ASCUNS LA VEDERE

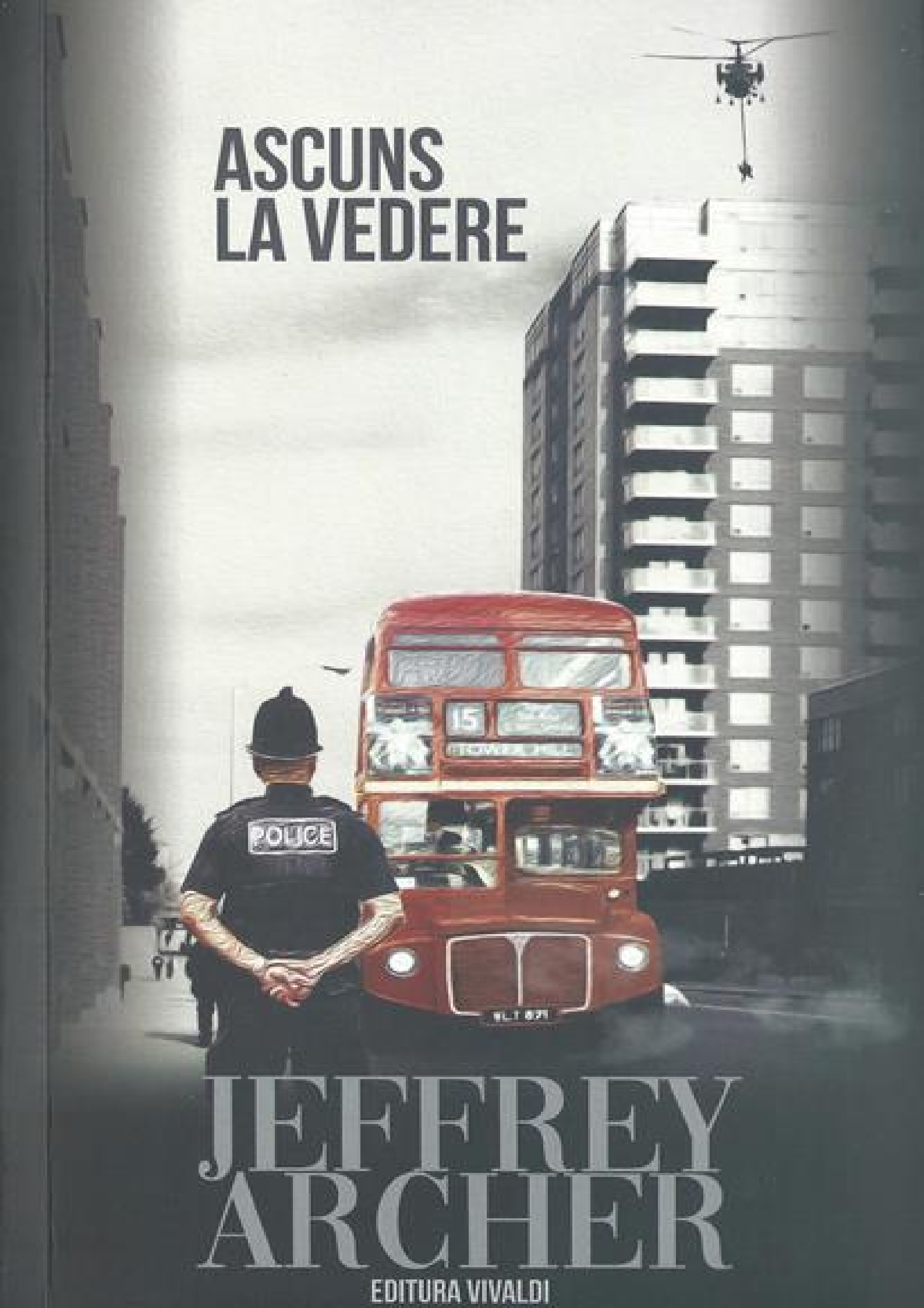

JEFFREY ARCHER

EDITURA VIVALDI

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28

JEFFREY ARCHER

ASCUNS LA VEDERE
Seria William Warwick 2

Traducere Ana Andreescu
Titlul original: *Hidden In Plain Sight,* 2020

Editura Vivaldi, 2021

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2021

Pentru John și Margaret Ashley

Mulțumesc pentru sfaturile și cercetările lor neprețuite lui Simon Bainbridge, Jonathan Caplan QC, Vicki Mellor, Alison Prince, Catherine Richards, Marcus Rutherford, Jonathan Ticehurst și Johnny Van Haeften.

Mulțumiri speciale sergentului detectiv Michelle Roycroft superintendentului-șef John Sutherland și superintendentului detectiv Robin Bhairam QPM.

1

14 aprilie 1986

Stăteau toți patru în jurul mesei și se uitau la coș.

— Cine este destinatarul? a întrebat comandantul.

William a citit textul scris de mână de pe etichetă. *La Mulți Ani Comandante Hawksby!*

— Mai bine l-ai deschide, detectiv Warwick, a spus Hawk, lăsându-se pe spătarul scaunului.

William s-a ridicat, a desfăcut cele două curele de piele și a săltat capacul uriașului coș de răchită care era plin cu ceea ce tatăl lui ar fi numit „bunătăți".

— În mod sigur, cineva ne apreciază, a spus inspector șef detectiv Lamont, luând o sticlă de Scotch din coș, încântat să constate că era un Black Label.

— Și, ne cunoaște, de asemenea, slăbiciunile, a spus comandantul, în timp ce scotea o cutie de trabucuri Montecristo și o punea pe masă, în fața lui. E rândul tău, detectiv Roycroft, a adăugat el, învârtind între degete unul din trabucurile cubaneze.

Jackie a desfăcut fără grabă ambalajul altui pachet pentru a descoperi un borcan de *foie gras,* un lux mai presus de salariul ei.

— Și în cele din urmă, detectiv Warwick, a spus comandantul.

William a cotrobăit cu mâna prin coș până a dat de o sticlă de ulei de măsline din Umbria, despre care știa că era preferatul lui Beth. Era pe punctul să se așeze, când a observat un plic micuț. Îi era adresat *Comandantului Hawksby QPM* și se specifica: *Personal.* I l-a dat șefului.

Hawksby a deschis plicul și a extras o carte de vizită cu un text scris de mână pe ea. Figura lui nu

avea nicio expresie, cu toate că mesajul nesemnat nu putea fi mai clar. *Să fii mai norocos data viitoare!*

După ce cartea de vizită a făcut înconjurul mesei, zâmbetele s-au transformat în încruntare și cadourile recent dobândite au fost puse repede înapoi în coș.

— Știți ce înrăutățește mai tare situația? a întrebat comandantul. Chiar este ziua mea.

— Și asta nu e tot, a spus William, care le-a povestit apoi despre conversația lui cu Miles Faulkner, la Fitzmolean, după dezvelirea picturii lui Rubens, *Coborârea lui Hristos de pe cruce.*

— Dar, dacă Rubens-ul e fals, a spus Lamont, de ce nu-l arestăm pe Faulkner și nu-l trimitem înapoi la Old Bailey, iar domnul Justice Nourse va șterge cuvântul suspendat din sentința lui și-l va închide pentru următorii patru ani?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, a spus Hawksby, dar, dacă se dovedește că pictura este originalul, Faulkner și-ar fi bătut joc de noi a doua oară și, aceasta, în cel mai public domeniu.

William a fost luat prin surprindere de următoarea întrebare a comandantului.

— Ai prevenit-o pe logodnica ta că Rubens-ul ar putea fi un fals?

— Nu, sir. M-am gândit să nu-i spun nimic lui Beth până nu decideți ce direcție va lua acțiunea noastră.

— Bun. Hai să continuăm așa. Asta ne dă puțin mai mult timp să ne gândim care trebuie să fie următoarea noastră mișcare, pentru că trebuie să începem să gândim ca Faulkner, dacă urmărim să-l doborâm vreodată pe blestematul ăsta. Acuma, luați chestia asta din fața mea, a cerut el, arătând spre coș. Dar nu înainte de a căuta ceva amprente – nu că m-aș aștepta ca expertul nostru să găsească și altele decât pe ale noastre și, posibil, pe ale vânzătorilor nevinovați de la Harrods.

William a luat de pe masă coșul de nuiele și l-a dus în camera alăturată, unde a întrebat-o pe Angela, secretara comandantului, dac-ar vrea să-l trimită la D705, pentru luarea amprentelor. N-a putut să nu remarce că Angela a fost puțin dezamăgită.

— Speram să capăt sosul de merișor, a recunoscut ea.

Când, după câteva minute, s-a întors în biroul șefului, a rămas uluit când a găsit restul echipei bătând în masă cu palmele.

— Ia loc, detectiv-sergent Warwick, l-a invitat comandantul.

— Coristul a rămas fără glas, a spus Lamont.

— Nu va dura mult, a promis Jackie și au izbucnit toți în râs.

— Vrei s-auzi vestea bună sau pe cea rea? a întrebat comandantul, odată ce s-au așezat.

— Vestea bună, a spus detectiv-inspector Lamont, pentru că nu vă veți bucura de cel mai recent raport al meu despre traficanții de diamante.

— Lasă-mă să ghicesc, a zis Hawksby. Te-au văzut venind și au fugit cu toții.

— Mă tem că e mai rău de-atât. Nici măcar nu s-au arătat și nici nu au expediat diamantele. Mi-am petrecut o seară întreagă împreună cu oamenii mei înarmați până în dinți, supraveghind marea. Așa că spuneți-mi vestea bună, sir.

— După cum știți cu toții, detectiv Warwick și-a luat examenul de sergent, în ciuda faptului că lovise protestatarii antiarme nucleare în…

— N-am făcut niciodată așa ceva, a protestat William. Pur și simplu, i-am cerut politicos să se calmeze.

— Lucru pe care examinatorul l-a acceptat fără rezerve. Asta este reputația coristului dumneavoastră.

— Deci care este vestea proastă? a întrebat William.

— În noul tău rol de sergent-detectiv, ai fost transferat la brigada antidrog.

— Mai bine pe tine, decât pe mine, a adăugat Lamont cu un suspin de ușurare.

— Cu toate acestea, a continuat comandantul, comisarul, în înțelepciunea sa, a simțit că o echipă câștigătoare nu trebuie destrămată, așa că voi doi vă veți alătura lui ca parte a unei brigăzi de elită, pe întâi ale lunii.

— Eu demisionez, a spus Lamont și a sărit în picioare, simulând protestul.

— Nu prea cred, Bruce. Nu mai ai decât 18 luni până la pensionare și, ca șef al noii unități, vei fi promovat detectiv superintendent.

Acest anunț a declanșat o nouă erupție de bătăi entuziaste de palme pe blatul mesei.

— Brigada trebuie să lucreze separat de toate brigăzile antidrog existente. Va avea un singur scop, la care voi ajunge într-o clipă. Dar, mai întâi, vreau să-ți aduc la cunoștință că echipa va avea un nou detectiv-comandant în componență, care poate chiar să-l depășească pe coristul nostru rezident.

— Chiar vreau să văd asta, a intervenit Jackie.

— Ei, nu vei avea de așteptat mult timp. În câteva minute, el ni se va alătura. Are un CV impresionant, a făcut dreptul la Cambridge, unde a fost premiat cu distincția „Albastru” la o cursă de bărci.

— A câștigat? a întrebat William.

— Doi ani la rând, a spus Hawk.

— În acest caz, poate trebuia să treacă de partea poliției, a spus William. Dacă-mi amintesc eu corect, cursa de bărci are loc între Puthey și Mortlake, așa că s-ar întoarce la patrulare în ritm.

Această intervenție a declanșat mai multe bătăi cu palmeie pe blatul mesei.

— Cred că vei afla că este la fel de impresionant și pe teren uscat, a continuat comandantul, după ce s-au potolit aplauzele.

— A lucrat deja trei ani la Brigada Regională Anticrimă din Crowley. Totuși, mai e ceva ce aș vrea să adaug înainte…

O bătaie scurtă în ușă l-a întrerupt pe Hawk, înainte de a putea să-și termine propoziția.

— Intră, a spus el.

Ușa s-a deschis și în cameră a intrat un bărbat tânăr și chipeș. Arăta de parcă descinsese direct dintr-un film polițist de televiziune, mai degrabă decât de la Brigada Regională Anticrimă.

— Bună ziua, sir. Sunt detectiv Paul Adaja. Mi s-a spus să mă prezint la raport.

— La loc, Adaja, și te voi prezenta restului echipei.

William se uita de-aproape la fața lui Lamont, în timp ce Adaja dădea mâna cu un superintendent nezâmbitor.

Politica Poliției Metropolitane era să încerce și să recruteze mai mulți ofițeri din mediul minorităților etnice, dar realizarea acestui lucru avusese aproape la fel de mult succes ca și arestarea traficanților de diamante.

William era curios să afle de ce se putuse gândi cineva ca Paul să se alăture forțelor polițienești și era hotărât să-l facă repede să se simtă parte a echipei.

— Aceste întâlniri SIO[1] se țin luni dimineața, detectiv Adaja, a spus comandantul, pentru a ne pune toți la curent cum evoluează investigațiile noastre majore.

— Sau nu, a intervenit Lamont.

— Să continuăm, a spus Hawk, neluând în seamă întreruperea. Există ceva noutăți în cazul Faulkner?

— Soția lui, Christina, m-a contactat din nou, a raportat William. Mi-a cerut să ne întâlnim.

— Chiar așa? Ceva indicii?

— Nu, sir. Habar n-am ce vrea. Dar nu face niciun secret din faptul că este la fel de nerăbdătoare ca și noi să-și vadă soțul după gratii.

Așa că, nu-mi imaginez că sugerează să luăm ceaiul la Ritz numai pentru a gusta biscuiții lor cu cremă coagulată.

— Doamna Faulkner va cunoaște orice altă activitate criminală în care este implicat soțul ei, ceea ce ne-ar fi folositor și nouă să știm înainte, a spus Lamont, dar eu nu aș avea încredere deloc în femeia aceasta.

— Nici eu, a aprobat Hawksby. Dar, dacă ar trebui să aleg între Faulkner și soția lui, pe ea o consider mai puțin rea dintre ei doi.

— Aș putea să refuz oricând invitația.

— În niciun caz, a spus Lamont. Se poate să nu mai avem niciodată o ocazie mai bună să-l punem pe Faulkner după gratii și să nu uităm că, oricât de minoră e considerată vina, datorită sentinței judecătorești suspendate, aceasta îl va trimite în închisoare pentru cel puțin patru ani.

— Adevărat, a spus Hawk. Dar, detectiv Warwick, tu poți fi sigur că Faulkner ne va supraveghea la fel de strict cum îl supraveghem și noi și este sigur că a pus un detectiv privat să o urmărească pe soția lui douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, până se va pronunța, în sfârșit, divorțul. Așa că, un ceai la Ritz este acceptabil, dar o cină, nu. M-am făcut înțeles?

— Din plin, sir, și sunt sigur că Beth ar fi de acord cu dumneavoastră.

— Și să nu uiți niciodată că scăpările limbii doamnei Faulkner sunt întotdeauna intenționate. Și ea este de asemenea conștientă că tot ce spune va fi repetat, cuvânt cu cuvânt, în clipa în care te întorci la Yard.

— Probabil chiar înainte ca șoferul ei să o lase la apartamentul din Eaton Square, a adăugat Lamont.

— Bine, haide să ne întoarcem la problema actuală. Sunt câteva cazuri pe care va trebui să le prezinți Departamentului de Artă și Antichități, înainte ca tu să începi să lucrezi la noul tău post.

— Înainte de a ni se alătura detectiv Adaja, erați pe punctul să ne explicați prin ce se deosebește unitatea cea nouă de alte brigăzi antidrog existente.

— În acest moment, nu pot să vă spun prea multe, dar veți avea un singur țel și acesta nu va fi doar să prindeți vreun dealer vânzând canabis pe stradă unor drogați. (Brusc, toată lumea s-a trezit complet). Comisarul vrea să identificăm un bărbat al cărui nume nu-l cunoaștem și de ale cărui trasee nu putem fi siguri, în afară de faptul că locuiește și lucrează undeva, la sud de râu, în zona Greater London. Totuși, știm ce lucrează.

Hawk a deschis un dosar pe care scria Top Secret.

2

— Așadar, ai luat examenul de sergent? l-a întrebat tatăl lui, sau ești destinat să fii detectiv simplu pentru tot restul vieții tale?

Expresia lui William nu lăsa să se vadă nimic, ca și cum ar fi înfruntat un consilier al reginei, din boxa martorilor.

— Într-o zi, fiul tău va fi comisar, a spus Beth, zâmbindu-i dulce viitorului ei socru.

— Încă aștept rezultatul, a spus el oftând, în timp ce-i făcea cu ochiul logodnicei lui.

— Sunt sigură că-l vei fi luat cu brio, a spus mama lui William. Dar, dacă taică-tău ar fi să ia același examen, n-aș fi la fel de încrezătoare.

— Cu asta putem fi toți de acord, a spus sora lui William.

— Un raționament fără dovezi și fapte care să-l sprijine! a spus sir Julian, ridicându-se de pe scaun și începând să dea ocol încăperii. Spune-mi ce formă ia această examinare? a cerut el, netezindu-și reverele hainei, ca și cum s-ar fi adresat unui juriu ezitant.

— Are trei părți, a spus William. Fizică, însemnând alergare pe o distanță de cinci mile, cu un timp de sub 40 de minute.

— Fără multe speranțe să realizez asta, a admis sir Julian, continuând să meargă în cerc prin încăpere.

— Autoapărare, unde abia m-am stăpânit.

— Nicio șansă nici pentru proba aceasta, dacă nu este vorba de un atac verbal, nu fizic, a spus sir Julian.

— Și, ultima parte, trebuie să înoți trei lungimi de piscină în uniformă, cărând un baston, fără să te scufunzi.

— Eu sunt epuizată numai dacă mă gândesc, a spus Grace.

— Tatăl vostru a căzut deja la aceste trei probe, a spus mama, așa că, va trebui să-și petreacă restul vieții, cu siguranță, ca polițist la patrulare.

— Are poliția vreun interes în acuitatea mentală sau este vorba doar despre cine poate face cele mai multe presiuni? a întrebat sir Julian, oprindu-se în fața lor.

William nu a recunoscut că, de fapt, nu a fost un test fizic și că, pur și simplu, îl tachina pe tatăl lui. Dar era în continuare hotărât să nu-l lase pe bătrân din lanț.

— A urmat proba practică, tata. Va fi fascinant să vedem dacă te descurci mai bine.

— Sunt gata, a spus sir Julian, reluându-și plimbarea prin cameră.

— Trebuie să participi la trei delicte, pentru ca examinatorii să poată vedea cum ai reacționa în circumstanțe diferite. Eu m-am descurcat destul de bine la primul, când am avut să-i fac testul pentru alcoolemie unui șofer care fusese implicat într-un accident minor. Testul s-a colorat în portocaliu, nu în roșu, indicând că șoferul băuse de curând, dar nu peste limită.

— L-ai arestat? a întrebat Grace.

— Nu, i-am dat drumul, cu un avertisment.

— De ce? a întrebat sir Julian.

— Pentru că, de fapt, nu a stricat testul și, de asemenea, calculatorul național al poliției a arătat că era un șofer fără antecedente, așa că, dacă ar fi fost arestat, și-ar fi putut pierde slujba.

— Ești un prost, a comentat sir Julian. Următorul?

— Am avut de urmărit un jaf la un magazin de bijuterii. Unul din vânzători țipa și managerul era în stare de șoc. I-am calmat pe amândoi, apoi am cerut ajutor, am sigilat locul faptei și am așteptat ajutoarele.

— Se pare că, până acum, te-ai descurcat bine, a spus mama.

— La fel am crezut și eu, până am primit sarcina să răspund de o echipă de polițiști tineri care participau la un marș de protest în sprijinul dezarmării nucleare și care au început să-i scape din mână.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat sora lui.

— Se pare că nu am răspuns destul de calm când un protestatar l-a numit pe unul din oamenii mei bastard de fascist.

— Nu-mi pot imagina cum mi-ar fi zis mie, a spus sir Julian.

— Sau cum ai fi reacționat tu, a spus Marjorie.

Toată lumea a râs, cu excepția lui Beth care voia să știe ce răspunsese William.

— I-am tras un șut în fund.

— Ce-ai făcut?!!!, a exclamat mama.

— De fapt, numai am ridicat bastonul, dar nu asta a declarat el când l-am dus la circă. Nu mi-a fost de ajutor că am omis să menționez ce s-a întâmplat de fapt, în raportul meu.

— Nu pot pretinde că aș face mai bine, a fost de acord sir Julian, așezându-se pe scaun.

— Tata, hai să recunoaștem, a spus William, întinzându-i o ceașcă cu cafea. Tu l-ai fi arestat pe șoferul beat, i-ai fi spus șefului magazinului și vânzătorului să nu mai fie așa de patetici și, fără îndoială, i-ai fi dat niște șuturi în fund protestatarului, încă o dată. Mama, scuză-mi franceza.

— Ai spus că au fost trei probe la acest examen, a spus sir Julian, încercând să reia discuția.

— Partea a treia este examenul scris.

— Înseamnă că mai am o șansă.

— Va trebui să răspunzi la 60 de întrebări în nouăzeci de minute. (William a sorbit din cafea și s-a lăsat pe spate în scaun, înainte de a-și răsfăța tatăl). Dacă ai cules câteva margarete sălbatice din grădina vecinului și i le oferi soției tale, înseamnă că a comis vreunul dintre voi o crimă?

— Cu siguranță, a spus sir Julian. Soțul este vinovat de furt. Dar oare soția lui știa că el luase florile din grădina vecinului?

— Da.

— Atunci ea e vinovată că a primit bunuri furate. Caz închis.

— Nu sunt de acord, my lord, a spus Grace, ridicându-se de la locul ei. Cred că vei considera că relevant este cuvântul sălbatice. Dacă toate părțile implicate știau că florile erau sălbatice și nu fuseseră plantate de vecin, clientul meu era îndreptățit să le culeagă.

— Acesta a fost răspunsul meu. Și se dovedește că eu și Grace avem dreptate.

— Mai dă-mi o șansă, i-a cerut sir Julian, netezindu-și roba inexistentă.

— La ce vârstă răspunde un tânăr pentru actele lui criminale? La opt, zece, paisprezece sau șaptesprezece ani?

— La zece, a precizat Grace, înainte ca tatăl ei să apuce să răspundă.

— Din nou, răspuns corect, a spus William.

— Mărturisesc că eu nu apăr mulți copii.

— Numai pentru că nu-și pot permite taxele tale exorbitante, a spus Grace.

— Grace, ai apărat vreodată un copil? a întrebat mama, înainte ca sir Julian să-și continue interogatoriul.

— Da. Chiar săptămâna trecută am reprezentat un copil de 12 ani acuzat că a furat dintr-un magazin din Balham.

— Fără nicio îndoială că l-ai salvat, după ce ai spus că provine dintr-un mediu defavorizat și că tatăl lui îl bate cu regularitate.

— O bate, a corectat Grace. Tatăl ei și-a abandonat familia la puțin timp după ce fetița s-a născut, lăsându-și soția să lucreze în două locuri în timp ce-și creștea cei trei copii.

— Cazul acesta nu trebuia să ajungă niciodată la tribunal, a spus mama.

— Sunt de acord cu tine, mama, și nici n-ar fi ajuns dacă fata n-ar fi fost, din nefericire, prinsă furând cele mai frumoase felii de carne din supermarketul local și nu le-ar fi pus într-o pungă de aluminiu închisă în căruciorul pentru cumpărături, pentru a evita detectoarele de securitate ale magazinului. Apoi, s-a îndepărtat la vreo sută de yarzi și le-a vândut unui măcelar local lipsit de scrupule.

— Ce-a decis tribunalul? a întrebat Marjorie.

— Măcelarul a fost amendat serios și copila a fost plasată la o casă de copii. Dar, apoi, ea n-a avut șansa să fie crescută de niște părinți iubitori din clasa mijlocie, într-o casă confortabilă din Kent. Nu a știut nici măcar că prin orașul în care s-a născut curgea un râu.

— Onorată Instanță, oare eu ar trebui să fiu considerat vinovat pentru că le dau copiilor mei un început decent în viață a întrebat sir Julian, apoi a adăugat: Îmi este permisă încă o șansă, înainte ca examinatorii să mă deporteze?

— Dați-i o vioară, a spus Marjorie.

— Proprietarul unei cârciumi a constatat că unii din clienții lui fumează canabis în grădina unde se servea bere, a spus William. El comite o crimă?

— Cu siguranță, da, pentru că permite ca proprietățile lui să fie folosite pentru consumul de substanțe interzise.

— Și dacă unul dintre clienții care fumează canabis îi dă unui prieten să tragă și el un fum, este de asemenea vinovat de crimă?

— Bineînțeles. Este vinovat de posesie și de vânzare de droguri și trebuie acuzat corespunzător.

— Asta-i nebunie, a intervenit Grace.

— Sunt de acord, a spus William. Nu numai pentru că poliția nu are resurse să urmărească fiecare faptă minoră reprobabilă.

— Puțin spus minoră. De fapt, este începutul unei pante alunecoase, a susținut sir Julian.

— Dar dacă proprietarul sau clientul nu știe că aceasta este o crimă? întreabă Beth.

— Necunoașterea legii nu te apără, a spus sir Julian. Altfel, ai putea ucide pe cine vrei și ai susține că nu știai că e o crimă.

— Ce idee bună, a exclamat Marjorie. Pentru că eu aș fi pledat necunoașterea, cu mult timp în urmă, dacă aș fi renunțat să-mi ucid soțul. De fapt, singurul lucru care m-a oprit s-o fac este faptul că aș fi avut nevoie de el să mă apere când cazul ar fi ajuns la tribunal.

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Cinstit vorbind, dragă mamă, jumătate dintre avocații din barou ar fi vrut din toată inima să te apere.

— Apoi, cealaltă jumătate ar fi compărut ca martor ai apărării.

— În sfârșit, a încheiat sir Julian, trecându-și mâna peste fruntea încruntată, am dreptate, de această dată?

— Da, tata. Dar să nu fii surprins dacă va fi legalizat canabisul, în timpul vieții mele.

— Dar nu în timpul vieții mele, sper, a spus sir Julian, cu oarecare patimă.

— Mie mi se pare că dacă tatăl vostru ar fi ratat fără speranță examenul, tu ar fi trebuit să-l iei.

— În ciuda șutului în fund dat protestatarului, a spus sir Julian.

— Nu, nu am făcut asta, s-a apărat William.

— Nu, nu ai luat examenul sau nu i-ai tras un șut în fund protestatarului? a întrebat tatăl.

Toată lumea a râs.

— Ai dreptate Marjorie, a spus Beth, venind în ajutorul logodnicului ei. Pentru că de lunea viitoare, William va fi sergent Warwick.

Sir Julian a fost primul care s-a ridicat de pe scaun și a închinat paharul.

— Felicitări, băiete! Acesta-i primul pas pe scara lungă pe care o ai de urcat.

— Primul pas pe o scară lungă, a repetat restul familiei, în timp ce stăteau în picioare și își ridicau paharele.

— Deci, cât mai e până devii inspector, a întrebat sir Julian, înainte chiar de a se așeza.

— Ciocul mic, tată, a spus Grace, altfel s-ar putea să afle toți ce a spus judecătorul despre tine în timpul prezentării celui mai recent caz al tău.

— Nătărău bătrân plin de prejudecăți.

— Unu la zero… au strigat toți patru la unison.

— Care-i punctul următor din agenda ta, fiule? a întrebat sir Julian, în încercarea de a nu lua în seamă.

— Hawk[2] plănuiește să zdruncine tot departamentul. Acum, în sfârșit, politicienii au acceptat că țara se confruntă cu o problemă majoră: drogurile.

— Cât de grav este? a întrebat Marjorie.

— Peste un milion de persoane din Marea Britanie fumează cu regularitate canabis. Alți patru sute de mii trag pe nas cocaină, printre ei și prieteni ai noștri, inclusiv un judecător, cu toate că, în cazul lui, numai în weekend. Mult mai tragic este că sunt peste un sfert de milion dependenți de heroină, ceea ce constituie principalul motiv că NHS[3] este suprasolicitat.

— Dacă așa stă situația, înseamnă că nenorociții de răufăcători fac averi pe seama celor dependenți.

— Unii din baronii cei mai mari ai drogurilor adună milioane, pe când dealerii tineri, unii încă la școală, pot face și 100 de lire sterline pe zi, ceea ce e mai mult decât primește comandantul meu pentru o zi de lucru, ca să nu mai vorbim de un sărman sergent.

— Cu atâta cash împrejur, cei mai puțin scrupuloși dintre colegii tăi, ar putea fi tentați să ocolească legea.

— Nu, deoarece comandantul Hawksby are modul lui de lucru. El consideră un polițai corupt mai rău decât orice criminal.

— Sunt de acord cu el, a spus sir Julian.

— Deci, ce vrea să facă în problema drogurilor? a întrebat Grace.

— Comisarul i-a dat autoritatea să înființeze o unitate de elită, al cărui unic scop va fi să prindă un anume baron al drogurilor și să-l scoată din afacere, în timp ce echipa zonală contradroguri se concentrează pe rețeaua de distribuție, lăsând poliția locală să se ocupe de dealerii de pe stradă și de consumatorii care comit alte fărădelegi, precum jafurile și furturile, pentru a-și finanța dependența.

— Recent, am apărat vreo doi, a intervenit Grace. Creaturi disperate, patetice, cu puține alte țeluri în viață, în afară de a obține următoarea doză. Cât va mai dura până autoritățile își vor da seama că adesea este o problemă medicală și că nu toți dependenții ar trebui tratați drept răufăcători?

— Dar chiar sunt răufăcători, a exclamat sir Julian, și ar trebui duși la închisoare, nu tratați cu indulgență. Așteaptă până când îți va fi jefuită casa, Grace, și atunci s-ar putea să gândești altfel.

— Tu ai fost deja jefuit de două ori, a spus Grace.

— Probabil de cineva care nu se poate ține de o slujbă, a spus William. Dependenții încep prin a fura de la părinții lor, apoi de la prieteni, apoi de la oricine își lasă fereastra deschisă. Pe când eram la patrulare, am arestat odată un tânăr care avea o duzină de televizoare în apartamentul lui, o groază de alte aparate electrice, picturi, ceasuri și chiar o tiară. Și apoi sunt bunurile furate, care constituie o mică avere. Au înființat niște magazine gen amanet pentru clienți care nu intenționează să ceară înapoi bunurile.

— Pe care, cu siguranță, le poți închide? a întrebat Beth.

— Da. Dar sunt ca gândacii de bucătărie. Calci pe unul dintre ei și o jumătate de duzină năvălesc din ascunzători de după mobilierul de lemn. Drogurile sunt acum o industrie internațională

precum petrolul, băncile sau oțelul. Dacă unele dintre cele mai mari carteluri ar trebui să-și declare profiturile anuale, nu numai că s-ar număra printre primele o sută de companii de comerț, dar Exchequer[4] va putea avea cu miliarde mai mult, din taxe.

— Poate că a venit timpul să se analizeze legiferarea unora dintre droguri, a spus Grace.

— Peste trupul meu mort, a spus sir Julian.

— Mă tem că vor fi mult mai mulți morți, dacă nu o facem.

Sir Julian a tăcut, pentru moment, fapt de care a profitat Marjorie:

— Mulțumesc Cerului că locuim în Shoreham.

— Mama, te pot asigura că sunt mai mulți dealeri de droguri în Shoreham decât polițiști de circulație.

— Așadar, ce plănuiește Hawk să facă în această situație? a întrebat sir Julian.

— Să taie capul monstrului care îi controlează pe dealerii din Londra.

— De ce nu-l arestați?

— Pentru ce acuzație? În afară de faptul că nici nu știm cum arată, nu-i știm numele adevărat și nici unde locuiește. În comerț, i se spune Viper, dar trebuie să-i găsim cuibul.

— Cum merg planurile de nuntă, Beth, a întrebat Marjorie, vrând să schimbe subiectul. Ați stabilit data?

— Din păcate, nu, a răspuns William.

— Da, am stabilit, l-a contrazis Beth.

— Drăguț din partea ta că-mi comunici și mie, a spus William. Să sperăm că nu sunt de serviciu în ziua aceea sau, mai rău, într-o boxă de martor, ca să încolțesc un criminal înrăit care e apărat de supraplătitul meu tată.

— Caz în care, procesul va fi amânat pentru după prânz, a spus sir Julian, și vom putea amândoi să participăm.

— Trebuie să vă cer o favoare, a spus Beth, ignorându-i pe amândoi și întorcându-se spre Marjorie.

— Cu plăcere, s-a oferit Marjorie. Vom fi încântați să vă ajutăm.

— Pentru că tatăl meu a trebuit să petreacă vreo doi ani în închisoare și cum noi…

— O greșeală a justiției care a fost imediat îndreptată, a exclamat Grace.

— …abia recent am găsit o casă unde să locuim, a continuat Beth. M-am întrebat dacă n-am putea să ne căsătorim în biserica voastră locală?

— Unde ne-am căsătorit Marjorie și cu mine, a spus sir Julian. Nu găsesc altceva care să-mi facă mai mare plăcere.

— Ei, cum rămâne cu Miles Faulkner care va sta în închisoare patru ani, a întrebat William, și, în același timp, cu Booth Watson consilier al reginei, care va fi dat afară din Barou?

Sir Julian nu a spus nimic, câteva minute.

— Va trebui să-i cer judecătorului o amânare, pentru că s-ar putea să mă gândesc la o schimbare a pledoariei.

— Dar, cu tine cum rămâne, Grace? a întrebat William.

— Eu nu vreau decât să mă pot căsători cu partenera mea în biserica locală.

3

— Felicitări, sergent! a spus Jackie, venind lângă el, la bar.

Extrăsese paiul cel mic și băuse o singură limonadă în acea noapte, pentru că urma să-l ducă ea acasă pe proaspătul sergent. Deja îi atrăsese atenția lui Beth că nu mai era mult până la miezul nopții.

— Mulțumesc, a răspuns William, după ce-a terminat de băut ultimele picături dintr-a patra halbă de bere.

— Nu că a fost cineva surprins.

— Cu excepția tatei.

— Domnilor, urmează să închidem, vă rog, a spus cu fermitate proprietarul, nu neapărat pentru că cei mai mulți clienți ai săi erau polițiști.

Adevărul era, totuși, că, odată ce civilii plecau, cei rămași se bucurau deseori de intimitate și proprietarul continua să-i servească pe băieții și fetele în albastru. Exista cel puțin o cârciumă în fiecare cartier care avea un aranjament similar, ceea ce nu numai că-i mărea profitul, ci însemna și că civilul proprietar nu avea nicio frică de o eventuală urmărire penală. Cu toate acestea, Jackie tot simțea că era momentul ca William să plece.

— Cum ai la bord cel puțin o doză prea mult, șeful mi-a recomandat să te duc acasă, a spus ea.

— Dar e petrecerea mea, a protestat William. Și-ți voi spune un secret. Niciodată n-am mai fost atât de beat.

— Cu toate că, probabil, aș primi eu funcția ta.

— M-a prevenit el, tata, să fiu atent cu femeile de felul tău, a spus William, în timp ce ea îl lua de braț și-l susținea scoțându-l afară din cârciumă în strigătele de „noapte bună sergent”, „coristule” și, chiar, „comisare”, fără vreo urmă de ironie sau sarcasm în voci.

— Să nu te aștepți de la mine să-ți spun sir sau să te pup în fund, până nu vei fi cel puțin inspector-șef.

— Știi de unde vine expresia a pupa în fund?

— Habar n-am. Dar de ce am eu sentimentul că ești pe punctul să-mi spui tu?

— Ducele de Vendôme, un aristocrat francez din secolul al XVII-lea, obișnuia să-și primească curtenii chiar și când stătea pe toaletă și, după ce-și ștergea fundul, unul dintre curteni se grăbea și i-l pupa, spunând:

„Oh, înălțimea Voastră, aveți un fund de înger."

— Oricât de mult aș vrea să fiu sergent, n-aș merge atât de departe, a spus Jackie.

— Atâta timp cât nu îmi spui Bill, a spus William, prăbușindu-se pe scaunul de lângă șofer.

Jackie a ieșit din parcare spre Victoria Street și a luat-o spre Pimlico, în timp ce William închidea ochii. Cu numai un an în urmă, când sergentul Warwick se alăturase echipei, ea era sergent, bine înfiptă pe a doua treaptă a scării profesionale. Acum, urmare a fiasco-ului operației Perioada Albastră și a reîntoarcerii pline de succes a lucrării lui Rembrandt la Fitzmolean, pozițiile lor se schimbaseră între ele. Jackie nu se plângea – era chiar fericită să facă parte din echipa apropiată a comandantului. William a început să sforăie. Când Jackie a virat după colț, l-a zărit imediat.

— E Tulip! a strigat ea brusc, apăsând frâna și trezindu-l pe William din somnul liniștit.

— Tulip? a întrebat el, încercând să-și focuseze privirile.

— Prima dată, l-am arestat pe când era încă la școală, a spus Jackie, sărind afară din mașină.

William abia putea să-i urmărească silueta traversând în fugă strada spre aleea neluminată unde un tânăr de culoare care căra o sacoșă Tesco i-a dat ceva unui alt bărbat a cărui față era bine ascunsă în întuneric.

Brusc, William s-a trezit complet, adrenalina luând locul alcoolului. A sărit din mașină și a urmat traseul lui Jackie, acompaniat de claxoanele câtorva automobile din trafic, printre care făcea el slalom. Zgomotele l-au avertizat pe Tulip că fusese ochit. A luat-o imediat la fugă pe aleea întunecată.

William a trecut în viteză pe lângă Jackie, care-i punea cătușele celuilalt bărbat. Dar deja știa că nu aceasta urma să fie noaptea în care să captureze pe cineva cam de aceeași vârstă cu el. Distribuitorii de droguri stradali rareori beau și puțini dintre ei iau droguri, pentru că știu că aceasta i-ar putea costa slujbele. Chiar înainte ca Tulip să vireze pe altă stradă, călare pe o motocicletă Yamaha neagră, și să se îndepărteze cu zgomot, William acceptase că nu-l va prinde. S-a oprit împotriva dorinței lui la capătul unui pasaj pietonal, s-a sprijinit de un stâlp electric, s-a încovoiat și a vomitat violent.

— Dezgustător, a murmurat un gentleman în vârstă, grăbindu-se să treacă pe lângă el.

William s-a bucurat că măcar nu era în uniformă. În cele din urmă, și-a îndreptat spinarea și a luat-o încet pe alee și a găsit-o pe Jackie citindu-i prizonierului drepturile. I-a urmat pe cei doi nesigur pe picioare, au traversat șoseaua și a reușit la a doua încercare să deschidă portiera din spate, permițându-i lui Jackie să-l depună pe prizonier pe banchetă.

William s-a așezat lângă ea, în față, și a încercat să nu i se facă rău din nou, când mașina s-a întors brusc pe loc și a pornit spre cea mai apropiată secție de poliție. Jackie știa locațiile aresturilor Londrei cum știau șoferii de taxi hotelurile. S-a oprit în spatele secției de poliție Rochester Row, a înhățat prada și a escortat-o înspre zona de luare în custodie, înainte ca William să poată să coboare măcar din mașină. Unii prizonieri protestează țipând, proferând un șuvoi de invective care ar fi făcut să se înroșească aerul nopții, iar alții încep să

se lupte și e nevoie de vreo doi polițai voinici să-i țină sub control.

Dar majoritatea își pleacă supuși capetele și nu spun nimic. William s-a simțit ușurat că prizonierul acesta a fost din categoria celor cu capul plecat. Dar, după numai câteva săptămâni în această funcție, a aflat că dacă utilizatorii se simt adeseori rușinați, vânzătorii nu se jenează niciodată.

Polițistul de la arest privea cum se apropiau cei trei de biroul său. Jackie i-a prezentat legitimația și i-a spus de ce l-a arestat pe prizonier și că acesta n-a fost cooperant, după arestare. Sergentul a luat din sertar un formular de reținere și unul de declarație de bunuri, pentru a le completa înainte ca prizonierul să fie plasat în celulă, pentru o noapte. După ce a tastat cuvintele – două plicuri cu pudră albă –, s-a întors spre prizonier:

— Corect, băiete. Haide să notăm numele tău întreg!

Prizonierul a rămas tăcut, cu obstinație.

— Te mai întreb o dată: Cum te cheamă?

Prizonierul a continuat să se uite disprețuitor peste birou spre interogatorul său, dar tot nu a răspuns.

— Te întreb pentru ultima oară. Cum…

— Știu eu cum se numește, a spus William.

***

— Și ți-l amintești încă, după toți acești ani? a întrebat Beth, urcându-se în pat, mai târziu, în aceeași noapte.

— Nu uiți niciodată prima crimă pe care ai rezolvat-o, a replicat William. Eu am fost responsabil pentru faptul că Adrian Heath a fost eliminat din școala preparatoare după ce am dovedit că el furase tablete Mars de la magazinul școlii. Așa că nimeni nu a fost surprins când am intrat în forțele polițienești, cu toate că unii dintre

prietenii lui nu m-au iertat niciodată. Pe atunci, eram numai un corist, un pârâcios.

— Îmi pare rău pentru el, a spus Beth, stingând veioza.

— De ce? a întrebat William. Este evident că a mers din rău în mai rău, exact cum a prezis tata că se va întâmpla.

— Nu te recunosc când ești așa de justițiar. Înainte de a trage vreo concluzie pripită, aș vrea să știu ce s-a întâmplat în anii în care n-ai mai avut contacte cu el.

— Nu cred că voi afla, pentru că este aproape sigur că Lamont mă va scoate din acest caz.

— De ce-ar face acest lucru, atâta timp cât tu ai putea fi persoana cu care Adrian ar vrea să vorbească?

— Nu poți să-ți permiți să te implici personal în cazul unui suspect. Asta-i regula de aur a fiecărui ofițer de poliție.

— Aceasta nu te-a oprit de la a te apropia de Christina Faulkner, a spus ea și s-a întors cu spatele.

William a tăcut. Încă nu-i spusese că Christina luase din nou legătura cu el.

— Scuze, a șoptit Beth întorcându-se din nou cu fața la William și sărutându-i cicatricea crestată și roșie care nu se estompase deloc, nici fizic, nici mental.

— Dacă nu ai fi făcut din ea un prieten al tău, niciodată n-am fi putut aduce Rembrandt-ul înapoi la muzeu. Ceea ce îmi amintește că mâine-seară e o strângere de fonduri la galerie și că, deși prezența ta nu este obligatorie, mi-aș dori să vii. Nu numai pentru că doamnele mai în vârstă te plac destul de mult.

— Dar cele tinere?

— Le este interzis accesul, tuturor, a spus Beth și s-a ghemuit în brațele lui. Câteva minute mai târziu, adormise deja.

William a mai stat treaz câtva timp și a încercat să nu se gândească la ce se întâmplase în noaptea aceea în Monte Carlo. Și, acum, șeful lui voia ca el să se întâlnească din nou cu Christina. Va scăpa el vreodată de ea? Ea mințise în legătură cu orice altceva și, dacă Beth o va întreba vreodată, oare va minți și despre ce se întâmplase după ce se strecurase în pat cu el?

***

— Deci tu și suspectul ați fost la școală împreună, detectiv sergent? a întrebat Lamont, după ce William îi prezentase pe scurt superintendentului ce se întâmplase după ce el și Jackie plecaseră de la petrecere în noaptea trecută.

— La școala pregătitoare, a spus William. Adrian Heath a fost printre prietenii mei cei mai apropiați, în acea vreme. Așa că presupun că voi fi exclus de la rezolvarea acestui caz și se va ocupa de el detectiv Roycroft.

— În niciun caz. Aceasta este exact tipul de oportunitate pe care o aștepta Hawk. Am putea chiar să avem norocul să pătrundem în interior, dacă tu ai fi în stare să faci din prietenul tău un turnător.

— Dar noi ne-am despărțit în cei mai răi termeni, i-a reamintit William. Nu uita că eu am fost responsabil de exmatricularea lui.

— În această privință, cu tine se va simți încă și mai în siguranță decât cu Jackie sau cu oricare alt polițist. (William nu și-a mai exprimat vreo opinie.) Vreau să te întorci în seara asta la arestul Rochester Row și să faci din Heath cel mai bun prieten al tău. Și nu îmi pasă cum faci asta.

— Da, sir, a spus William, cu toate că nu era convins încă.

— Și, dacă tot suntem la capitolul prieteni, ai sunat-o pe doamna Faulkner?

— Încă nu, sir, a recunoscut William.

— Atunci, fă-o! Și să nu te întorci până când nu sunt amândoi pe lista ta cu felicitări de Crăciun.

***

— Christina?

— Cine-i acolo?

— William Warwick te sună înapoi.

— Am crezut că m-ai uitat, a spus ea, cu un râs prietenos.

— Asta nu prea este posibil, dacă te gândești la ce s-a întâmplat când ne-am întâlnit ultima oară.

— Poate c-ar trebui să ne întâlnim din nou. S-ar putea să-ți comunic ceva ce este în interesul reciproc.

— Un prânz la Ritz? a sugerat William, cu speranță.

— De data asta, nu, a spus Christina, pentru că n-am apuca să comandăm primul fel înainte ca soțul meu să fi fost informat că iau prânzul cu detectivul tânăr care l-a arestat pe el. Ar fi mai bine într-un loc discret, de această dată.

— Ce zici de Muzeul Științei?

— N-am mai fost acolo de când eram copil, dar ce idee bună! Trebuie să fiu în oraș joia următoare, așa că am putea să ne întâlnim în fața intrării principale, la ora unsprezece?

— Nu în fața intrării, a spus William. Ar putea să ne recunoască cineva. Te voi aștepta la Racheta lui Stephenson, de la parter.

— Abia aștept, a încheiat ea și telefonul s-a închis.

William a scris raportul conversației cu doamna Faulkner și l-a pus pe biroul lui Lamont, apoi a părăsit clădirea și s-a îndreptat spre Strutton Ground. În cursul acestei scurte deplasări pe jos, a repetat câteva întrebări pe care urma să i le pună lui Adrian Heath, cu toate că nu era convins că va obține vreun răspuns dacă noaptea trecută nu reușiseră nimic. Când i-a arătat sergentului

legitimația, bărbatul mai în vârstă nu și-a putut ascunde surpriza.

— Vreau să îl interoghez pe Adrian Heath, prizonierul pe care l-am adus noaptea trecută, a spus William.

— Sunteți invitatul meu. E în numărul doi, a adăugat sergentul, completând o căsuță pe un formular de custodie. A refuzat micul dejun, de dimineață. S-ar putea să-l ducem în fața magistratului, mai târziu, în această după-amiază, așa că nu pleacă nicăieri.

— E bine, pentru că eu speram să am cu el o conversație care nu are legătură cu fapta pentru care a fost arestat.

— Bine, dar țineți-mă la curent, ca să fie toate documentele în ordine.

— Așa voi face, a spus William, în timp ce sergentul îi dădea o cheie mare.

— E numai al dumneavoastră.

William a luat cheia, a pornit de-a lungul culoarului și s-a oprit în fața celulei nr 2. S-a uitat înăuntru prin grilaj și l-a văzut întins pe jos cu o expresie înghețată pe față și arătând ca și cum nu s-ar fi mișcat de noaptea trecută. A răsucit cheia în broască, a tras ușa și a intrat. Adrian a deschis ochii, a privit în sus și a spus:

— Locul ăsta nu e mult mai bun decât vechea noastră școală preparatoare.

William a râs, așezându-se alături de el pe salteaua îmbibată cu urină. Pe peretele de deasupra capului lui Adrian, fuseseră scrijelite de prizonierul anterior cuvintele „Sunt nevinovat”.

— Ți-aș oferi ceai și biscuiți, dar mi-e teamă că nu este disponibil room-service-ul.

— Văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului, a spus William.

— Nici tu pornirea de a fi sir Galahad. Deci, ai venit să mă salvezi sau să mă închizi pentru tot restul vieții mele?

— Nici una, nici alta. Dar s-ar putea să fie posibil să te ajut, dacă vrei să colaborezi.

— Ce-ai aștepta în schimb? Pentru că eu nu am crezut în rețeaua foștilor colegi.

— Nici eu, a răspuns William. Dar s-ar putea să am să-ți ofer ceva ce s-ar putea dovedi reciproc avantajos.

— Ai de gând să-mi procuri droguri, tot restul vieții mele?

— Știi că asta nu se va întâmpla niciodată, Adrian. Dar l-aș putea ruga pe magistrat să fie mai îngăduitor când ajunge la cazul tău, în această după-amiază, în ciuda faptului că nu ești la prima apariție în scenă.

— Asta nu-i cine știe ce ofertă. Probabil că voi primi numai șase luni, oricum, și există locuri mai rele în care să fii decât să stagnezi în propria ta celulă cu TV, încălzire centrală și trei mese pe zi, ca să nu mai vorbim despre doza necesară de droguri.

— Cum ești la al treilea delict, este mai probabil să-ți petreci Crăciunul într-o celulă de la Pentonville, împărțind-o cu vreun ucigaș, ceea ce s-ar putea să nu fie așa de amuzant.

— Bine. În această situație, surprinde-mă, Coristule.

Cel surprins a fost William.

— Coristule, a repetat el.

— Așa ți-a zis vechea mea prietenă sergent Roycroft, noaptea trecută. Un progres serios de la Sherlock, mă gândesc.

William a încercat să preia inițiativa.

— Cum, în mod clar, știi cu ce mă ocup de când nu ne-am mai văzut, te întreb tu ce faci?

Adrian a privit tavanul destul de mult timp, ca și cum interogatorul lui nu era acolo. O șmecherie a răufăcătorilor cu experiență, pe care William o cunoștea. Era pe punctul să renunțe și să plece, când, brusc, un torent de cuvinte a cuprins celula.

— După exmatricularea mea de la Somerton, mulțumită ție, bătrânul și-a folosit influența să mă trimită la o școală publică. Școala a consimțit să închidă un ochi ori de câte ori aveam nevoie să trag rapid un fum în magazia pentru biciclete, dar a impus o limită când am trecut la canabis. Nu-i pot condamna pentru asta.

Adrian a făcut o pauză, dar tot nu s-a uitat la William, care-și scosese carnețelul și începuse să ia notițe.

— După asta, tata m-a dat la un meditator și, cumva, mi s-a oferit un loc la o universitate aflată la mare distanță de casă. Numai Dumnezeu știe cât a trebuit să cotizeze bătrânul pentru această mică favoare.

A urmat altă pauză lungă.

— Din nefericire, n-am trecut de primul an de studiu, după ce un absolvent mi-a făcut cunoștință cu heroina. N-a durat mult până ce am fost agățat și am petrecut zile în pat și multe nopți gândindu-mă la când voi face rost de următoarea doză. După ce am fost exmatriculat, tutorele meu mi-a spus că mi-aș putea relua studiile dacă renunț la obiceiul prost, așa că tata m-a trimis la unul din acele centre de reabilitare pline de făcători de bine care vor să-ți salveze sufletul. Cinstit vorbind, sufletul meu nu mai merita să fie salvat, așa că am semnat că plec pe proprie răspundere la sfârșitul primei săptămâni, și, de atunci, n-am mai vorbit cu tata. Am rămas în contact cu mama și ea m-a ținut la linia de plutire vreo doi ani. Dar chiar și răbdarea ei a ajuns la capăt și, probabil, și banii ei, așa că a trebuit să găsesc alt mijloc de a avea banii de care aveam nevoie pentru a supraviețui. Este destul de dificil să încerci, în mod continuu, să împrumuți bani de la prieteni, când aceștia știu că nu ai nicio intenție să le dai vreodată banii înapoi.

William continua să ia notițe.

— Dar, după ce am cunoscut-o pe Maria, m-am întors la clinică și m-am străduit mai mult.

— Maria?

— Iubita mea. Dar ea nu a fost niciodată convinsă că voi renunța la obicei și într-o noapte m-a surprins trăgând pe nas o linie de coca și a devenit fosta mea iubită. Mi-a spus că s-a săturat și că va pleca acasă în Brazilia. Nu pot spune că o condamn. Cu toate acestea, aș face orice s-o aduc înapoi. Dar nu cred că ar vrea să-mi acorde o a treia șansă.

Prima fisură în armura lui, s-a gândit William.

— Poate aș putea s-o conving eu că, de această dată, ești hotărât să renunți la acest obicei?

— Cum? a întrebat Adrian, pentru prima oară cu oarecare interes.

— Te-ai gândit vreodată să te faci paznic, în loc să fii braconier?

— De ce-aș vrea să fiu? Oamenii sunt uciși pentru mai puțin de-atât.

— Pentru că, împreună, noi am putea face ceva valoros.

— Glumești, Coristule.

— N-aș putea fi mai serios de-atât. Tu m-ai putea ajuta să-i pun după gratii pe adevărații criminali. Cei care le furnizează droguri copiilor, pe terenurile de joacă, și le ruinează viețile. Asta ar putea s-o convingă pe iubita ta că ai trecut la pagina următoare.

A urmat o altă pauză lungă.

William începea să se teamă că apelul lui ajunsese la niște urechi surde, când Adrian a spus, deodată:

— Ce ar trebui să fac?

— Am nevoie să aflu numele bărbatului care-i controlează pe toți vânzătorii de droguri din sudul fluviului și unde se află principala lui fabrică.

— Și mie mi-ar plăcea să am un milion de lire sterline cash și un bilet numai dus pentru Brazilia, a spus Adrian.

— Un bilet numai dus pentru Brazilia ar fi posibil, a spus William. Acum, tot ce trebuie să

mai discutăm este prețul.

— Îți voi spune la cât mă aștept, Coristule, dar nu înainte ca magistratul să mă elibereze, prin ordin.

4

— Racheta, a spus un tânăr care se adresa unui mic grup de copii adunați în jurul unui motor cu abur, a fost construită în anii 1820 de către faimosul inginer de locomotive Robert Stephenson.

— Robert Louis Stephenson? a ciripit o voce din primul rând.

— Nu, a răspuns ghidul. Robert Louis Stevenson a fost un distins autor de literatură pentru copii, care a scris *Comoara din insulă* și vine din Edinburgh, nu din Northumbria.

William a zâmbit din spatele grupului de copii, unde stătea în picioare și asculta conferința pe care o auzise, prima oară, cu douăzeci de ani în urmă, când îl dusese la muzeu mama lui.

— Domnul Stevenson a luat premiul întâi la întrecerea dintre locomotive din 1829, când…

Gândurile lui William au fost întrerupte de atingerea umărului său de o mână înmănușată. Nu a întors capul.

— Elegant din partea ta că te întâlnești cu mine, astronautule, a auzit o voce pe care el a recunoscut-o imediat. Ținând cont de toate lucrurile petrecute cândva.

— Șeful meu este încă hotărât să-l trimită la pușcărie pe soțul tău, a spus William, fără a pierde timpul cu dulcegării.

— Amin, a spus Christina. Dar nu sunt multe lucruri pe care să le pot face eu, atâta timp cât suntem în mijlocul unui divorț destul de complicat, dacă nu cumva ai remarcat asta, detectiv Warwick.

William nu a corectat-o.

— …când au concurat cinci locomotive pentru premiul de 500 de lire, a continuat ghidul muzeului. *Cycloped, Novelty, Sans Parei, Perseverance,* și, desigur, *Rocket* a lui Stevenson.

Motorul 0–2–2 al domnului Stevenson a câștigat cu o milă avans.

William s-a întors să o privească pe Christina. Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac scurtă până bine deasupra genunchilor și care lăsa puțin loc imaginației. Era, în mod clar, în căutarea celui de-al doilea soț.

— Îți poți aduce aminte orice altă escrocherie, indiferent cât de mică, pe care să o fi comis el în ultimii cinci ani? a întrebat William.

— Sunt prea multe ca să le înșir, dar poți fi sigur că și-a acoperit urmele mai complet decât un braconier din Highland. Cu toate că, îți pot spune, după procesul recent pentru Rembrandt, Miles nu se mai obosește să jefuiască galerii de artă sau case ale unor colecționari bogați, pentru că nu mai există nicio companie de asigurări care să nu fi făcut afaceri cu el.

— El nu e genul de om care stă la coadă în așteptarea autobuzului următor, așa că ai vreo idee despre care este ultima lui înșelătorie?

— Aș vrea eu. Deși am sentimentul că domnul Booth Watson – consilier al reginei – rămâne firul obișnuit de legătură cu fraternitatea bandiților. Omul acesta este destul de fericit să reprezinte orice escroc care-și permite taxele. De fapt, bănuiesc că-și construiește rețeaua în timpul vizitelor la pușcărie.

— Urmare a succesului la concursul locomotivelor, Rocket a fost acceptată ca prototip pentru motoarele cu abur și rămâne, până în ziua de astăzi, cea mai semnificativă invenție din istoria locomoției.

William a încercat un atac cu bătaie lungă.

— Soțul tău a luat măcar vreodată droguri?

— Ocazional, a luat marijuana, dar cine n-a luat marijuana? Cu siguranță nu este dependent.

— Totuși, poți lua șase luni, dacă ai în posesie marijuana și acestea, adăugate la sentința lui de patru ani cu suspendare…

— Dacă ar fi prins, Booth Watson îi va lua apărarea și va susține că tu îi furnizai jointul[5].

— După obținerea prețiosului premiu, Stevenson a fost răsplătit cu un contract pentru construirea a șapte locomotive pentru Compania de Căi Ferate Manchester și Liverpool.

— Tot ce-ți pot spune este că de când m-am mutat din Limpton Hall, Miles a început să organizeze petreceri nocturne și aș fi surprinsă dacă unul sau doi din prietenii lui nu ar trage coca pe nas sau chiar mai rău. Dar tot va trebui să treci de porțile de la intrare ca să-l prinzi asupra faptului și, până acum, tu ești singurul polițist care a reușit lucrul acesta, vreodată, și, dacă ai uitat cumva, Miles era plecat de-acasă, în momentul acela. În orice caz, nu pot vedea vreun magistrat care să emită mandate de căutare în asemenea acuzație subțire, pentru că tu bănuiești că cineva tocmai ar putea fuma iarbă în timpul unei petreceri private.

— La ceremonia de deschidere a căii ferate Liverpool – Manchester, în 1830, *Rocket* a lovit un membru local al parlamentului care stătea pe traseu și loviturile s-au dovedit a fi, din păcate, fatale.

— Nu uita că sunt încă în legătură cu femeia noastră de serviciu, așa că, dacă aud ceva, aș putea să te anunț.

— Te rog s-o faci, a spus William, întorcându-se spre conferențiar.

— După ce *Rocket* și-a încheiat ultima sa cursă, în 1862, LMR a donat capodopera lui Stevenson Muzeului de Științe, unde s-a odihnit, până astăzi.

— Mai doriți ceva, domnule detectiv? a întrebat Christina. Am întârziat deja la prânzul de la Ritz.

— Dac-ai putea afla data următoarei lui petreceri…

— Vei fi primul care o va ști, William, a spus ea, înainte de a se strecura în liniște afară.

— Am ajuns la capătul micii mele conferințe, a spus ghidul.

— Dacă aveți vreo întrebare, voi fi fericit să vă răspund.

Câteva mâini se ridicau, în timp ce William se întorcea ca să plece. Dar atunci, primise deja răspuns la toate întrebările sale.

***

William aștepta metroul în stația Kensington, în direcția Scotland Yard, când l-a zărit pe partea opusă a peronului, arătând ca un oarecare navetist, în drum spre serviciu. William l-a recunoscut instantaneu – căra, chiar, aceeași sacoșă Tesco. În clipa în care li s-au încrucișat privirile, Tulip s-a întors rapid și a luat-o la fugă spre cea mai apropiată ieșire. Aceasta a fost prima lui greșeală. În loc să ia trenul următor, fugise de el. William a luat scările rulante urcând câte două trepte deodată. Când s-a apropiat de punctul de control, l-a văzut pe Tulip prezentându-și biletul unui controlor, care, după ce l-a verificat, arăta uluit. William nu s-a oprit din alergare și i-a arătat legitimație controlorului fără a încetini. A început să se apropie de pradă, dar, de această dată, era treaz. De câte ori Tulip se uita peste umăr, William câștiga teren. Dar, apoi, Tulip s-a oprit să cheme un taxi și a sărit în el. Tulip a făcut a doua lui greșeală. William era la numai vreo doi yarzi când taxiul s-a pus în mișcare și înaintase numai o sută de yarzi, înainte de a opri la culoarea roșie a semaforului. William a tratat cursa ca pe o cursă olimpică și a fost la numai câțiva pași de final când lumina semaforului s-a schimbat în galben. S-a agățat de portiera taxiului și încă se ținea de ea, când s-a pus culoarea verde, iar șoferul a apăsat cu putere frânele.

— Ce dracu crezi că faci? a strigat taximetristul, coborând de la volan, în timp ce mașinile din spate claxonau cu furie.

— Poliția! a spus William, arătându-i legitimația. A sărit în mașină, numai pentru a vedea cum Tulip coboară pe partea cealaltă. Dar, imediat s-a ciocnit cu un biciclist, oferindu-i destul timp lui William pentru a-l apuca de braț, a i-l îndoi la spate și a-l trage înapoi în taxi.

— Du-ne la cel mai apropiat sediu de poliție, a spus William, cu fermitate. Și lasă kilometrajul pornit.

Taximetristul a pornit fără alte vorbe, în timp ce William îl ținea pe Tulip cu nasul apăsat pe geamul lateral. Câteva minute mai târziu, au oprit în fața sediului poliției din Kensington, unde șoferul a deschis chiar portiera din spate pentru ca pasagerii săi să coboare.

— Să nu te miști de-aici, i-a spus William taximetristului, înainte de a-l conduce pe Tulip în clădire, eliberându-i brațul numai pentru a putea să-i arate legitimația ofițerului de la intrare. William a început să golească buzunarele lui Tulip, punând conținutul pe masă, alături de sacoșa Tesco. A apucat portofelul lui și a extras două bancnote.

— Ce naiba crezi că faci? a întrebat santinela.

— A uitat să-și plătească taxiul, a spus William și s-a întors să plece.

— Și asta ce-i? a întrebat santinela, arătând spre sacoșă.

— Dovada. Înregistreaz-o pe lista de dovezi. Mă întorc într-un minut.

A ieșit din clădirea poliției și i-a dat taximetristului cele două lire sterline. Acesta a zâmbit pentru prima dată.

— Încă ceva, înainte de a pleca. Unde ți-a spus să-l duci?

— La cârciuma Trei Pene din Battersea.

A treia greșeală a lui Tulip.

Un zâmbet i-a trecut lui William peste față, în timp ce se întorcea în clădirea poliției. Dar

zâmbetul a dispărut curând, când l-a văzut pe ofițerul-santinelă devorând probele incriminatoare.

— Ce faci? a întrebat el nevenindu-i să creadă.

— Îndepărtez blestematele de dovezi pe care le-am găsit în sacoșa cu cumpărături. Vrei o felie?

***

— Mă întreb dacă ți-aș putea cere sfatul într-o problemă personală, sir Julian, a spus Beth, în timp ce se așezau într-un colț al salonului, după masa de prânz.

— Draga mea, să știi că doresc să nu-mi mai spui sir Julian. Mă face chiar să mă simt bătrân. Dar cum te pot ajuta?

— Câțiva din colegii mei de la Fitzmolean simt că directorul nostru ar trebui să fie decorat, dar nu avem nicio idee despre cum să abordăm problema. La urma-urmelor, am fost votați Muzeul Anului, în ultimii doi ani, înaintea Galeriei Naționale și a Galeriei Tate și ambii directori ai acestor galerii au fost premiați. Cum tu ai fost decorat cu medalia de cavaler, m-am gândit că ai putea să-mi spui ce pași trebuie făcuți.

— Primul meu sfat este să nu spui nimănui ce aveți de gând, pentru că, dac-ar fi ca ideea să transpire, rivalii ar putea încerca să o compromită.

— Tim este o persoană atât de decentă și de amabilă, încât nu pot crede că are vreun rival.

— Oricine speră să fie decorat are rivali, nu mai puțin cei care cred că merită această onoare mai mult decât el. Dar, la nivel practic, vei avea nevoie de un sponsor, de preferință pe cineva a cărui reputație este ca a soției lui Caesar, dincolo de orice reproș. Cine e președintele galeriei?

— Lordul Kilholme.

— Fain tip, a spus sir Julian. Un fost ministru a cărui reputație a crescut de când a părăsit guvernul, ceea ce e lucru rar. (A făcut o pauză, timp în care soția le-a adus câte o cafea.) Totuși,

Kilholme va avea nevoie de câteva scrisori de recomandare de la figuri remarcabile din lumea artei și nu toate de la același partid politic. Dar Kilholme este un șmecher bătrân și va ști cum să pună problema.

— Și, cu siguranță, va cunoaște cine face parte din comitetul de premiere? a întrebat Beth.

— Nimeni nu știe componența comitetului. Dacă s-ar ști, imaginează-ți la care vor fi supuși membrii acestuia. Este un secret păzit mai bine decât bugetul următor.

— Ce interesant, a spus Beth. Așa ați devenit cavaler?

— Cu siguranță nu, eu m-am născut pur și simplu în pătuțul potrivit. I-am urmat tatălui meu, care l-a urmat pe tatăl lui, care a schimbat partidul când a devenit prim-ministru Lloyd George.

Beth a râs.

— Asta înseamnă că, într-o zi William va fi sir William?

— Și tu vei fi lady Warwick, care…

— Ce tot șușotiți acolo? a întrebat William, care s-a apropiat.

— Facem aranjamente pentru căsătoria noastră, a spus Beth.

— Ai fi un membru destul de bun al comitetului de premiere, a șoptit Sir Julian.

***

— Te bagi la o felie de negresă, superintendent? a întrebat comandantul Hawksby.

— Nu mă deranjează, a răspuns Lamont.

— Dar tu, detectiv Roycroft?

— Este una din prăjiturile mele preferate, a spus Jackie, în timp ce comandantul tăia o felie groasă pentru ea.

— Trebuie să mă asigur că distrugem toate dovezile, a spus Hawk, după ce i-a dat o a doua felie lui Paul, deoarece am auzit că Tulip se

gândește să dea Poliția în judecată pentru arest abuziv, folosind în mod nejustificat forța împotriva unui cetățean care respecta legea, și pentru prejudecăți rasiale.

— Păcat că nu l-am arestat eu, a spus Paul. Măcar ar fi renunțat, în acest caz, la una din acuzații.

— Cere, de asemenea, ca ofițerul implicat să fie suspendat, în timp ce se face o anchetă cu privire la brutalitatea poliției.

— Cu atât mai mult avem motiv să distrugem dovada, a intervenit Lamont, culegând ultimele firimituri.

— Scuze că nu ți-am putut oferi o felie, sergent Warwick, a spus Hawk, dar atunci ar fi trebuit să adăugăm acceptarea mitei la lista lungă a reclamațiilor împotriva ta.

Jackie a încercat să nu zâmbească.

— Dar… a început William.

— Din fericire pentru tine, a continuat comandantul, drogurile în chestiune fuseseră ridicate de la un magazin Tesco local, dar cum dovada a fost acum distrusă, am rămas fără altă opțiune în afară de eliberare pe cauțiune și cu preaviz.

— Dar… a repetat William.

— Sperași de la șase la opt ani pedeapsă, sergent Warwick.

— Și, mai mult de-atât, a intervenit Jackie, adresa pe care ne-a dat-o Tulip, surprize – surprize, nu există.

— Dar cârciuma există, a spus William.

— Ce cârciumă? a întrebat Hawk, pe un ton serios, pentru prima oară.

— Cele Trei Pene, din Battersea. Acolo i-a cerut taximetristului să-l ducă.

Toți cei patru ofițeri au intrat în alertă, instantaneu.

— Poate ar trebui să mizez pe asta, a spus William. Să încerc să aflu cine sunt colaboratorii

lui?

— Acesta-i ultimul lucru pe care-l vei face, i-a interzis Hawksby. Ar identifica un corist ca tine, de la o milă. Nu, asta-i o treabă pentru unul dintre ofițerii noștri sub acoperire mai experimentați. Tu asigură-te numai să nu te apropii cumva de locul acela.

— Îl cunosc pe ofițerul la care te gândești? a întrebat William.

— Nici măcar mama lui nu știe cine este, a spus Hawk.

5

— Detectiv-sergent Warwick, a răspuns el, după ce-a ridicat telefonul de pe birou.

— Știu acum numele persoanei pe care o cauți, a spus o voce, pe care el a recunoscut-o imediat. Dar te va costa mult pentru începuturi.

— O sută de lire sterline? a întrebat William. Pentru asta, m-aș aștepta să se așeze la biroul meu și să semneze o declarație.

— Nu de această dată, a spus Adrian. Și pentru încă o sută de lire, îți voi destăinui unde îl poți găsi, în fiecare vineri, la ora cinci după-amiază.

— Noi unde ne întâlnim? a întrebat William, în timp ce începea să sune celălalt telefon.

— În sala joasă din Turnul Sării din Turnul Londrei. Miercurea următoare, la ora unsprezece.

— Pe tine te caută, a strigat Jackie, acoperind cu mâna receptorul. Voce ascuțită!

— Și voi aștepta să văd banii înainte chiar să mă gândesc să-ți dezvălui numele sau unde-l vei găsi pe el vineri, la cinci după-amiază.

— Nu cred că mai așteaptă mult la telefon, a spus Jackie.

— Altfel tot ce vei vedea sunt bijuteriile coroanei, asta te va costa cinci peni.

Legătura s-a întrerupt. William a trântit telefonul în furcă, a traversat camera și a apucat telefonul din mâna întinsă a lui Jackie.

— Sergent Warwick, a repetat el.

— Sergent? a auzit o voce care suna de parcă nu s-ar fi așteptat de la el să fie ținută în așteptare.

— Christina? a întrebat William, încercând să nu pară surprins.

— Miles va găzdui o petrecere cu nouă prieteni apropiați, la Limpton Hall, pe 17 mai. La ora opt.

— Știi numele vreunuia dintre acești prieteni apropiați? a întrebat William, în timp ce-și deschidea carnetul de buzunar.

Încă o legătură telefonică s-a întrerupt brusc.

— Aștepți o veșnicie să vină un autobuz și, apoi, vin două în același timp, a comentat William.

— Sunt numai urechi, a spus Lamont.

— Contactul meu susține că știe numele Viperei și locul în care merge în fiecare zi de vineri, la ora cinci după-amiază, dar cere două sute de lire pentru informație.

— Merită fiecare bănuț, a spus Lamont, spre surpriza lui William, și a adăugat: unu, dacă spune adevărul și, doi, dacă se dovedește că informația lui este cușer[6].

— Vrei să riscăm?

— Este treaba ta, sergent Warwick. Dar, dacă decizi să mergi mai departe, va trebui să iau lichidarea de la comandant, înainte să eliberez atâta bănet. Și el va dori să fie sigur că tu nu-i dai nici un penny, înainte să primești informația de la sursa ta. Să nu uiți niciodată: fostul tău coleg de școală nu este prietenul tău și niciodată nu va fi. Dar aceasta nu înseamnă ca tu să nu te ții de partea ta din afacere. Va trebui s-o faci, dacă ai de gând să-i câștigi încrederea. Și celălalt apel?

— Christina Faulkner. Spune că soțul ei plănuiește o petrecere cu nouă invitați la Limpton Hall, pe șaptesprezece mai.

— Aș vrea să fiu o muscă pe perete, la acea petrecere intimă, a spus Lamont. Dar nici măcar tu nu vei fi în stare să faci asta.

— Nu, dar am putea fi undeva în apropiere, pentru a verifica lista invitaților.

***

— Îndrăznesc să te întreb ce treburi ai astăzi? s-a interesat Beth, în timp ce William se dădea jos din pat.

— Vizitez Turnul Londrei.

— Te aștepți să fure cineva Bijuteriile Coroanei?

— Nu. Dar sper să plec de-acolo cu vreo două geme, a replicat el, înainte de a dispărea intrând în baie.

A dat drumul la apa fierbinte și s-a pregătit să se radă. Plănuia să fie la Turn la ora zece și jumătate și să-și aștepte el fostul prieten din școală, nu invers. Dar, mai întâi, trebuia să sune la Yard și să ia cele două sute de lire sterline pe care le aprobase cu strângere de inimă Hawksby.

— Dacă nu reușești să te întorci cu un nume și o adresă sau dacă se dovedește că e vorba de un fir fals, voi lua suma, până la cel din urmă penny, din salariul tău.

Cum salariul unui detectiv-sergent era mai mic de 300 lire sterline pe săptămână, gândul nu era chiar atrăgător. I-ar fi plăcut să spună: „Probabil că glumești!”, dar știa că Hawk nu se juca atunci când era vorba de bani.

După micul dejun, el și Beth au luat autobuzul spre Kensington, apoi s-au despărțit, Beth a pornit pe jos spre Fitzmolean, iar William a luat metroul spre stația Parcul Sf. James. A tras cu ochiul la fotografia de pe prima pagină a ziarului *Daily Mail* – Prințesa Diana cu cei doi fii ai săi – apoi a dispărut, luând-o pe scări în jos, spre metrou. În tren, s-a gândit la Beth și abia aștepta să rămână însărcinată. Dar, pentru moment, Fitzmolean era prima ei prioritate.

Când a intrat în birou, șeful era așezat la pupitrul său, cu două teancuri de bancnote de zece lire în fața lui. William a fost surprins de cât de subțiri erau cele două pachete de celofan. S-a așezat în fața lui Lamont, care număra fără grabă bancnotele… optsprezece, nouăsprezece, douăzeci, apoi le-a pus înapoi în pachetele lor, a deschis un sertar de la pupitru și a extras formularul inevitabil, pe care i l-a înmânat lui William.

William a citit cu atenție documentul, de două ori, apoi a revenit la un paragraf scris cu litere mari: ORICE ACUZAȚIE DE FOLOSIRE

GREȘITĂ A FONDURILOR POATE CONDUCE LA O SENTINȚĂ DE ZECE ANI DE ÎNCHISOARE. A semnat formularul și comisarul Adaja și-a adăugat semnătura, în calitate de martor. Lamont și-a oprit o copie la indigo pentru el, apoi i-a dat banii.

William i-a înghesuit în buzunarul de la haină și a plecat, fără nici o altă vorbă. Pe drum, se surprindea pipăind cu regularitate buzunarul, pentru a se asigura că banii sunt încă acolo. În timpul călătoriei cu metroul spre Tower Hill, s-a așezat la capătul vagonului și a citit încă o dată ghidul oficial al Turnului Londrei, ridicându-și privirea de fiecare dată când se apropia de el un pasager. Jackie îl avertizase că numai cei mai fini hoți de buzunare lucrează în metroul londonez.

După douăzeci de minute a ieșit în lumina strălucitoare a soarelui. A rămas un moment pe paviment ca să admire fortăreața antică, cocoțată aiurea pe o colină cu iarbă înconjurată de clădiri moderne din sticlă, pe care se îndoia că le aprobase sir Christopher Wren. Sir Thomas More, Guy Fawkes și Anne Boleyn își petrecuseră ultimele nopți din viețile lor în celulele Turnului, înainte de a fi executați. Dacă se întoarce la Yard fără nimic ce să arate pentru cele două sute de lire sterline, ar putea să se alăture acestora. Era măcar ușurat că nu mai trebuia să fie desenat și hăcuit.

William a parcurs distanța scurtă până la zidurile Turnului, unde s-a așezat la o coadă de turiști nerăbdători care așteptau la intrarea West Gate. Când a ajuns în față, a plătit cincizeci de pence pentru un bilet. Micul grup de vizitatori s-a strâns în jurul ghidului, un gardian îmbrăcat în tunica lui tradițională de culoare albastru-marin și roșu, cu pălăria specifică Beefeater. Acesta și-a condus turma pe creneluri, oferindu-le un comentariu grăbit. I-a informat că lucrările la Turn au fost începute în 1078, de către William

Cuceritorul, pentru a-i ține la distanță de localnicii răzbunători pe invadatorii normanzi.

Un corb croncănitor a aterizat în apropiere pentru a le aminti că atâta timp cât vor exista corbi la Turn, Anglia va fi în siguranță față de necredincioșii invadatori. Când s-au apropiat de Jewel House, ghidul a declarat, parcă citindu-i lui gândurile:

— Acum urmează momentul pe care-l așteptați cu toții, șansa de a privi cele 23.578 geme prețioase de valoare incalculabilă, care constituie Bijuteriile Coroanei.

— Cine e proprietarul lor? a întrebat cineva.

— Majestatea Sa regina, a venit imediat răspunsul.

— Nu poporul? a întrebat o voce cu accent american.

— Nu, a spus gardianul. Ele trec de la un monarh la alt monarh, așa că niciun politician nu va putea vreodată să pună mâna pe ele.

Primul lucru pe care l-a remarcat William în timp ce se îndreptau spre sala bijuteriilor, era absența unui gardian la vedere, în timp ce ghidul lor trebuie să fi avut peste 60 de ani și era cam corpolent. Dar, după cum spunea ghidul tipărit insuflând încredere, nimeni nu a evadat din Turn în cei peste o mie de ani de existență.

William nu era însă turist și ziua aceasta nu era una în care să admire comorile statului, așa că, discret, s-a desprins din grup și a urmat indicatoarele spre Turnul de Sare. A coborât planul înclinat spre Arcul Reginei Elisabeta și s-a pierdut sub o boltă care fusese adăugată în 1230, ca parte a zidului cortină al lui Henric al III-lea, care înconjura fortăreața. Sala octogonală din piatră era goală și de mic interes pentru oricine, cu excepția celui mai pasionat istoric.

William știa că Bess de Hardwick fusese închisă în Turnul de Sare pentru bănuiala că practica vrăjitoria și s-a întrebat dacă asta era ceea ce avea

Adrian în cap. S-a așezat într-un alcov de piatră care-i permitea să vadă bine intrarea, ca să nu fie luat prin surprindere.

Câte un turist își vâra capul înăuntru, dar, după ce arunca o privire, se îndrepta repede spre locuri mai promițătoare.

William a auzit ceasul turnului bătând unsprezece, dar oricum nu credea ca Adrian să fie punctual. Așteptând apariția informatorului său, și-a mai pipăit o dată cele două teancuri de bancnote din buzunarul de la piept.

Și-a ridicat privirile și a văzut o figură familiară stând sub arcadă. Ochii acestuia cercetau în jur, prin încăpere, ca ai unui animal încolțit, până l-au zărit pe William. A traversat cu pași repezi sala până la el și înainte chiar să se așeze, a întrebat:

— Ai adus banii?

— Până la ultimul bănuț, a răspuns William, extrăgând un colț al unuia dintre pachetele învelite în celofan, pentru a-i arăta bancnotele nou-nouțe, ceea ce a adus un zâmbet pe fața lui Heath. A clipit când banii au dispărut înapoi în buzunarul lui William.

— Mai întâi, numele, a spus William, pe ton calm.

— Assem Rashidi.

— Tu l-ai întâlnit vreodată?

— Nu.

— Atunci, cum poți tu să fii sigur că el este cel căruia i se spune Viper[17]?

— Maria a avut un scurt flirt cu el. Așa ne-am cunoscut.

— Și ai încredere în ea?

— Este singura persoană în care chiar am încredere.

William și-a amintit cuvintele lui Lamont: Să nu uiți niciodată că fostul tău coleg de școală nu este prietenul tău și nu va fi niciodată. Dar asta nu înseamnă că tu să nu te ții de partea ta din afacere. Va trebui, dacă ai de gând să-i câștigi încrederea. A

extras unul din pachetele învelite în celofan și i l-a dat lui Heath. Pachetul a dispărut Instantaneu.

— Cum rămâne cu cealaltă sută? a întrebat Heath.

— Nu înainte de a-mi spune unde merge Rashidi la ora cinci după-masă, în fiecare vineri.

— Strada Boltons, numărul 24.

— Acolo locuiește?

— Habar n-am. Asta nu face parte din înțelegerea noastră. E pe bani.

William a extras al doilea pachet și i l-a dat.

— Dacă informațiile tale nu sunt cușer, eu personal te voi târî înapoi, te voi pune în portbagaj și voi strânge șuruburile.

— Asta nu-i prea prietenos, având în vedere că lucrez la ceva încă și mai important pentru fostul meu coleg de școală, a spus Heath.

— Ai ceva indicii? a întrebat William, încercând din greu să nu pară prea interesat.

— Nu încă. Dar dacă îmi iese, vei avea nevoie de destul de mulți bani pentru ca Maria și cu mine să ne facem dispăruți.

— Dispăruți unde? a întrebat William.

Dar Heath, spre deosebire de Bess din Hardwick, scăpase deja.

6

— Eu aș paria pe Brazilia, a spus William.

— De ce pe Brazilia? a întrebat Lamont.

— Heath a lăsat să-i scape, în timpul ultimei noastre întrevederi, că de acolo este iubita lui.

— Doi și cu doi nu fac întotdeauna patru, a intervenit Hawk. Dar dacă primele lui două informații se dovedesc a fi corecte, fostul tău coleg de școală s-ar putea dovedi inestimabil pe termen lung.

— Și scump.

— Nu și dacă Assem Rashidi se dovedește a fi real, a spus Lamont.

— Este destul de real, a spus William. Totuși, potrivit Interpolului, nu acesta este numele din certificatul lui de naștere, dar, cu siguranță, este cel pe care-l folosește acum.

— Trebuie încă să mă convingi că banii au fost bine folosiți, a spus Hawksby. Ce altceva mai știi despre el?

— S-a născut în Marsilia, în 1945, a început să spună William, parcurgând raportul Interpolului. Tatăl lui a fost un țăran algerian care a luptat alături de Rezistența Franceză în al Doilea Război Mondial și a fost ucis de germani, cu numai câteva săptămâni înainte de încheierea ostilităților.

— Și mama?

— Fiica unui politician local din Lyon, care nu și-a cunoscut nepotul până ce acesta nu a primit un loc la Sorbona, pe care a absolvit-o cu onoruri.

— Și după aceasta?

— A frecventat școala de afaceri din Paris și, ca atâția imigranți de a doua generație – Adaja a ridicat dintr-o sprânceană –, a lucrat al naibii de mai greu decât rivalii lui indigeni, ceea ce a dus la remarcarea lui de către importatorii de ceai din Lyon – Marcel și Neffe. După numai trei ani, la vârsta de 27 de ani, a fost numit director regional

la biroul din Alger al companiei, cel mai tânăr director din istoria firmei.

— Cum a mers? a întrebat Hawksby.

— Și-a dat demisia fără vreo explicație, după vreo doi ani, și nimeni de la Marcel și Neffe nu a prea știut de ce, pentru că el dublase profitul companiei, cât a fost director.

— Dacă fie a demisionat, fie a fost concediat și nu au vrut, pur și simplu, să explice cum s-a ajuns la acest lucru? a spus Lamont.

— Gândind și eu la fel, am rugat departamentul pentru fraude să facă o investigație la Companies House, în numele nostru. Să vadă dacă pot aduce vreo clarificare privitor la această demisie neașteptată.

— Încă și mai misterios este faptul că, peste cinci ani, el s-a întors la Lyon, neanunțat, a preluat compania și s-a instalat director, a adăugat Adaja. Nimeni nu știe de unde avea banii. Și, dacă cineva întreba, fie era concediat, fie nu mai era vreodată văzut.

— Sunt sigur că Marcel și Neffe nu este nimic altceva decât o fațadă respectabilă pentru ceea ce importă cu adevărat Rashidi, și nu e vorba despre ceai, a spus William. După ce Marea Britanie a aderat la EEC, în 1973, Rashidi și mama lui s-au stabilit la Londra. Acum, ea locuiește în The Boltons și fostul meu coleg de școală mă asigură că pe ea o vizitează el, în fiecare vineri, la ora cinci după-amiază.

— Crezi că știe că fiul ei duce o viață dublă? a întrebat Lamont.

— Nu cred, a spus Jackie. În ultimele câteva zile, am supravegheat-o puțin pe doamna Rashidi și dă impresia că e un cetățean model. E între doamnele care oferă prânz sărmanilor, merge ocazional la concerte la Wigmore Hall, îi plac Debussy și Strauss, este în comitetul local al Medicilor Fără Frontiere și nu lipsește niciodată de la Liturghia de duminică de la Oratoriul Brompton.

Fie este vorba de un ecran de fum elaborat, fie nu are nicio idee despre ce lucrează fiul ei.

— Presupun că, în acest moment, casa ei este supravegheată? a spus Hawksby.

— Noapte și zi, a spus Lamont. Dar, cu excepția câtorva comercianți locali și, ocazional, o vizită a preotului, nimeni nu i-a umbrit ușa.

— Are ceva angajați? a întrebat Hawksby.

— Are șofer, care a lucrat în poliție, bucătar și fată în casă, care sunt la ea de mulți ani, l-a informat Adaja.

— Bănuiesc că veți fi cu toții acolo, vinerea următoare la ora cinci după-amiază, ca să vedeți dacă își face apariția Rashidi. Nu că a-ți vizita mama ar fi o crimă.

— Da, a afirmat William. Un avocat pensionar care locuiește dincolo de intersecție, a fost fericit să ne permită să folosim apartamentul lui de la ultimul etaj și, mai important de-atât, nu a pus nicio întrebare.

— Atunci să sperăm că ne putem baza pe vizita săptămânală a lui Rashidi la mama lui, caz în care va trebui să mai cheltuim două sute de lire sterline.

— Și este posibil să urmeze mai multe, a spus William. Fostul coleg de școală a sugerat că lucrează la ceva încă și mai important.

— Cum ar fi? a întrebat Lamont.

— Habar n-am, dar el spune că ne va costa al dracului de mult.

— Atunci ar trebui să fie ceva al dracului de important, a spus Hawk.

— Trebuie să fie una din două, a presupus Lamont. Informații privitoare la un transport mare de droguri aduse din străinătate…

— Sau că a descoperit locația abatorului lui Rashidi, a sugerat Paul.

— Abator? a întrebat William.

— Laboratorul în care prepară drogurile și ambalajul, înainte de vânzare, a explicat Paul.

Cunoscut de asemenea sub numele de camera cazanelor sau casa fierbinte.

— Dacă se dovedește a fi un mare transport de peste ocean, a spus Hawksby, să nu arestați pe nimeni la vedere, la sosirea în port. Încercați să urmăriți încărcătura până la laborator. Comisarul este interesat mai mult de închiderea lui Rashidi decât de un pumn de plevușcă, așa că va fi fascinant să vedem cine localizează întâi laboratorul, fostul coleg de școală al lui William sau ofițerul sub acoperire al lui Jackie.

— Nu vă puneți banii pentru sergent Warwick, a spus Jackie, pentru că ofițerul meu sub acoperire m-a contactat, din nou, noaptea trecută.

Brusc, atenția echipei s-a concentrat pe detectivul Roycroft.

— Mulțumită indiciilor sergentului Warwick, Marlboro Man a obținut o slujbă cu jumătate de normă la barul Trei Pene.

— Unde, fără îndoială, va lucra din greu pentru a se asigura că va obține o normă întreagă, a sugerat Paul.

— Dar nu așa de din greu încât să provoace suspiciunea cuiva, a replicat Jackie.

— Cum a reușit să obțină slujba, așa de repede? a întrebat William.

— Poliția 9 i-a furnizat referințe din partea unei cârciumi din Wiltshire, referințe care l-ar fi impresionat pe orice proprietar. Face pe băiatul prost de la țară care abia a descins în lumea întunecată.

— Este implicat și proprietarul? a întrebat Lamont.

— MM nu crede, a răspuns Jackie. Dar este fericit să pară că nu vede când banii continuă să curgă peste tejghea. De fapt, omul nostru îmi spune că el câștigă mai mult din bacșișuri ca barman cu jumătate de normă, decât din salariul lui de ofițer sub acoperire.

— Pentru care nimeni nu l-ar invidia, a spus Lamont.

William s-a încruntat, dar n-a comentat.

— A venit cu ceva substanțial, până acum? a întrebat Hawk, sau e prea devreme?

— „Trei Pene” se dovedește a fi un popas regulat pentru câțiva dealeri cunoscuți, inclusiv pentru Tulip, așa că bănuiește că laboratorul nu poate fi prea departe. Dar, până acum, nu a făcut nicio încercare de a vorbi cu Tulip.

— Asta are sens, a spus Hawk. Răbdarea capătă un cu totul alt sens, când ești sub acoperire. Dacă Tulip bănuiește, un singur moment, că MM ar fi polițist, i-ar reteza beregata și l-ar lăsa să sângereze până la moarte, în timp ce el își mai comandă o bere.

— Pentru ce-ar alege cineva să se implice în ceva așa de riscant? a întrebat William.

— UCO[8] l-a privit pe fratele lui mai mic cum moare din cauza unei supradoze de heroină, a spus Jackie, așa că, pentru el, e o chestiune personală.

***

Jackie și Paul supravegheau pe rând cu binoclul ușa de la intrare a casei de la numărul 24, în timp ce William era în contact permanent cu echipa de la sol. Le spusese colegilor să se amestece cu localnicii, pentru ca Rashidi să nu devină suspicios. În același timp, îl informa continuu pe Lamont, care se afla la Yard.

Se așteptau să apară o mașină cu șofer, în partea opusă a pieței și au fost luați pe nepregătite când, în fața numărului 24, a tras un taxi negru. Fotograful poliției și-a fixat aparatul de filmat la distanță și, din momentul în care s-a deschis portiera taxiului, a început să facă fotografii. Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat elegant, cu pălărie, palton lung negru, fular și mănuși, a

deschis poarta și a parcurs scurta alee până la ușa de la intrare. A bătut în ușă o dată.

Până când mama lui Rashidi a deschis ușa și și-a îmbrățișat fiul, fotograful trăsese 39 de imagini, dar nu se simțea optimist. Când ușa de la intrare s-a închis, William a ordonat ca taxiul aflat la dispoziția Yard-ului să fie pe poziție, pentru că nu-și putea permite să pună o mașină a echipei lor să-l urmărească pe Rashidi, dacă acesta ar merge pe jos, la plecare. A transmis prin radio la Yard și l-a informat pe superior cu ultimele evoluții.

— Să fiți atenți, a spus Lamont. Acum, că știm unde merge Rashidi în fiecare vineri după-masă, nu avem de ce să ne grăbim. Dacă bănuiește că i-am luat urma, va dispărea în atmosferă. Reține că avem de jucat un joc lung.

— Am înțeles, a spus William.

Privirile lui Jackie și ale lui Paul nu se dezlipeau nicio clipă de ușa de la intrare.

William a auzit radioul pârâind.

— Sunt în capul străzii Tregunter, s-a auzit o voce la celălalt capăt al liniei.

— Stai ascuns, l-a atenționat William, dar, în momentul în care îți dau eu semnalul, aprinde semnalizarea LIBER și pornește pe strada The Boltons. Să nu iei niciun client, decât dacă poartă pălărie, palton lung negru, fular și mănuși.

— Am înțeles.

Trecuseră aproape două ore, când ușa de la intrare s-a deschis din nou și, în prag, a reapărut Rashidi. Mama i-a dat o lungă îmbrățișare și, potrivit cititorului pe buze, a spus: *Ne vedem vinerea următoare, Assem*. Încă o dată, fotograful și-a făcut treaba.

William și-a scos radioul, când Rashidi a pornit pe alee.

— Fii pe poziție, subiectul unu s-a pus în mișcare.

Când Rashidi a deschis poarta și a pășit pe trotuar, taxiul și-a făcut apariția, cu semnalizarea

LIBER strălucind în amurgul ce începea să se lase. Rashidi a ignorat taxiul și și-a continuat drumul, pe jos.

— Rahat! a spus Jackie, când Rashidi a dat colțul și a dispărut din vedere.

— Pornește, Adaja, ia taxiul, a spus William.

— Am pornit, sergent, a spus Paul, care s-a prăvălit pe scări și a alergat pe stradă ca să găsească taxiul ce aștepta cu motorul pornit. A sărit în el și, imediat, taximetristul a demarat, răsturnându-l pe bancheta din spate. Când au virat la prima intersecție, Paul l-a zărit pe Rashidi urcându-se în alt taxi care venea spre ei, ceea ce l-a făcut să se gândească de ce Rashidi ignorase mașina lor.

Taxiul lui Rashidi a virat la stânga, la capătul străzii, exact când semaforul se făcea roșu. Dacă în fața lor nu s-ar fi oprit un camion, polițistul Danny n-ar fi ținut cont de lumina semaforului.

— L-am pierdut, a spus Danny.

— Îi spui tu sergentului Warwick, sau mă lași pe mine? a întrebat Paul.

— Ce întrebare proastă!

***

— L-ați pierdut? a întrebat Hawk, îndată ce erau cu toții așezați în jurul mesei, în biroul lui de la Yard.

— Mă tem că da, a răspuns William. Dar știm, acum, că are propriul lui taxi și, în viitor, vom urmări vehiculul, nu omul.

— Atunci, să schimbi săptămânal plăcuțele de la mașină și să faci schimb de taxiuri, dacă se dovedește a fi un voiaj lung. Nu îmi pasă de câte vineri este nevoie pentru a localiza laboratorul, atâta timp cât, în cele din urmă, o vom face.

— De acord, a spus Lamont. Am aflat ceva folositor din fotografii? a întrebat el, răsfoind fotografiile.

— Numai că avem de-a face cu un bărbat foarte prudent, a spus William. Cum puteți observa din cât de puțin putem vedea din fața lui, în fotografii. Dar, laboratorul a sesizat ceva foarte interesant.

— Luminează-mă, a spus Hawksby, recurgând la una din expresiile lui preferate.

— Uitați-vă bine la mănușile lui. Experții noștri le-au studiat pe toate cele prinse în fotografii și sunt convinși că lui Rashidi îi lipsește o parte din al treilea deget de la mâna stângă.

— Ceea ce îi face să se gândească la ce?

— Priviți cu atenție la fotografia numărul 46, mărită, aceea în care își îmbrățișează mama, la plecare.

Hawksby a studiat cu răbdare imaginea mărită a unei mâini înmănușate.

— Observați că trei dintre degete și degetul mare de la mâna stângă ating spatele mamei, în timp ce degetul al treilea al mănușii este flasc și nu atinge nimic. Dacă vă uitați apoi la imaginea mărită a mâinii lui drepte, de pe poza numărul 52, toate cele patru degete și degetul mare strâng, în mod clar, brațul mamei sale.

— Inteligent, a spus Hawk.

— Da, a spus William. Așa că nu ne putem permite să facem nici cea mai mică greșeală.

— Ce vrei să spui, sergent Warwick? a întrebat Lamont.

— Este evident că avem de-a face cu un om excepțional de inteligent și precaut, așa că va fi nevoie să fim întotdeauna în gardă, altfel ne va plimba după el pe aleea din grădină, în fiecare vineri după-amiază.

— Explică-te, Warwick! i-a cerut Hawk.

— Știm că Rashidi este un om foarte bogat, dar nu alege să meargă să-și viziteze mama într-o mașină cu șofer, ci în propriul lui taxi anonim. Nu are niciun bodyguard, pentru că nu vrea să atragă atenția asupra lui sau să o facă bănuitoare pe mama lui. Să recunoaștem, ne confruntăm cu un

bărbat care a condus o companie publică, a fost ministru sau a conferențiat la LSE, dar preferă să ducă o viață în afara legii.

— E mai profitabil decât toate cele trei împreună, a spus Lamont.

William s-a uitat la toți cei din jurul mesei.

— Vă aduce aminte de cineva, oricine, pe care să-l cunoaștem?

— Ne luptăm cu un alt Faulkner, a oftat Hawk.

— Să sperăm că nu se vor intersecta niciodată unul cu celălalt, a spus Jackie.

— Cu excepția situației în care ar ajunge amândoi în Pentonville.

7

În timpul săptămânii, în fiecare dimineață în jur de șapte și jumătate, Jackie lua metroul spre stația James și Park, apoi traversa pe jos până la Scotland Yard. Cu excepția dimineților de joi.

Joia, cobora cu o stație înainte, la stația Victoria, și o lua pe Victoria Street. După vreo două sute de yarzi, cotea brusc la dreapta și traversa o piață pavată, mergând spre intrarea la Catedrala Westminster. Întotdeauna mergea în urma unui mic grup de turiști pentru a fi sigură că nimeni nu o remarcă.

În dimineața aceasta de joi, intrând în catedrală, i-a întâlnit pe cei câțiva credincioși obișnuiți, împrăștiați pe la strane, cu capetele plecate, rugându-se cu toții unui Dumnezeu în care ea nu mai credea. Jackie a mers încet pe aleea din partea stângă, nevrând să atragă atenția asupra ei în timp ce admira reliefurile lui Eric Gill, care reprezentau Drumul Crucii, simțind că, dacă marele sculptor ar trăi, ea ar trebui să-l aresteze. Dar cum papa îl iertase pe Caravaggio pentru crimă, de ce cardinalul arhiepiscop nu l-ar ierta pe Gill de această indiscreție? La urma-urmelor, nu există nicio mențiune asupra acestui păcat anume, în Cele 10 Porunci.

Jackie s-a oprit când a ajuns la cutia milei amplasată sub icoana Fecioarei Maria, care era luminată de o duzină de lumânări tocmai aprinse. A privit împrejur ca să se asigure că nu o urmărea nimeni, a scos o cheie din poșetă și a descuiat cutia micuță de lemn. A găsit în ea câteva monede, risipite pe fund. Verificând încă o dată că nu o privește nimeni, a scos pachetul gol de Marlboro sprijinit în colțul cutiei și l-a pus ușurel în poșetă. A încuiat cutia și a luat-o spre altar. S-a înclinat în fața crucii, apoi a luat-o pe aleea din dreapta și

trecând pe lângă următoarele opriri ale crucii, a părăsit catedrala.

Îi luase mai puțin de cinci minute să își îndeplinească sarcina și își putea continua drumul spre serviciu. Dar, când a intrat în Yard, nu a luat liftul spre biroul ei de la etajul al patrulea, ci a coborât la -1, unde sunt practicate artele mai întunecate.

Jackie nu s-a oprit deloc în timp ce mergea pe coridorul bine luminat, până nu a ajuns la ușa pe care scria cu litere negre pe sticlă mată DETECTIV BECKWORTH.

Jackie a bătut la ușă și a intrat fără să aștepte răspunsul, a traversat biroul până la detectivul Beckworth și a pus pachetul de țigări în fața ei, pe birou. Tânăra polițist-detectiv și-a ridicat privirile, fără vreo urmă de surpriză. Nu a spus nimic, ci a deschis pur și simplu pachetul, a îndepărtat cu îndemânare foița argintie, a pus-o pe birou și i-a netezit cu grijă câteva îndoituri, cu palma. Apoi a dus-o în colțul biroului, unde se afla un aparat al cărui capac l-a deschis și a plasat hârtia argintie pe o tavă de cupru. A închis aparatul, a învârtit un buton, ceea ce a făcut să se aprindă o lumină strălucitoare în interiorul aparatului și a stat un moment, apoi a ridicat capacul aparatului. A așteptat cu răbdare ca pe hârtie să înceapă să se contureze niște litere. Apoi a copiat mesajul scurt pe o hârtie albă, a introdus hârtia într-un plic pe care l-a sigilat, apoi i l-a dat vizitatoarei ei săptămânale. Jackie s-a înclinat, folosind singurul limbaj al semnelor pe care îl cunoștea. Polițist-detectiv Beckworth i-a întors complimentul mai fluent, apoi s-a așezat la biroul ei.

Întorcându-se să iasă, Jackie i-a făcut semnul victoriei cu degetul mare ridicat, dar detectiv Beckworth era deja preocupată să pună hârtia argintie în dulapul pentru dosare de lângă birou.

Jackie a luat liftul până la etajul al patrulea, unde Angela a introdus-o direct spre cabinetul

comandantului. A fost surprinsă să-l găsească pe William deja așezat împreună cu Hawk, amândoi, în mod vizibil, în așteptarea ei. I-a dat plicul sigilat șefului, acesta l-a deschis și a studiat câteva momente conținutul, apoi a spus:

— Cu toate că nu pot împărtăși tot ce e scris pe hârtia aceasta, pot să vă transmit câteva informații care au legătură cu un caz la care lucrați amândoi.

Jackie s-a așezat lângă William.

— În fiecare joi dimineața, în jur de ora șapte, ofițerul nostru sub acoperire lasă un pachet de țigări Marlboro gol într-o cutie a milei de la Catedrala Westminster, pachet pe care Jackie îl ia, o oră mai târziu. Așa mă informează el cu ultimele noutăți.

— Cum îl contactezi? a întrebat William.

— Jackie lasă un pachet de Marlboro gol în aceeași cutie a milei, în drum spre casă, în fiecare seară de miercuri.

— Presupun că detectiv Beckworth nu ți-a arătat mesajul de astăzi? a întrebat-o el pe Jackie.

— Nu, sir.

— Șase nume. Dar numai trei au legătură directă cu cazul la care lucrăm. Adrian Heath, utilizator, ceea ce noi știm deja. Tulio, dealer, ceea ce nu este o surpriză pentru noi. Și, iată că, din când în când, zeii ne oferă câte un premiu: Miles Faulkner, utilizator ocazional, vine ca o surpriză și ar putea fi o adevărată descoperire. Dacă Faulkner speră să obțină droguri pentru petrecerea pe care o organizează la Limpton Hall, pe șaptesprezece, s-ar putea să fie nevoie să-l sunați pe Heath pentru a afla dacă poate să ne dea câteva detalii.

— Eu nu-l pot suna, a spus William. Întotdeauna el este cel care mă contactează.

— Atunci, va trebui să așteptăm să rămână fără bani. Singurul lucru pe care vă puteți bizui, în cazul oricărui dependent de droguri.

— Heath ar putea să afle dacă Faulkner este un utilizator, chiar și numele celui care-i furnizează

drogurile, dar dacă ar accepta să depună mărturie la tribunal, asta-i altă problemă.

— Mi-ai spus că iubita lui Heath este disperată să se întoarcă în Brazilia și că el vrea să meargă cu ea. Dacă am putea să le facilităm acest lucru, poate că ar fi de acord să se transforme în apărătorul legii.

— Atunci nu ne rămâne decât să sperăm că iubirea lui pentru Maria este mai mare decât frica de Rashidi.

***

— Acum pune bila neagră la locul ei, a spus William, dându-și cu talc tacul.

Paul s-a întins peste marginea mesei de Snooker și a aliniat bilele albă și roșie, înainte de a da următoarea lovitură.

— Nicio speranță, a spus el, când bila roșie nu a căzut în gaura din colț și s-a întors înapoi în mijlocul mesei, lăsându-l pe William numai să puncteze.

William și-a folosit rândul și a făcut 32 de puncte, lăsându-l pe Paul în situația de a avea nevoie de prea mulți snookeri pentru a se mai obosi să revină la masă.

— Ai timp pentru un pahar rapid? l-a întrebat William, după ce s-au așezat la o masă din colțul sălii de recreere. A sorbit din halba de bere, apoi a continuat: cum te simți în noua ta poziție?

— Încântat că am fost transferat la Scotland Yard, a spus Paul. Am visat asta, dar niciodată nu am crezut că se va și întâmpla.

— Suntem norocoși să te avem în echipă. Pot ști eu ciudățenia cu furtul lui Rembrandt, dar sunt încă un novice când e vorba de drogurile pe care le poți cumpără dintr-o drogherie de pe strada principală.

— Nu peste mult timp, vei ști la fel de mult ca orice dealer, a spus Paul. Și, atunci, îți vei dori să-i

poți închide pe toți, să-i încui și să arunci cheia.

— Inclusiv pe dependenți?

— Nu. Vei ajunge să-ți pară rău de ei.

— Deja îmi pare rău. Ei, cum te-ai acomodat? a întrebat William, schimbând subiectul.

— Bine. Deja mă simt un membru al echipei.

— Vreo problemă?

— Niciuna pe care să n-o pot rezolva.

— Nicio privire ciudată, când lumea dă cu ochii de tine, pentru prima oară?

— Numai de la câțiva tipi mai în vârstă, care, pe cinstite, nu mă vor accepta niciodată. Dar cu cei tineri este în regulă.

— E vreunul care îți face probleme, în mod special?

— În mod evident, Lamont găsește ideea greu de digerat, dar era de așteptat. E de modă veche, așa că nu am decât să-i dovedesc ce pot.

— Dacă te consolează cumva, și eu am avut aceeași problemă cu Lamont, când am intrat în echipă. Nu uita că el e scoțian, așa că ne consideră pe toți niște imigranți.

Paul a început să râdă.

— Nu cred că ar fi fost altfel, dacă m-aș fi născut în Glasgow sau în Lagos.

— Ți-ai dat deja seama de legătura dintre comandant, Jackie și UCO?

— Nu, a spus Paul, punându-și ochelarii. Nu m-am gândit la asta.

— Sunt cu toții romani.

— Romano-catolici?

— Da. Iar Lamont e mason, așa că fii atent la strângerile de mână. Și cu toții sunt puțin suspicioși în privința noastră, pentru că am ajuns aici în urma programului de promovare accelerată. Așa că, mai bine, am ține-o aproape. Oricum, ce te-a determinat să intri în poliție, inițial?

— Prea mult Conan Doyle, în copilărie și nu destul Thackeray. Nu m-a ajutat faptul că tata este profesor și crede că, dacă nu ajung cel puțin

comandant, asta va însemna irosirea unei bune educații.

— Am avut aceeași problemă, a spus William, ridicând paharul. Deși în cazul tatălui meu, nimic mai puțin decât comisar nu e de acceptat. Dar să nu spui nimănui lucrul acesta.

— Deja știe toată lumea, a spus Paul, râzând. Dar eu tot am intenția să-ți iau banii.

— Abia aștept. Ai poftă de încă un joc?

— Nu, mulțumesc. Am fost umilit destul, pentru o noapte.

— De ce n-ai veni la mine acasă, la cină, să o cunoști pe Beth.

— Poate altă dată, William. În noaptea asta am o întâlnire și știu că îți va veni greu să crezi, dar ea are încredere destulă în mine.

— Probabil că e prima întâlnire, a spus William.

Când a sunat telefonul, William dormea dus. Nimeni de la galerie nu ar fi sunat-o pe Beth în miezul nopții, așa că apelul era probabil pentru el. A apucat receptorul, sperând că sunetul ascuțit nu o trezise pe Beth

— Trebuie să te văd, urgent, a spus o voce cunoscută.

Și eu, s-a gândit William, mulțumindu-se să spună:

— Unde? Când?

— La Tate, mâine la ora unsprezece.

— De ce la Tate?

— Exclus să fie mulți dealeri în galeria de artă în căutarea de clienți. Dar, după câte știu, arta era materia ta preferată, la școală, așa că spune tu unde.

— E mult Henry Moore, în galeria trei.

— Cine-i Henry Moore?

— Nu se va putea să o ratezi.

— Atunci, ne vedem acolo, mâine, la ora unsprezece.

— Astăzi, a spus William, dar Adrian închisese deja telefonul.

— Cine a fost? a întrebat Beth.

***

— Josephine Hawksby.

— Bună ziua, doamna Hawksby. Mă numesc Beth Rainsford. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar…

— Ne-ai invitat pe Jack și pe mine la căsătorie, luna viitoare, și abia așteptăm să venim.

— Este amabil că spuneți acest lucru, a spus Beth. William și cu mine suntem încântați că puteți veni. Dar nu de aceasta v-am sunat. Speram că m-ați putea sfătui într-o problemă personală, preferabil, nu la telefon.

— Bineînțeles. Haide să luăm un ceai împreună, să zicem la ora cinci, la Fortnum, vinerea următoare. Este un loc unde pot fi sigură că nu vom fi ascultate de vreun polițist obraznic.

***

După ce l-a informat pe scurt pe Lamont despre apelul din timpul nopții, William a plecat de la Scotland Yard și a pornit spre Tate pentru a se întâlni cu OSC[9]-ul lui. Era nerăbdător să afle de ce voia Adrian să-l vadă atât de urgent și avea mai multe întrebări pregătite îndelung, înainte de a pune piciorul pe treptele ce-l duceau spre intrarea în galerie.

Cu toate că venise devreme, William s-a îndreptat direct spre galeria trei, unde a găsit un mic grup de vizitatori care admirau sculptura *Figură înclinată* a lui Moore. În timp ce aștepta să apară Adrian, a încercat să se relaxeze plimbându-se în jurul sălii, familiarizându-se cu prieteni vechi și făcându-și prieteni noi. Ocazional, se uita la Moore, dar Heath întârzia, așa că a dat ocol la sală, a doua oară, cu pas încă și mai lent.

Heath a intrat grăbit în galerie la ora unsprezece și douăzeci, imaginându-și, probabil, că întârzierea îi va crea un ascendent. William traversase spre *Crucifixul* lui Eric Gill, unde i s-a alăturat, câteva momente mai târziu, Heath.

— Hai să vorbim mergând, ca să nu putem fi ascultați, a spus William.

Heath a aprobat dând din cap, în timp ce William a continuat să meargă până în fața lucrării lui Millais, *Ophelia* plutind pe râu înconjurată de flori. A încercat să se concentreze asupra bărbatului, nu asupra femeii.

— De ce ai vrut să ne întâlnim, așa de în pripă?

— Îl ții minte pe Tulip?

— Furnizorul tău.

— Nu mai este.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat William.

Cum cineva s-a apropiat de ei ca să saliveze pe lângă Ophelia, ei s-au îndepărtat repede, trecând la lucrarea lui Stubbs, *Cal atacat de leu.*

— Tulip a ajuns în spital, după ce a înghițit un pachet cu cocaină, chiar înainte de a fi arestat.

— Riscul meseriei, a spus William, fără urmă de empatie.

— Fapt de care am intenția să profit, pentru că el m-a rugat să am grijă de clienții lui, cât timp lipsește.

William s-a gândit la semnificația acestor cuvinte, în vreme ce se prefăcea absorbit de o scenă pe râul Norfolk, de Constable.

— Constable și Turner s-au născut la un an diferență unul de celălalt, a spus el, pentru că se apropiase cineva de ei. Dar nu puteau fi mai deosebiți ca stil: unul de modă veche și tradiționalist, celălalt original și rebel. Poate că, din această cauză, nu au fost prieteni niciodată.

— Seamănă puțin cu noi, a spus Heath, înainte de a se îndepărta de William, pretextând că se uită la altă lucrare de pictură. Dar, haide să ne

întoarcem la afaceri. Am nevoie de o favoare de la tine, a spus, îndată ce William a venit lângă el.

— La ce anume te gândești? a întrebat William, în timp ce unul dintre ei s-a aplecat mai atent asupra lucrării lui Morland, *Ghicitorul.*

— Cât timp Tulip e plecat, am marea șansă să strâng ceva bani adevărați, pentru a mă face, în sfârșit, nevăzut, dar voi avea nevoie ca băieții tăi să mă lase în pace câteva săptămâni, nu mai mult.

— De ce-aș fi de acord cu lucrul acesta?

— Pentru că, imediat ce se întoarce Tulip, îți voi da numele tuturor contactelor lui.

— Te va ucide.

— Nu, dacă eu voi fi pe cealaltă parte a lumii, înainte ca el să afle ce-am făcut, nu mă va putea omorî.

— Nu e suficient, a spus William, când două persoane din public s-au oprit să admire lucrarea lui Morland.

— Ce mai vrei? a întrebat Heath, în timp ce se îndreptau spre următoarea lucrare.

— Locația laboratorului lui Rashidi.

— Nici măcar Maria nu o știe. Dar eu lucrez la aceasta.

— Atunci, hai să începem cu ceva puțin mai ușor, ca dovadă a intențiilor tale bune.

— Ce ai în minte?

— Știi că unul din clienții lui Tulip este un bărbat pe care-l cheamă Miles Faulkner.

— Am văzut numele lui pe lista lui Tulip, dar nu este un client permanent. Așteaptă întotdeauna cea mai pură marfă și plătește maximul de preț. Dar nu l-a mai contactat, în ultima vreme.

— O va face, a spus William, fără altă explicație. Și când o va face, am nevoie să știu exact ce drog a comandat și unde dorește să-i fie livrat.

— Și, dacă îți spun aceste lucruri, mă vei lăsa să-mi fac treaba, până se întoarce Tulip?

— Numai șeful meu poate decide asta, dar, dacă este de acord, iar tu nu ne dai informația, îl voi vizita, personal, pe Tulip la spital și voi spune ce ai făcut, în timpul absenței lui.

— N-ai face așa ceva unui prieten vechi.

— Ca și Turner, tu nu ești un vechi prieten, a spus William, când au ajuns din nou la *Crucifixul* lui Gill.

— Trebuie să recunosc că Moore este bun, a spus Heath.

8

— Numărul plăcuței este diferit, dar taxiul este același, a spus Jackie, îndepărtând binoclul de la ochi.

— Cum de ești sigură de asta? a întrebat William, în timp ce urmăreau cu privirile un taxi negru care mergea încet pe The Bolton Street.

— O siglă a Kleenex, pe bara din spate.

— Bună focusare, a remarcat William.

Au continuat să urmărească cu privirea cum Rashidi a coborât din mașină și a deschis poarta de la numărul 24.

— Pălărie, mănuși, palton, fular, a spus Paul. În mod clar, un bărbat obișnuit.

— Ceea ce s-ar putea foarte bine dovedi ar fi prăbușirea lui, a spus William.

Fotograful începuse să fotografieze imediat ce Rashidi coborâse din taxi, cu toate că-l prevenise pe William că, din cauză că era așa de bine camuflat, nu se aștepta ca rezultatele să fie diferite de cele de săptămâna trecută.

Ușa s-a deschis înainte ca Rashidi să apuce să bată în ea. Aceeași îmbrățișare, care i-a permis fotografului să focuseze aparatul pe mănușa de la mâna stângă, după care mama și fiul au dispărut în interiorul casei.

William a pornit radioul care l-a conectat direct cu Yardul.

— Toate unitățile sunt pregătite, subiectul unu a sosit la adresa cunoscută, a anunțat el. Subiectul a intrat în casă. Dacă totul se va desfășura ca săptămâna trecută, el nu va reapărea, cel puțin două ore.

— Cum stai cu întăririle? a întrebat Lamont.

— Am trei taxiuri la toate ieșirile din piață, pregătite să se pună în mișcare, în momentul în care primesc comanda.

— Și la sol?

— Câte doi ofițeri echipați pe banchetele din spate ale fiecărui taxi, instruiți în detaliu să urmărească ținta, din momentul în care coboară din taxi.

— Cu mașinile?

— Patru mașini fără însemne staționate în zona dintre The Boltons și Earls Court, gata să se pună în mișcare, în momentul în care primesc comanda.

— În minutul în care iese, să mă anunți.

— Vă voi comunica, sir.

Lamont și-a închis receptorul.

— Nu vrei să fim noi cei care dăm ordinele, acolo, și nu să privim de pe margine? a întrebat el.

— Bineînțeles că vreau, dar să nu-i spui nevestimii, a răspuns Hawk.

***

— Lapte și zahăr?

— Numai lapte, mulțumesc, doamnă Hawksby.

— Te rog să-mi spui Josephine, a insistat ea, întinzându-i lui Beth o ceașcă cu ceai. M-am gândit mult la recenta noastră conversație.

— Dar nu v-am explicat de ce a trebuit să vă vizitez.

— Nu a fost prea dificil să-mi dau seama. Am presupus că voiai să știi cum a fost să fiu căsătorită cu un polițist, timp de peste 30 de ani.

— Așa de evident a fost că aceasta vreau să vă întreb?

— Răspunsul simplu este: a fost iadul pe pământ. Nopți nedormite, anulări în ultimul moment, întrebări pe care nu le poți pune niciodată, teama că, într-o zi, el nu va mai veni acasă. Dar asta nu m-a făcut să încetez vreodată să-l iubesc pe Jack.

— Dar sunt atât de multe divorțuri în poliție, a spus Beth. De exemplu, superintendentul Lamont și Jackie, și asta numai în departamentul nostru.

— Adevărat. Dar vei învăța să accepți faptul că poliția este așteptată să aibă aceiași orar ca și răufăcătorii, cu toate că aceștia au vacanțe prelungite în locuri mult mai exotice. (Beth a râs.) Niciodată ziua de lucru nu a fost de la nouă la cinci și, din ce-mi spune Jack, William nu are problema de care suferă o mulțime de polițiști. (Beth a pus ceașca pe masă.) Prea mult testosteron și prea mulți WPC[10].

— Poți fi vreodată sigură pe asta? a întrebat Beth.

— Nu, nu poți, dar Jack îmi spune că tu ai găsit un tânăr remarcabil, care, în mod clar, îți va fi devotat.

— Și eu îi sunt devotată, dar el va avea nevoie de o femeie excepțională ca parteneră și eu sunt numai asistent de curator la Fitzmolean, care chiar lucrează de la nouă la cinci.

— Mulțumește-i lui Dumnezeu că unul dintre voi e normal, a spus Josephine, alegând un sandvici cu castravete, de pe masă.

— Dar mă neliniștește faptul că el este deja însurat.

— Cu meseria? (Beth a aprobat, dând din cap.) Toți polițiștii buni sunt, draga mea. Dar, dacă m-aș întoarce cu treizeci de ani în urmă și dacă el m-ar mai cere din nou, eu tot m-aș căsători cu polițistul Jack Hawksby.

— Vă pot pune o întrebare personală, Josephine?

— Oricare.

— Te-ai gândit vreodată să divorțezi?

— Niciodată nu m-am gândit la divorț. La sinucidere, de câteva ori.

***

— Ai fost invitat la nuntă? a întrebat Lamont.

— Da. Josephine și cu mine așteptăm cu nerăbdare momentul, cu toate că eu cred că vor fi

de departe prea mulți avocați criminaliști pe lista de invitați, pe care i-am întâlnit numai când m-am aflat în boxa martorilor.

— Posibil și penalistul fără de pereche.

— Nu, a spus Hawksby. Sir Julian Warwick QC[11] nu este omul care să amestece afacerile cu plăcerea, așa că Booth Watson nu va fi invitat.

Lamont a chicotit.

— Ai cunoscut-o pe Beth?

— Numai la Fitzmolean, la dezvelirea lucrării lui Rembrandt. Nu a fost greu să înțeleg de ce s-a îndrăgostit William de ea.

— Dumnezeu le ajută pe fetele sărace.

— Ce te face să spui asta, Bruce?

— Eu am divorțat de trei ori și detectiv Roycroft o dată. De fapt, tu ești excepția care întărește regula.

— Am sentimentul că la William va dura. Singura mea îngrijorare este că Beth ar putea încerca să-l determine să iasă din poliție.

— Toate cele trei soții ale mele au încercat asta, a mărturisit Lamont, și uite unde au ajuns. De fiecare dată când am fost promovat, nevasta respectivă m-a părăsit, dar nu înainte de a-mi lichida contul din bancă.

— Sunt sigur că William nu va merge pe calea aceasta, a spus Hawk. Totuși, mă bazez pe tine să îndepărtezi ultimele vestigii ale coristului latent, înainte chiar ca eu să mă gândesc să-l fac inspector.

— Și Adaja?

— Dacă-și poate struni prejudecățile rasiale, este destinat să lupte împotriva lor pe stradă…

— Ca să nu vorbim și despre interiorul acestei clădiri, a spus Lamont. Îmi dau seama că nici eu nu sunt chiar fără reproș. Când am intrat în poliție, singurul lucru care era negru era cafeaua.

— Ai urmărit *The Sweeney*? a întrebat Hawksby.

— N-am ratat niciun episod. M-am văzut în John Thaw.

Hawk a zâmbit.

— Dar ai sesizat greșeala din ultima reluare?

— Amintește-mi.

— Inspectorul Regan a afirmat că bătrânul Black Marias a primit acest nume după cel al unei femei care participa regulat la audieri, îmbrăcată în rochie neagră. Dar detectiv Adaja mă informează că, de fapt, termenul vine de la o femeie cu numele Maria, care administra un internat din Boston, pe care poliția trebuia să-l viziteze mult prea des.

— Adaja este la fel de rău ca și Warwick când este vorba să ne furnizeze informații inutile, a spus Lamont.

— Și la fel de inteligent. De fapt, William ar putea fi un adevărat rival și, în 2020, Poliția Metropolitană ar fi în situația să-și numească primul comisar negru.

— Ei, asta ar fi măcar mai bine decât primul comisar-femeie.

Hawk era gata să comenteze, când radioul a dat semne de viață.

— Subiectul se pune în mișcare, a spus William.

***

Aceeași îmbrățișare, același pas lent pe alee; singura deosebire a fost că atunci când a pus pasul pe trotuar, a luat-o, de această dată, la stânga, nu la dreapta.

— Rămâneți pe loc. Se îndreaptă spre Bolton Gardens. Rămâneți pe loc, a repetat William.

— Contact, contact, s-a auzit o voce, la radio. Ținta se urcă într-un taxi care nu are luminile aprinse. Pornește. Se îndreaptă spre vest, pe Brompton Road.

— Contact – îl văd, a confirmat Danny.

— Rămâi cu el, a spus William, dar numai pentru încă o milă. Am o mașină neidentificată chiar în spatele tău, gata să preia.

— Înțeles, a spus Danny, care păstra distanța, dar nu pierdea ținta din ochi. Subiectul se deplasează pe aleea laterală, a raportat el, câteva momente mai târziu. S-ar putea să vireze la dreapta.

— Sau să continue drept în față, l-a atenționat William. Caz în care ar trebui să aflăm unde locuiește.

— Mai degrabă aflu unde lucrează, a spus Lamont. Dar nu mă aștept să fim așa de norocoși.

— Retrage-te, Danny, a fost următoarea comandă a lui William, și permite-i mașinii de patrulare să preia. Dar rămâi pe poziție, pentru că s-ar putea să am nevoie de tine mai târziu.

Pe William l-a amuzat faptul că cele patru mașini nemarcate erau cu toate Austin Allegros cu vechime de 5 ani, în culori standard, dar cu motoare tunate care, la nevoie puteau prinde 120 mile pe oră. Nimeni nu s-a uitat la ele în timp ce rulau pe banda din mijloc, pe Great West Road, fără a depăși vreodată viteza de 40 mile pe oră.

— Ținta a ajuns la sensul giratoriu Courage. Pare că vrea să continue pe M4.

— Unde se opresc de obicei taxiurile, după ce intră pe M4? a întrebat retoric William.

— La aeroport, a răspuns Danny.

— Exact ce ne trebuie.

— Parcă e pe autostradă, a spus șoferul de pe mașina de patrulare, pentru că la curbe gonește.

— Părăsește autostrada la ieșirea Hammersmith și lasă-l pe Danny să preia. O altă mașină va atrage mai puțin atenția pe autostradă, în special dacă Rashidi se îndreaptă spre aeroport. Dar, Danny, dacă taxiul staționează pe banda laterală, lasă altă mașină să preia, în vreme ce tu ieși din autostradă la ieșirea Heathrow și te întorci la Yard.

— Înțeles, dom' sergent.

— Ținta a revenit pe banda din mijloc și încetinește, a spus Danny. Cred că ai dreptate, dom' sergent. E vorba de Heathrow.

— La naiba! a exclamat William. Nu am destule mijloace să acopăr toate cele trei terminale.

— Merge la Terminalul 1, călătorii interne.

— Păstrează distanța! Paul, fii pregătit să-l urmezi în terminal.

— Sunt în poziție de start.

A urmat o scurtă perioadă de liniște, timp în care William a dat ocol încăperii, temându-se că, dacă aceasta devine un exercițiu săptămânal, își va toci pantofii, înainte de a afla încotro se îndrepta subiectul.

— Coboară din taxi și se îndreaptă spre PLECĂRI, a comunicat Danny. Paul îl urmărește de aproape.

— Are vreun bagaj?

— Nu.

— Deci nu pare că se va urca în vreun avion.

— Poate că așteaptă pe cineva? a sugerat Jackie.

— Nu la PLECĂRI. Bănuiesc că e un alt truc pentru a scăpa de oricine s-ar putea gândi să-l urmărească.

— Paul intră în terminal, a spus Danny.

— Ce se întâmplă cu taxiul lui Rashidi? a întrebat William.

— Se pune din nou în mișcare. Vrei să-l urmăresc?

— Nu. Dacă șoferul e profesionist, deja te-a văzut, până acum. Așteaptă să ne informeze Paul unde se oprește Rashidi.

— L-am pierdut, sir, a spus Paul, stânjenit grozav. Cred că sunt o duzină de intrări și ieșiri la PLECĂRI, și o mie de pasageri care roiesc în toate direcțiile.

— E greșeala mea, a recunoscut William. Ar fi trebuit să-i spun lui Danny să urmărească taxiul.

— Măcar să ai grijă, data viitoare, să acoperi toate cele trei terminale, a spus Hawksby, care urmărise fiecare cuvânt.

— Ce vă face să credeți că se va întoarce la mama lui, săptămâna viitoare? a întrebat William,

încercând să nu lase să se simtă frustrarea în vocea lui.

— Domnul Rashidi și cu mine avem un lucru în comun. Nu întârziem niciodată la întâlnirea cu mamele noastre.

***

Tatăl lui Beth a bătut ușor în ușa de la baie.

— A sosit mașina.

— Suntem aproape gata, Arthur, a spus soția lui. Mai dă-ne câteva minute.

Arthur s-a uitat la ceas. Șoferul făcuse o cursă până la biserică, mai devreme, în acea dimineață, și îi raportase că durase unsprezece minute. Bineînțeles, Arthur a înțeles că toată lumea se așteaptă ca mireasa să întârzie, dar nu chiar atât de mult, încât mirele să devină neliniștit, ca să nu mai vorbim de cei două sute de invitați ai lor. Beth s-a uitat, încă o dată, în oglindă. Nimic nu se schimbase. Nu și-ar fi putut imagina o rochie mai frumoasă și știa că niciodată nu va putea să-i mulțumească cum trebuie tatălui ei pentru sacrificiile pe care le făcuse pentru ca această zi să fie una pe care ea să nu o uite niciodată.

Oare toate miresele au îndoieli în ziua căsătoriei? s-a întrebat Beth, în sinea ei.

— Eu am avut, a recunoscut mama ei, în timp ce-i fixa voalul. Așa că eu cred că răspunsul este Da.

Încă o bătaie ușoară în ușă.

— Mă tem că asta-i una din acele rare ocazii în care nu se poate începe fără voi, le-a reamintit el, înainte de a coborî scara. A deschis ușa de la intrare și a început să facă un du-te-vino, pe alee.

Câteva momente mai târziu, fiica lui a apărut în capul scării și, ca orice tată al miresei, a devenit cel mai mândru bărbat de pe pământ. A părăsit casa și a deschis portiera din spate a Rolls-Royce-ului – repetase chiar și acest lucru – și a așteptat ca

Beth să urce în mașină, apoi i s-a alăturat, pe bancheta din spate. Rolls-ul a demarat ușor și Arthur s-a întrebat dacă să-i spună șoferului să mărească viteza sau nu, în timp ce s-a întors să-și mai admire o dată fiica, și a spus:

— Arăți senzațional, William este un bărbat foarte norocos.

— Sunt așa de emoționată, a spus Beth. Sper că nu se vede.

— Așa trebuie să fii, domniță. Ești pe punctul de a semna un contract de parteneriat pe viață, fără nicio clauză de separare.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, tata. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără bunătatea și generozitatea ta extraordinare, nu numai astăzi, ci de atât de mulți ani. Știu că trebuie să fi fost momente în care te-am înnebunit.

— Destul de regulat, a replicat Arthur, chicotind ușor, dar sunt fericit să îi transfer această responsabilitate bărbatului care m-a eliberat din închisoare și mi-a permis să mă întorc la muncă, deși nimeni, cu excepția ta, nu credea că așa ceva este posibil. (Arthur a luat-o pe Beth de mână.) Tații sunt întotdeauna convinși că niciun bărbat nu e destul de bun pentru fiica lor, mai ales când este singura fiică, dar n-aș putea fi mai încântat decât avându-l pe William ginere. Desigur că nu e destul de bun pentru tine, dar se va descurca!

Beth a râs.

— Mama mi-a spus că ai fost la local, la petrecerea burlacilor.

— N-am stat mult.

— Ea nu spune așa.

— Nu-ți face griji. Era acolo jumătate din poliția metropolitană, cu ochii pe el. În afară de câteva glume deocheate și de câteva cântări îngrozitor de dezacordate, el era încă treaz, când l-am dus, cu mașina, acasă. Îi știi porecla? a întrebat el, în momentul în care au virat spre strada

principală și au putut vedea, în față, vechea biserică parohială Sfântul Antonie.

— Coristul, a răspuns ea, însă nu i-a spus tatălui ei cum îi spunea ea însăși lui William.

În timpul săptămânii, ea și William făcuseră vreo două repetiții și preotul paroh, reverendul Martin Teasdale, ca un gentleman venerabil ce era, îi condusese fără grabă de-a lungul ceremoniei, punând mare accent pe importanța jurămintelor făcute în fața Celui Atotputernic. Încheiase avertizându-i că ceva precis va merge rău, în ziua căsătoriei, pentru că întotdeauna se întâmplă așa.

Când Rolls-ul a tras în fața bisericii, Arthur s-a uitat din nou la ceas. Întârziaseră cu șapte minute și bănuia că William era destul de emoționat. Dar știa și că emoția lui va dispărea în clipa în care, afară, se va auzi sunet vesel de clopoței și își va vedea mireasa venind spre biserică, pe alee.

Arthur a coborât din mașină și a deschis portiera din spate, permițându-i fiicei lui să i se alăture. Domnișoara de onoare s-a grăbit să aranjeze trena lui Beth, apoi le-a făcut semn cu capul domnișoarelor de onoare, care s-au așezat în șir, rapid. Beth l-a luat de braț pe tatăl ei și au intrat în biserică, în sunetul Marșului nupțial al lui Mendelssohn.

Participanții la ceremonie s-au ridicat, ca unul, în picioare, în timp ce Beth înainta încet pe aleea centrală. În stânga ei, erau prieteni din zilele de școală și de la Universitatea Durham, împrăștiați printre prietenii din școală și de la King's College din Londra ai lui William. A zâmbit când l-a zărit pe Gino, care-i amintea de prima lor întâlnire.

În timp ce continua să meargă pe alee, Beth i-a văzut pe Jack și pe Josephine Hawksby, pe Grace și Clare, care se țineau de mână, pe Jackie Croyfort, Paul Adaja și Tim Knox, care s-au înclinat înspre ea. Și, apoi, l-a văzut pe Wiliam pe treapta de sus a altarului, arătând atât de frumos în frac, cămașă albă și cravată argintie, cu o garoafă

roz la butonieră. El i-a zâmbit emoționat, în același fel în care îi zâmbise când o văzuse prima oară, când venise la Fitzmolean să asculte conferința ce trebuia să fie susținută de către directorul muzeului. Dacă Tim nu s-ar fi îmbolnăvit, Beth nu ar fi fost rugată, în ultima clipă, să se implice și poate că ei nu s-ar fi cunoscut niciodată. Beth nu recunoscuse niciodată nimănui, nici măcar în fața lui William, că fusese destul de greu să susțină o conferință în public, pentru prima dată, și nu-i fusese de niciun ajutor faptul că un tânăr extrem de chipeș nu se uita întotdeauna la picturi.

Când au ajuns la treptele altarului, Arthur Rainsford a lăsat pentru ultima oară brațul fiicei lui necăsătorite încă, a făcut un pas înapoi și s-a dus lângă soția lui, în prima strană.

Beth a urcat treptele până lângă William, care se uita la ea ca și cum nu putea crede că este atât de norocos.

— Abia aștept să îndepărtez al șaptelea voal, a șoptit el.

— Stăpânește-te, bărbat al grotelor ce ești, a replicat ea, bucuroasă că el nu putea să vadă ce împurpurată era.

Când a fost atinsă ultima clapă și orga a tăcut, vicarul a început prin a le spune bun-venit miresei și mirelui. Apoi, a privit spre adunarea așezată și a declarat:

— Iubiților, ne-am adunat aici, în fața lui Dumnezeu și în fața acestei adunări…

Beth știa aproape pe de rost ceremonia de căsătorie, ca o tânără actriță ce așteaptă să se ridice cortina, ca să poată oferi cel mai important rol al vieții ei. Vicarul a intonat „Prin urmare, dacă un bărbat – de ce nu o femeie, se întrebase ea, în timpul repetițiilor –, poate spune un motiv just pentru care acești doi tineri nu se pot uni legal, să vorbească acum, altfel să tacă pentru totdeauna”. În timpul repetițiilor, vicarul le spusese că, așa cum cere tradiția, va face o pauză înainte de a-i

spune lui William: „O iei pe această femeie să-ți fie soție credincioasă?”

Acum, el a făcut pauză și o voce s-a făcut auzită spunând:

— Eu pot spune un motiv just!

Adunarea a încremenit instantaneu și toate capetele s-au întors să vadă sursa vocii. Un bărbat pe care Beth îl văzuse numai o dată, a pășit pe alee și a încercat să ajungă cu orice preț la viitorul ei soț. S-a oprit la treptele altarului și a spus, arătând cu degetul spre William:

— Acest bărbat are o relație amoroasă cu soția mea și a provocat desfacerea căsătoriei noastre. Nu are nicio intenție să-i fie credincios acestei femei și pot dovedi aceasta.

Un amestec de voci s-a transformat într-un cor, iar Beth a izbucnit în lacrimi. William a făcut un pas spre Faulkner și a fost nevoie de cavalerul său de onoare și de doi paznici pentru a-i ține la distanță unul de celălalt.

În cei peste 40 de ani ca preot, reverendul Martin Teasdale nu trăise o asemenea întrerupere a slujbei de căsătorie. A încercat cu disperare să-și amintească ce avea de făcut în asemenea circumstanțe. Abia a putut să-i telefoneze episcopului.

Cel care i-a venit în ajutor a fost sir Julian.

— Poate că ar trebui ca cele două familii, împreună cu domnul Faulkner, să vă însoțească în sacristie, pentru a lămuri lucrurile, i-a șoptit el din strană.

— Le rog pe cele două familii și pe gentlemanul interesat să vină cu mine în sacristie, a spus preotul, în speranța că această problemă se va rezolva.

William și Beth au coborât cu reținere treptele altarului și l-au urmat pe preot în sacristie. După ce li s-au alăturat părinții, au așteptat în tăcere să apară și acuzatorul lui William. Faulkner nu s-a grăbit deloc înainte să intre în încăpere.

— Cum vă numiți, sir? a întrebat vicarul.

— Miles Faulkner, a anunțat el, cu același aer încrezător pe care-l arborase în boxa martorilor.

— Un bărbat care, în acest moment, ispășește o sentință de suspendare de patru ani, pentru fraudă, a spus sir Julian. Fiul meu a fost ofițerul care l-a arestat. Asta nu este nimic altceva decât răzbunarea unui bărbat care se simte vexat.

— Este adevărat că ați fost declarat vinovat de fraudă, domnule Faulkner? a întrebat preotul.

— Este, a replicat Faulkner. Dar am de declarat ceva ce nu s-a spus în timpul procesului și care va dovedi că afirmația lui sir Julian că eu aș fi motivat de răzbunare nu este nimic altceva decât o încercare de a mă reduce la tăcere, în timp ce, de fapt, eu îmi fac, pur și simplu, datoria de creștin.

Toți au început să vorbească în același timp, cu excepția preotului, care, în momentul în care torentul de acuzații și contra-acuzații s-a domolit, a spus:

— Vom asculta ce aveți de spus, domnule Faulkner. Poate că aici nu este un tribunal, dar suntem în prezența unei autorități mult mai înalte, care va face judecata finală.

Faulkner s-a înclinat, sugerând că a înțeles gravitatea situației.

— În fața lui Dumnezeu, a spus el cu solemnitate, îl acuz pe acest bărbat că a avut o relație cu soția mea, în timp ce era logodit cu această femeie. Un act de infidelitate care a cauzat încheierea de nereparat a căsătoriei mele.

Declarația i s-a părut puțin cam prea teatrală lui sir Julian, care nu avea nicio îndoială asupra persoanei care concepuse scenariul, cu toate că nu era sigur cu privire la modalitatea în care William ar putea să-și dovedească nevinovăția.

— M-am întâlnit cu doamna Faulkner de trei ori, a protestat William, și de fiecare dată în calitatea mea de ofițer de poliție.

— Poți nega că, într-una din aceste ocazii, ai petrecut noaptea cu soția mea, în casa noastră din Monte Carlo, în timp ce eu eram departe, pe cealaltă parte a lumii?

— Am petrecut noaptea în aceeași casă, dar nu în același pat, a spus William, cu fermitate.

— Ai de gând să negi în fața lui Dumnezeu că soția mea s-a vârât în pat lângă tine, în acea noapte?

William nu a răspuns și, de această dată, sir Julian nu a mai putut veni în ajutorul lui.

— Mă tem că asta este adevărat, a spus o voce din fundul sacristiei. Toți s-au uitat într-acolo, ca să vadă cine a vorbit. Christina Faulkner a înaintat spre ei. Când William a fost oaspete în casa mea, după ce s-a dus la culcare, am intrat neinvitată în camera lui și m-am strecurat lângă el, în pat.

Christina n-ar fi putut avea un auditoriu mai atent nici dacă ar fi oferit un spectacol la Albert Hall.

— Niciunei femei nu-i place să fie respinsă, a spus ea încet, dar William tocmai asta a făcut și, literal vorbind, m-a dat afară pe ușă. Nu voi uita cuvintele lui, până în ziua morții mele. *Iubesc o femeie remarcabilă*, mi-a spus el, *și chiar și promisiunea ta de a returna Rembrandt-ul furat la muzeul Fitzmolean nu mă va tenta să-i fiu necredincios ei*. Dacă vă gândiți că asta trebuie să fi fost umilitor pentru mine, a continuat Christina, imaginați-vă numai prin ce trec eu acum, în prezența lui Dumnezeu și a acestei adunări. A mai făcut o pauză, apoi și-a exprimat riposta finală. Două alte mici întâmplări v-ar putea interesa, părinte. Eu începusem procedurile de divorț cu mult timp înainte de a-l cunoaște pe sergentul Warwick și, poate mai important de-atât, nu ne-am mai întâlnit de-atunci, ceea ce, sunt sigură, vor confirma detectivii particulari ai soțului meu.

Beth l-a îmbrățișat pe William și l-a sărutat ușor pe buze.

— Este plăcut să știu că mă consideri mai valoroasă decât un Rembrandt, a spus ea. Nu mă pot gândi la un cadou de căsătorie mai frumos decât acesta.

Toți cei prezenți, cu excepția lui Faulkner au izbucnit în aplauze. Arthur, care nu spusese nimic până atunci, a făcut un pas în față, l-a apucat pe Faulkner de braț și i l-a răsucit la spate, cu toată iscusința unui fost luptător amator și l-a condus spre ușa din spate. A deschis ușa cu brațul liber și, cu ajutorul unui pantof foarte bine lustruit, l-a aruncat afară, în cimitir.

Faulkner s-a împiedicat și a căzut pe un genunchi înainte să-și recapete echilibrul. În timp ce se îndepărta, l-a putut auzi pe Arthur strigându-i:

— Am fost arestat o dată pentru omor. Nu-mi oferi o scuză să o fac a doua oară! apoi a trântit ușa și s-a întors la ceilalți, pentru a-l auzi pe vicar spunând:

— Răzbunarea este a mea, a spus Dumnezeu.

Mireasa și mirele s-au întors în biserică și și-au reluat locurile pe treptele altarului, într-un ropot de aplauze călduroase, dezvăluind faptul că vicarul uitase să închidă ușa dintre biserică și sacristie, când se retrăseseră pentru lămurirea situației.

— Unde rămăsesem, înainte de a fi întrerupți grosolan? a întrebat vicarul, care a fost răsplătit cu râsete și alte aplauze. Ah, da. O iei pe această femeie de soție prin căsătorie?

După ce William și Beth au făcut schimb de jurăminte, vicarul a încheiat:

— Vă declar, acum, soț și soție. Poți săruta mireasa.

Ovațiii susținute i-au însoțit pe domnul și pe doamna Warwick, în timp ce înaintau pe aleea centrală, spre ieșirea din biserică.

Recepția a dat fiecăruia ocazia să-și exprime opiniile față de intervenția dezgustătoare a lui Faulkner, în timp ce discursurile care au urmat nu

au menționat defel incidentul. Când ceasul a bătut ora patru, Arthur a început din nou să se neliniștească că, dacă mai durează mult ca Beth să se schimbe în hainele de călătorie, domnul și doamna Warwick vor pierde zborul și va trebui să-și petreacă prima lor noapte ca soț și soție pe bancheta din spate a unei mașini închiriate. Îi spusese de mai multe ori că transportul până la Gatwick va dura cel puțin o oră și, încă o dată, ea ignorase avertismentul. Dar, când și-a făcut apariția în costumul de cașmir în culorile roșu cu bleumarin, asortat cu o eșarfă de mătase roșie și o geantă mică bej, totul a fost dat uitării. Arthur i-a dat 10 lire bacșiș taximetristului și i-a spus să aibă grijă ca ei să nu piardă avionul.

— Țineți-vă bine, domnule sergent, a spus șoferul, când cei doi s-au instalat pe bancheta din spate. Se poate să depășesc limita legală de viteză.

— Oh, nu, nu tu, Danny, a spus William. Ce altceva rău se mai poate întâmpla, astăzi?

Au sosit la aeroport în patruzeci și șase de minute și, când nou- căsătoriții au ajuns în holul pentru plecări, au fost salutați cu un anunț:

— Aceasta este ultima chemare pentru zborul 019, spre Roma. Îi rugăm pe toți pasagerii să se prezinte la poarta 31.

Domnul și doamna Warwick au fost printre ultimii care s-au îmbarcat și nu s-au relaxat până când avionul nu a început să ruleze pe pistă. William o ținea strâns de mână pe Beth, în așteptarea desprinderii de sol, când li s-a adresat pilotul:

— Vă vorbește căpitanul, a spus o voce prietenoasă. Îmi pare rău să vă raportez că inginerul nostru a depistat o mică avarie la motorul de la tribord și va trebui, ca urmare, să ne întoarcem la poarta de îmbarcare, unde veți fi rugați să coborâți din avion și să așteptați până când vom pregăti un avion disponibil să vă ducă la Roma.

În cabină, s-a înălțat un oftat puternic, urmat de sute de întrebări, la care niciun membru al echipajului nu a putut răspunde.

— Vă pot asigura că siguranța dumneavoastră este prima noastră prioritate, a continuat căpitanul. Sper că nu va dura mult până când se va putea să vă continuați călătoria.

— Nu m-aș mira, dacă s-ar dovedi că inginerul este Faulkner, a spus William, coborând bagajul lui Beth din spațiul de depozitare de deasupra locurilor lor.

Beth nu a râs.

Pasagerii au fost escortați afară din avion și înapoi în terminal, unde li s-a oferit ceai și biscuiți, în holul în care așteptau anunțul următor. Promisiunea că „Nu va dura prea mult”, repetată regulat de personalul plin de solicitudine, a devenit din ce în ce mai puțin convingătoare, până când, în sfârșit, a venit un anunț oficial din partea liniilor aeriene.

— Ne pare rău să vă spunem că nu este disponibil niciun avion, în acest moment. Toți pasagerii vor primi locuri în primul zbor programat spre Roma, mâine-dimineață.

— Se pare, doamnă Warwick, că ne vom petrece prima noapte împreună, ca soț și soție, într-un hol din aeroport, a spus William, îmbrățișând-o pe Beth.

— Vom avea ce să-i povestim fiului tău, a spus ea.

— Fiul meu?

— Sau fiicei tale, poate, domnule Warwick. Află că sunt însărcinată.

10

— Domnul și doamna Warwick?

William se întreba cât timp va dura până se va obișnui cu acest apelativ. A clipit și a ridicat privirile, pentru a vedea o stewardesă pe care a recunoscut-o; era cea din avion.

— Da?

— Fiți așa de amabili și mă urmați.

— Ce se întâmplă? a întrebat o voce somnoroasă, în timp ce William o trezea pe Beth. Abia am adormit.

— Nu am idee, dar îmi imaginez că, dacă o urmăm pe această doamnă de la liniile aeriene, tot misterul ne va fi revelat.

— Beth s-a ridicat în picioare, și-a întins brațele și a căscat ca un animal trezit din hibernare, apoi și-a urmat, fără convingere, soțul.

— Poate că ne duce în holul de la clasa I, a șoptit William. O canapea de clasa I, pe care nu se doarme. Plus mâncare și băutură, gratis.

— Incorect, din nou, oh mare detectiv, a spus Beth, în timp ce treceau pe lângă holul de la clasa I și ieșeau din terminal.

Un șofer curtenitor a deschis portiera din spate a unei mașini cu însemnele liniei aeriene, care aștepta.

— Din ce în ce mai curios, a spus William, în timp ce luau loc pe bancheta din spate.

— Unde crezi că ne duce? a întrebat Beth.

— Nu la Roma, asta-i sigur, a răspuns William, în timp ce mașina demara.

— Nu la Londra, a spus Beth, când șoferul a ignorat indicatorul spre autostradă și a virat la stânga, pe drumul de țară.

Au mers peste vreo două mile, apoi mașina a încetinit și a trecut prin niște porți de fier forjat, a continuat pe un drum încă și mai strâmt, tăiat într-o pădure deasă. Probabil au mai mers cam o milă,

înainte ca, în fața lor, să apară o vilă georgiană cu proporții frumoase, din piatră de culoarea mierii, îmbrăcată în iederă. Când s-au oprit în fața intrării, s-a grăbit să-i întâmpine un tânăr îmbrăcat într-o uniformă verde, elegantă, care le-a deschis portiera.

— Bine ați venit la Lakeside Arms Hotel, domnule și doamnă Warwick, a spus el, când ei au pus piciorul pe aleea de pietriș. Fiți atât de amabili și mă urmați.

Ușa masivă de stejar s-a deschis când ei erau la câțiva pași distanță de intrare și în ușă îi aștepta un bărbat îmbrăcat elegant, cu jachetă neagră, pantaloni în dungi și cravată argintie. Arăta de parcă abia ar fi sosit de la o nuntă.

— Bună seara, domnule și doamnă Warwick, a spus el. Numele meu este Bryan Morris și sunt directorul hotelului.

Fără alt cuvânt, i-a condus pe niște scări largi, acoperite cu un covor pufos, până la etajul întâi, unde s-a oprit în fața unor uși duble pe care scria cu foiță de aur Apartamentul Nell Gwynne. A scos cheia, a descuiat ușa și i-a condus într-un apartament cu camere spațioase, mai mare decât apartamentul lor din Fulham.

— Acesta este apartamentul nostru nupțial, care are vederea spre lac, a spus directorul, îndreptându-se spre un bovindou larg. Sper că nu vă vor deranja păunii. A tăcut un moment, lângă masa aranjată pentru două persoane, a netezit puțin fața de masă, apoi i-a condus spre dormitorul principal în care trona un pat uriaș în care ar fi putut dormi confortabil patru persoane, fără să se atingă. Încă nu-și încheiase turul; următoarea cameră în care i-a dus a fost o baie dotată cu un jacuzzi și o cabină de duș, care ar fi putut primi o echipă de fotbal, deodată.

Rămași fără grai, cei doi l-au urmat înapoi în dormitor, unde au constatat că valizele lor își făcuseră apariția, în mod misterios, și pijamalele le

fuseseră despachetate și întinse pe pat. Într-o frapieră, trona o sticlă de șampanie. Directorul a deschis-o, a turnat șampanie în două pahare și le-a oferit musafirilor săi.

— Vă rog să sunați și să comandați, oricând vă convine, a spus el. Veți găsi meniul pe masa pregătită pentru cină..

— Pot rămâne aici, pe tot restul vieții mele? a întrebat Beth.

— Nu și dacă încă sperați să ajungeți la Roma, mâine-dimineață, doamnă, a spus directorul hotelului. Apoi, s-a înclinat, s-a retras și a închis, încet, ușile duble, în urma lui.

— Visez? a întrebat Beth, ridicând paharul. Pentru că nu pot crede că liniile aeriene fac asta pentru toți clienții care trebuie să rămână peste noapte în aeroport.

— Hai să nu punem prea multe întrebări, ca să nu ne trezim înapoi în sala de așteptare a aeroportului, a spus William, privind spre patul dublu și începând să desfacă nasturii jachetei lui Beth.

— Om al grotelor, ce ești!

— Și ce mai grotă!…

***

— Vrea ea asta? a întrebat Faulkner.

— Limpton Hall, cu toate dispozitivele de prindere și accesoriile. Aceasta include cele 73 de picturi, cu toate că spune că îți poți păstra statuia care te reprezintă.

— Îndrăznesc să întreb, ce altceva mai dorește?

— Douăzeci de mii pe an pentru plata personalului, a spus Booth Watson, precum și un acord final pentru un milion de lire sterline.

— Presupun că asta e tot?

— Nu chiar. Păstrează toate bunurile personale. Bijuterii, haine, etc., plus Mercedes-ul și pe Eddie, șoferul, pe care tot tu îl vei plăti.

— Spune-i să dispară pe veci.

— I-am spus deja, deși nu exact cu aceste cuvinte.

— Nu uita că s-a culcat cu Warwick, la Monte Carlo și că sunt încă împreună.

— Nu prea cred, Miles. După cum ai aflat direct chiar tu, când ai apărut la căsătorie la care te sfătuisem să nu te duci.

— Tu mi-ai scris scenariul, în caz că ai uitat, i-a reamintit Faulkner.

— Împotriva voinței mele, a replicat Booth Watson.

— Dar nu aveam de unde știi că va fi acolo și Christina.

— Pentru că, spre deosebire de tine, ea a primit invitație, ceea ce a sugerat mai degrabă că nu sunt amanți.

— În orice caz, este încă vorba de cuvântul ei împotriva cuvântului meu.

— Dacă un complet de judecată ar avea de ales între o femeie înlăcrimată pentru că a greșit și un bărbat care ispășește o sentință (chiar dacă cu suspendare) pentru fraudă, tu ce parte îți imaginezi că va alege?

— N-ar conta, pentru că, după cum mi-ai spus adeseori, un complet de judecată poate să nu fie informat despre orice pedepse anterioare pe care le-am primit.

— O regulă ridicolă, dar care, trebuie să recunosc, este în favoarea ta. Cu excepția situației în care vreunul dintre judecători nu a citit ziarul oficial, în decursul anului trecut.

— Crezi că s-ar putea ajunge la tribunal?

— Desigur, dacă nu te hotărăști să te potolești.

— Nu am de gând să renunț la niciuna dintre picturile mele fără luptă, a spus Faulkner. Mi-a luat o viață întreagă să alcătuiesc o colecție.

— Miles, dacă vrei să le păstrezi, ea va aștepta ceva în schimb. Și, din nefericire, colecția valorează mai mult decât toate cele trei case, yacht

și avion luate împreună, față de care ea nu a arătat niciun fel de interes.

— Amână acordul final cât de mult timp poți, BW. S-ar putea să mai am un as în mânecă.

***

Mic-dejunul le-a fost servit în cameră, în dimineața următoare, la ora 10, împreună cu exemplare din *The Times* și *Telegraph,* pe noptieră.

— Prima lor greșeală, a spus Beth, cu un zâmbet. Dar nu cred că au mulți oaspeți care cumpără *Guardian.*

— Sau *Sun,* în cazul de față, a spus William, în timp ce a început să atace mic-dejunul englezesc; Beth a sorbit din sucul de portocale proaspăt stors și a citit despre planurile de căsătorie ale prințului Andrew și ale lui Fergie.

La ora 10:20 s-a auzit o bătaie ușoară în ușă și, ca zâna cea bună, a reapărut domnul Morris.

— Sper că amândoi v-ați bucurat de un somn bun, s-a aventurat el să afirme.

— Mai bun nu se putea, a spus William, după ce a înghițit ultima picătură de cafea.

Beth a vrut să adauge: *Nicio șansă pentru așa ceva, când ești măritată cu un om al cavernelor,* dar a păstrat gândul pentru ea.

— Am întrebat numai pentru că nu ați comandat cina, seara trecută.

— Eram amândoi plini de cartofii prăjiți și alunele din avion, a îngăimat Beth.

— Din păcate, ați ratat primul zbor spre Roma, de dimineață. Am reușit, totuși, să facem rezervări pentru zborul de la ora douăsprezece și treizeci și cinci și liniile aeriene v-au oferit locuri la clasa business. Vă va aștepta afară o limuzină, care vă va duce înapoi la aeroport.

— Bineînțeles că așa va face, a spus Beth.

— Scuze, doamnă?

— Soția mea vrea să spună că aceasta a fost pentru noi o experiență de neuitat și dumneavoastră n-ați fi putut face mai mult pentru ca sejurul nostru să fie memorabil.

— Ce drăguț să spuneți acest lucru, sir. Acum vă las și voi trimite hamalul să vă ia bagajele, peste câteva minute, a spus dl. Morris, care s-a înclinat, încă o dată, înainte de a părăsi încăperea.

— Detectiv-sergent Warwick, a spus Beth, îmbrățișându-și soțul, va trebui să ai grijă să fii promovat cu regularitate.

— De ce? a întrebat William, cu inocență.

— Pentru că m-aș putea obișnui cu viața asta, William era pe punctul să protesteze, când ea a adăugat: dar, pentru moment, mă voi rezuma la a petrece aniversarea căsătoriei noastre în această cameră, o dată pe an, pe tot restul vieții noastre.

***

— Tocmai au plecat, sir, a spus directorul, privind pe fereastra din biroul său cum limuzina dispare pe alee. Cred că veți considera că v-am urmat întocmai instrucțiunile.

— Chiar așa, domnule Morris. Fiica mea a sunat, acum câteva minute, să-mi spună că au rămas la sol din cauza unei probleme la un motor, dar că liniile aeriene au făcut totul pentru a se recompensa.

— Foarte recunoscător să aud acest lucru, sir. Unde să trimit nota de plată?

— La biroul meu din Marylebone. Menționați că e corespondență personală, în atenția lui Arthur Rainsford.

***

Detectiv-superintendent Lamont a ridicat receptorul de pe birou pentru a primi salutul unei

voci cu accent de funcționar public, care zgâria urechea lui scoțiană.

— Vă raportez, sir.

— Îți place să fii șef, detectiv Adaja, chiar dacă numai pe perioada în care sergentul-detectiv Warwick e în luna de miere?

— Fiecare minut îmi place. Nu cred că există vreo șansă să-și amâne întoarcerea, sir, pentru că sper să rezolv cazul, până se întoarce.

— Nicio șansă, a spus Lamont. Nu numai pentru că Warwick tocmai a sunat de la Roma și tot ce voia să știe a fost dacă am aflat unde locuiește Rashidi.

— De ce oare nu sunt surprins?

— Ceva nou, pe front? a întrebat Lamont, ignorând comentariul lui Adaja.

— Ați avut dreptate că trebuie să avem acoperite toate cele trei terminale, sir. Rashidi a fost lăsat la terminalul trei, de această dată, dar a ajuns, în cele din urmă, tot la terminalul unu.

— Și unde s-a dus, de acolo?

— L-a luat un BMW negru și l-a dus la Litle Charlbury, un sat din Oxfordshire.

— Ați localizat locuința lui, să-i spun lui Warwick, dacă sună?

Paul a râs.

— Nu prea seamănă a casă, sir, seamănă mai mult cu un castel. Are chiar șanț cu apă și pod mobil. Terenul probabil că are peste o sută de acri și cel mai apropiat vecin este la cel puțin o milă distanță.

— Atunci mai bine ai fi prudent și ai informa poliția locală cu ce te ocupi. Cu atât de mulți bani care se spală în zonă, s-ar putea să aibă câțiva pe statul de plată sau măcar să-i avertizezi că îi deranjăm.

— Nu e decât un polițist de țară și singurul lucru mai bătrân decât el este bicicleta lui.

— Mijloace de securitate?

— De ultimă oră, plus amprenta personală. Toată proprietatea este împrejmuită de un zid de zece picioare cu sârmă ghimpată electrificată.

— Întotdeauna, când e vorba de siguranța și proprietățile lor, infractorii iau măsuri mai stringente decât oamenii cinstiți, a spus Hawk, intrând pe fir, pentru prima oară. Crezi că e posibil ca fabrica lui de droguri să se afle undeva, în teren?

— Nu pare, sir, a spus Paul, cel puțin pentru că ar necesita un centru de distribuție. Toată lumea din sat ar vedea intrând și ieșind lucruri. Dar voi rămâne pe poziție să văd dacă pot afla ceva pe plantația locală.

— Bun! a spus Hawksby. Între timp, voi aranja un zbor pe deasupra proprietății în elicopterul Poliției, mâine-dimineață. Deși, din ce spui tu, nu mă aștept să găsim ceva incriminator, bănuiesc că locul face parte dintr-un front public, cu un președinte de companie de ceai, de succes.

— Și taxiul care l-a luat de la aeroport – unde s-a garat? a întrebat Hawksby.

— La casa din Chiswick a șoferului, a răspuns Jackie. S-a dovedit că are permis de șofer de taxi. Dar vinerea după-masă nu are decât un client, pe care-l ia din City, la ora patru și-l lasă pe Boltons Street, în jur de ora cinci. Câteva ore mai târziu, îl duce la Heathrow și-l lasă, în fiecare săptămână, la alt terminal. Am aranjat deja kilometrajul la taxi, așa că nu mai este nevoie să acoperim întotdeauna, toate terminalele.

— Abia ți-am aprobat să faci asta, deci ai atașat aparatul nostru înainte sau după ce ai primit permisiunea din partea mea? a întrebat Hawk.

— Cam cu câteva ore înainte, a recunoscut Jackie.

— Să nu mai faci această greșeală, detectiv Roycroft. Este tipul de acțiune care ne poate conduce la tribunal și periclitează întreaga

operațiune. Pe viitor, lucrează cu respectarea regulilor, altfel te-ai putea trezi înapoi la patrulare.

— Da, sir, a spus Jackie. După ce-a închis telefonul, a adăugat: dar infractorii lucrează după alte reguli, în caz că nu ați observat… sir.

***

— Mă întreb dacă au descoperit unde se află laboratorul, a spus William.

— Sunt sigură că vor reuși cumva să supraviețuiască fără tine, câteva săptămâni, domnule sergent, a spus Beth, cercetându-și ghidul.

— Deci, ce-ai plănuit pentru această după-amiază? a întrebat William, cu un oarecare sentiment de vină.

— O vizită la Vila Borghese, unde vei avea șansa să vezi trei dintre cele mai frumoase lucrări ale lui Bernini, un Raphael de neuitat și…

— *Iubirea sacră și profană* al lui Tițian.

— Pictat în ce an?

— 1514.

— Uneori, uit că ai studiat Istoria Artei la King, între alergările din timpul zilei pe pista de curse și cititul romanelor Agathei Christie, în timpul nopții.

— Ale lui Simenon, de fapt. În franceză. Deci când ajungem să vedem Da Vinci și Michelangelo?

— Răbdare, om al cavernelor. Mai avem o săptămână să vedem lucrările celor doi cei mai mari artiști care au trăit vreodată.

— Sunt mai degrabă un om al lui Caravaggio.

— Atunci știi deja că unsprezece din operele sale se păstrează în galerii și biserici chiar de aici, din Roma. Dar, spune-mi, sergent Warwick, dacă ți s-ar fi oferit oportunitatea să-l arestezi pe Caravaggio și să fie condamnat la moarte, în 1606, după cearta din crâșmă, ce decizie ai fi luat?

— L-aș fi spânzurat pe blestemat. Spre deosebire de lacomul și ipocritul papă Paul V.

— Mă bucur că nu tu erai papă, în acea vreme, altfel n-am mai putea vedea nouă din acele unsprezece capodopere.

***

— Crezi că Hawk știe că avem o relație? a întrebat Jackie.

— Bineînțeles că știe, a spus Ross. De aceea te-a ales pe tine să fii ofițerul meu de legătură.

— Dar cei mai mulți cred că ai părăsit poliția.

— Inclusiv mama mea. Dar aceasta a făcut parte din planul lui Hawk. Așa de mulți tineri ofițeri demisionează după primii doi ani și sunt dați repede uitării.

— Dar tot e o decizie grea să devii UCO pe termen lung, luând în considerare toate riscurile pe care le implică aceasta.

— Întotdeauna am fost un singuratic, a recunoscut Ross. Hawk a înțeles asta devreme, în cariera mea, și s-a folosit de această trăsătură.

— Deci, mergi undeva sau numai spui că faci ore suplimentare?

— Asta decid alții. Dar am stabilit deja că Tulip vine regulat la Trei Pene, cum sunt alți câțiva traficanți ale căror nume voi putea să le adaug destul de curând. Dar este ceva pentru care nu-mi permit să mă grăbesc. Pentru un UCO, răbdarea nu e o virtute, este o necesitate. Dacă vrei să supraviețuiești. Chiar dacă și numai unu dintre acești bastarzi bănuiește pentru un singur moment că sunt membru al brigăzii pentru droguri, data următoare mă vei vedea plutind pe râu, în timpul fluxului de dimineață, a spus el și și-a pus mâna pe interiorul coapsei lui Jackie.

— Nu încă, i-a îndepărtat ea mâna.

— Dar n-am făcut sex de câteva săptămâni.

— Cu cine crezi tu că glumești? Hawk a primit cel mai recent raport al tău și chiar mi-a cerut să te

felicit. Dar, acum, vrea să afli unde e laboratorul lui Rashidi.

— Asta ar putea dura un pic mai mult, pentru că Viper nu te invită în cuibul lui, până nu-i faci dovada de om de încredere și eu abia sunt o târâtoare, cea mai joasă formă de viață.

A luat-o pe Jackie în brațe și a început să o sărute ușor pe sâni. Pentru un moment, ea a uitat la ce altă întrebare aștepta Hawk răspuns, când limba iubitului ei se mișca înfometată pe trupul ei. S-a întins pe spate și nu s-a mai gândit la Anglia. La puțin timp după ce au făcut dragoste, Ross s-a strecurat jos din pat și a început să se îmbrace.

— Nu faci un duș? a întrebat ea.

— Nu se potrivește cu zona, a răspuns Ross, fără să se simtă jenat.

Și, atunci, ea și-a amintit.

— Șeful vrea să fii cu ochii pe un traficant pe nume Adrian Heath. Era pe ultima ta listă. Încearcă să afli ce face și informează-ne.

— Ți-a dat vreun indiciu? De ce este tipul așa de important?

— Hawk nu dă indicii, numai ordine.

— A fost o întrebare prostească, a recunoscut Ross și a deschis fereastra.

— Data viitoare când vii fără să mă previi, bate măcar în fereastră.

— De ce? a întrebat Ross, în timp ce ieșea pe fereastră, pe scara de incendiu.

— M-ai putea găsi cu altcineva în pat.

11

Sir Julian și-a ridicat privirea și i-a zâmbit clientului aflat de cealaltă parte a biroului.

— Soțul preferă Limpton Hall – dar nu și lucrările de pictură –, apartamentul din Eaton Square, care nu mai este decât șapte luni în chirie, zece mii de lire sterline pe an, pentru cheltuielile cu personalul, și un depozit de o jumătate de milion de lire sterline.

— Așadar ce ar trebui să-i răspund? a întrebat Christine.

— Că acceptați Limpton Hall și apartamentul din Eaton Square, dar că-i cereți șaisprezece mii pe an și nimic mai puțin decât opt sute de mii de lire sterline în depozit. La urma-urmelor, este responsabilitatea legală și morală a soțului să se asigure că veți continua să trăiți în stilul cu care v-ați obișnuit după atât de mulți ani ca soție supusă și ascultătoare.

— Sir Julian, eu chiar cred că vă distrați.

— Cu siguranță, nu, doamnă. Îmi îndeplinesc, pur și simplu, datoriile fiduciare pe seama clientului meu. Nimic mai mult.

— Și, cu siguranță, nimic mai puțin.

— Sir Julian și-a permis un zâmbet crispat. Nu-i prea păsa de doamna Faulkner, dar trebuia să recunoască faptul că, întotdeauna, apreciase compania ei.

— Trebuie să întreb cât de puternic vă deranjează că picturile sunt parte a contractului final.

— Nu m-ar putea afecta mai mult, a spus ea. De fapt, asta înseamnă întreruperea negocierii.

— Doamnă Faulkner, vă pot întreba de ce, de vreme ce ați afirmat cu toată claritatea că nu vă interesează în mod special arta?

— În momentul când se va pronunța sentința, le voi da la licitație. Miles nu va rezista tentației de a

le cumpăra înapoi și intenționez să mă asigur că nu le va achiziționa ieftin.

Sir Julian a evitat să-i adreseze întrebarea evidentă și a spus, simplu:

— Atunci voi insista ca picturile să fie parte a înțelegerii.

— Toate cele șaptezeci, a spus Christina. Și îl puteți atenționa pe Miles să nu se apuce să-mi bage pe gât copii sau falsuri, pentru că, dacă face acest lucru, următorul meu apel va fi la comandantul Hawksby.

Sir Julian și-a reprimat un zâmbet.

— Mai aveți alte întrebări în legătură cu înțelegerea, doamnă Faulkner?

— Numai una. Cealaltă parte a fost de acord să vă plătească taxa?

— Da.

— Atunci, eu voi apela la dumneavoastră, în mod regulat, pentru sfaturi, sir Julian, și se poate să nu fie întotdeauna sfaturi care să aibă legătură cu Miles. Dar, întotdeauna, îl vor afecta pe el.

***

Jackie s-a dus repede în cealaltă parte a camerei, când a început, să sune telefonul de pe biroul lui William.

— Detectiv Roycroft, a răspuns ea.

Legătura s-a întrerupt.

— Probabil a sunat fostul coleg de școală al lui William, a spus Lamont. Din nefericire, nu pare să vrea să vorbească cu nimeni altcineva.

— Dacă sună din nou?

— Va trebui să sperăm că William se va întoarce, până atunci.

— Și, dacă nu se întoarce?

— Atunci, vei avea tu sarcina de neinvidiat de a decide sau nu să-i întrerupi luna de miere.

***

William privea în sus la tavanul Capelei Sixtine, despre care, potrivit ghidului pe care-l avea în mână, savanții considerau că schimbase istoria artei apusene.

— Cât timp i-a luat lui Michelangelo să termine fresca? a întrebat Beth.

— A lucrat neîntrerupt la ea din 1508 până în 1512, a răspuns William. A petrecut cea mai mare parte a acestui timp întins pe spate, în vârful schelei construite rudimentar. Când a terminat-o era, practic, schilod. N-a fost deloc de ajutor că papa Julius II nu l-a plătit niciodată la timp.

Beth era uluită de ambiția proiectului și nu s-a oprit din admirarea tavanului, până când nu a început s-o doară gâtul.

— Ai fi putut folosi una din oglinzile puse la dispoziție, i-a sugerat William.

— Aș fi putut, de asemenea, să cumpăr o carte poștală. Dacă Roma n-ar fi plină cu capodopere, aș vizita capela în fiecare zi, până când tu ar trebui să mă târăști afară!

— Chiar dacă ar trebui să te alături unei lungi cozi de credincioși, devreme, în fiecare dimineață?

— Michelangelo a stat întins pe spate patru ani pentru a realiza această capodoperă unică, așa că aș fi, pur și simplu, fericită să stau la coadă câteva ore, pentru a aduce omagiu amintirii lui.

***

Telefonul de pe biroul lui William a sunat din nou. Dacă n-ar fi fost a treia oară, în acea dimineață, când suna, Lamont l-ar fi ignorat.

— Răspunde odată, a spus el, exasperat. Dar să nu spui că William este încă în luna de miere, indiferent cine este la telefon.

Jackie a ridicat receptorul.

— Sergentul Warwick nu este disponibil, în acest moment.

— Trebuie să vorbesc cu el urgent.

— Îi puteți lăsa un mesaj?

— Spuneți-i că Faulkner a dat drumul la invitațiile la cină.

— Altceva?

— Voi suna din nou peste o oră, când îl aștept la celălalt capăt al firului. Nu pot crede că are de făcut ceva mai important decât să-l prindă pe Faulkner asupra faptului.

— Nu va fi posibil, a spus Jackie, dar legătura se întrerupsese deja.

***

Telefonul a început să sune, exact când William termina să se radă. A apucat receptorul din baie, în speranța că apelul nu a trezit-o pe Beth.

— Bună dimineața, a salutat el rapid.

— William, sunt Jackie. UCO tocmai a sunat să-ți spună că Faulkner a dat drumul la invitațiile la cină, ce-o fi însemnând asta. Are nevoie să vorbească cu tine despre asta, urgent! Vrei să-i dau numărul tău, când sună din nou?

— Da, bineînțeles. Spune-i să mă contacteze cât mai repede posibil, a șoptit William, apoi a pus receptorul în furcă.

— Altă femeie? a întrebat Beth somnoroasă, când el s-a întors în dormitor.

— Tu nu vei avea niciodată o asemenea problemă, a spus William, așezându-se lângă ea pe marginea patului, și odihnindu-și ușor urechea pe pântecul ei. Aud ceva…

— Un băiețel?

— Nu, este o fetiță.

— De unde știi?

— Bodogăne.

— Îl bodogăne pe taică-său pentru că vrea să ne părăsească pe amândouă și să plece acasă, în loc să mai petrecem încă o zi cu celălalt bărbat al vieții mele.

— Deci asta ai plănuit, pentru astăzi?

— Da. Vreau să merg din nou la Capela Sixtină.

— Pentru mine, e în regulă. Dar va trebui să stăm la coadă.

— Voi sta la coadă și voi cumpăra biletele și tu poți veni acolo, vreo două ore mai târziu. Asta îți va oferi destul timp să preiei mesajele de la birou, fără să aflu eu cine te-a sunat, a spus ea, înainte de a dispărea în baie.

***

— Doamna Faulkner, sunt încântat să vă raportez că partea adversă a acceptat ultimele noastre condiții, fără comentarii, așa că pot acum să schițez hotărârea finală, a spus sir Julian.

— Miles a fost de acord să păstrez eu toate picturile de la Limpton Hall? a întrebat Christina, fără a părea convinsă.

— Fără excepție. Vor trimite inventarul, așa că veți putea verifica tot ce au motivat, și i-a înmânat un document format din două pagini.

Christina a studiat cu atenție lista și, cu mult înainte de a ajunge la Vermeer, a spus:

— Cred să sunt copii.

— M-am gândit că veți afirma asta, așa că, după cum m-ați instruit, l-am avertizat pe Booth Watson că fiecare lucrare va trebui autentificată de către un specialist de la Christie’s înainte ca noi să fim de acord să semnăm un document obligatoriu.

— Și el a fost de acord?

— Nu mai mult decât se aștepta clientul meu.

— Nu cred, a spus Christina. Miles nu cedează niciodată atât de ușor. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Pune ceva la cale.

***

A trecut o oră și Adrian nu a sunat. Ca întotdeauna William a simțit nevoia de a face o

presupunere. A continuat să-și verifice ceasul la fiecare câteva minute, dar telefonul a rămas absolut tăcut. William încerca să decidă dacă ar trebui să scape de Capela Sixtină și să dea ochii cu o Beth furioasă sau să meargă să se întâlnească cu ea și să trăiască amândoi fericiți, până la sfârșitul lumii. Tocmai își punea haina, când a sunat telefonul. A ridicat receptorul la al doilea apel:

— William Warwick, a spus el.

— Voiai să știi care va fi meniul la petrecerea de sâmbătă seara, de la Limpton Hall. William nu a spus nimic. La antreuri, canabis, nimic altceva decât ce e mai bun, urmat de cele mai frumoase pachețele cu cocaină columbiană de 96% puritate. Pauză. Cred că-mi datorezi încă două sute.

— Vei fi plătit exact, dar numai după ce furnizezi bunurile.

— Voi merge la Limpton Hall sâmbătă, la ora șapte. Îți voi putea da raportul în jur de ora opt și îmi voi primi banii.

Nu de la mine, s-a gândit William, dar s-a mulțumit să-i spună:

— Vei dori să depui mărturie la tribunal că i-ai vândut droguri lui Faulkner?

— Posibil. Dar va trebui să discutăm condițiile, pentru că, dacă sunt de acord să fac asta, niciodată nu voi mai putea să lucrez în Anglia. Totul are un preț.

Adrian a închis, fără să se obosească să spună la revedere.

După ce a dat, în mare grabă, un telefon, pentru a-i raporta pe scurt lui Lamont conversația, William s-a îndreptat repede spre ușă. Credea că poate ajunge totuși la timp, chiar dacă îi va fi greu să se concentreze asupra *Creării lui Adam,* mai mult decât asupra căderii lui Miles Faulkner.

***

— Tocmai a sunat William, de la Roma, a spus Lamont. M-a informat despre conversația pe care a avut-o cu OSC… și recomand să mergem înainte cu operațiunea la scară mare, sâmbătă noaptea. Păcat că William va absenta de la această intervenție în forță.

— I-aș cere să-și scurteze luna de miere, a spus Hawk, dacă nu aș crede că Beth întâi îl va ucide și apoi va veni să mă caute pe mine. Prezintă-mi planul, Bruce, ca să i-l pot arăta comisarului.

— Am obținut deja un mandat de perchiziție la Limpton Hall…

***

— Poate c-ar trebui să ne întoarcem acasă, cu câteva zile înainte, a sugerat Beth, în timp ce se îndreptau spre hotel.

— Cu siguranță, nu, a spus William. Am de gând să petrec o singură lună de miere în viață și nu intenționez să-i acord nici măcar o singură zi din ea lui Miles Faulkner.

— Dar s-ar putea să nu mai ai altă oportunitate ca aceasta și ai reușit cumva să supraviețuiești zece zile în care telefonul a sunat o singură dată. William nu a răspuns nimic. De ce am impresia că mai degrabă ai petrece sâmbătă noaptea la Limpton Hall, împreună cu Faulkner, decât să mai mănânci încă o porție de spaghete la Campo de Fiori, împreună cu mine?

— Cu siguranță, nu, a repetat William, dar nu chiar cu convingere în voce.

— Sergent Warwick, poate că nu va fi un șoc pentru tine faptul că, după încercarea patetică a lui Faulkner de a ne împiedica să ne căsătorim, nu aș fi nefericită să-l văd în spatele gratiilor.

— În ciuda faptului că speri încă să obții câteva alte lucrări din colecția lui, odată ce va fi pronunțat divorțul.

— Numai o singură lucrare în special, a recunoscut Beth. Mărturisesc că aceasta ar îmbogăți colecția galeriei, dar nu voi crede, până nu o voi vedea expusă pe peretele muzeului.

— Ce-ai pus tu la cale, pe la spatele meu?

— Noua mea cea mai bună prietenă, Christina Faulkner, a promis muzeului Fitzmolean că va fi primul care va alege oricare din cele șaptezeci și trei de piese din Limpton Hall, îndată ce va fi pronunțat divorțul. Eu am pus ochii pe o lucrare mică, dar desăvârșită, a lui Vermeer, *Gulerul alb de dantelă,* care ar înnobila intrarea de sud a muzeului.

— Ce te face să crezi că ea este cumva mai altfel decât soțul ei în a-și respecta cuvântul dat?

— Faptul că tatăl tău este avocatul ei și Clare a întocmit un contract, așa că suntem cu toții în aceeași echipă, acum.

William s-a oprit la recepție.

— Da, signor, cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să prind primul zbor spre Londra.

***

Imediat ce stewardesa a deschis ușa avionului, William s-a repezit prin deschidere, ca un ogar scăpat din cușcă. Nu s-a oprit din alergare până nu a ajuns la telefoanele publice.

— Unde ești? a întrebat Lamont.

— La Gatwick. Ar trebui să ajung la voi, cam într-o oră.

— Beth ce zice despre asta?

— A fost ideea ei. În orice caz, există un gentleman cu probleme la spate a cărui operă ea vrea să o mai vadă o dată.

— Atunci, spune-i să cadă în genunchi și să se roage, pentru că s-ar putea să avem nevoie de intervenția Celui Atotputernic pentru a rezolva cazul acesta. Între timp, întoarce-te cât de repede poți.

William s-a dus direct în fața cozii de la Controlul pașapoartelor și și-a prezentat legitimația. Un ofițer i-a verificat pașaportul și a trecut rapid de control. Mulțumită lui Beth, care fusese de acord să aibă grijă de bagajul lui, a putut trece ca vântul de zona de preluare a bagajelor și s-a îndreptat spre Gatwick Express. Când trenul s-a oprit în Victoria Station, treizeci de minute mai târziu, a fost primul care a prezentat biletul de călătorie controlorului de la barieră, apoi a luat-o la goană, pe tot drumul, până la Scotland Yard. Îndată ce porțile electronice s-au deschis, a ignorat liftul și a apucat-o pe scări în sus până la etajul al patrulea și s-a îndreptat direct spre biroul comandantului.

În timp ce alerga de-a lungul coridorului, William a remarcat privirile ciudate ale colegilor ofițeri, când trecea pe lângă ei, și și-a dat seama că era încă îmbrăcat cu cămașa cu flori, deschisă la gât, cu jeanși și, în picioare, cu sandale. Dar aceștia nu aveau de unde să știe că, numai cu câteva ore înainte, el se plimba prin Roma, bucurându-se de temperatura de 19 grade. A bătut în ușa comandantului și a așteptat un moment, pentru a-și recăpăta suflul. Echipa s-a ridicat în picioare când a intrat el în încăpere și a început să bată cu palmele pe masă.

— Ia un loc, a spus Hawk, după ce zarva s-a domolit. Mulțumită ție, comisarul-adjunct a dat undă verde la operațiune și a autorizat un atac major la casa lui Faulkner, mâine-seară. Știu exact ce rol am în minte pentru tine, sergent Warwick, dar, nici chiar în Italia, nu ar fi potrivit să arestezi pe cineva îmbrăcat cum ești tu.

12

William s-a așezat pe bancheta din spate a taxiului și l-a așteptat pe superiorul lui să i se alăture.

Informarea finală din biroul comandantului durase peste trei ore și s-a încheiat numai după ce fiecare detaliu fusese trecut în revistă, pentru a treia oară.

În timpul prânzului luat pe colțul unei mese, la cantina instituției, Lamont mai verificase o dată planul pentru fiecare punct sensibil, timp în care supa lui s-a răcit. William era conștient că șeful său nu-și permitea să fie implicat într-o altă operație Perioada Albastră. Nu, de vreme ce spera să-și încheie zilele la Yard.

Imediat după ora cinci, Lamont i s-a alăturat lui William, în taxi. Danny Ives, care aștepta la volan, nu a avut nevoie să i se spună încotro să meargă. Făcuse o cursă de recunoaștere, cu o zi înainte și alesese deja și locul de oprire. Detectivul Adaja, detectivul Roycroft și fotograful erau în al doilea taxi și așteptau ca Danny să se pună în mișcare.

Cele două taxiuri au părăsit Yard-ul și s-au îndreptat spre vest, spre M4. La cinci mile distanță de Limpton Hall, Danny a oprit într-o stație de petrol. Nu rămăsese fără combustibil, era mult prea profesionist pentru a i se întâmpla acest lucru. Dar grupul din față avea nevoie ca soarele să fie chiar mai spre vest înainte de a se angaja în partea finală a călătoriei.

Jackie a coborât și și-a întins picioarele, în timp ce William a cumpărat un KitKat de la magazin, nu pentru că îi era foame, ci numai pentru a pierde timpul făcând ceva. A dat ocol stației de petrol de câteva ori, înainte ca Lamont să spună, în cele din urmă:

— Hai să pornim!

William nu fusese niciodată așa de neliniștit. Știa că totul depindea acum de credibilitatea omului său de contact. Dacă Heath nu-și făcea apariția, întreaga operație ar eșua și el s-ar întoarce la Scotland Yard și ar da piept cu furia lui Hawk, care stătea și-i aștepta. William era convins total că persoana de condamnat va fi una anume. Cuvântul detectiv ar fi radiat de pe legitimația lui și insigna Mothball va fi îndepărtată de pe uniformă.

După o scurtă porțiune pe autostradă, Danny a virat pe un drum de țară și cam la o milă înainte, alte două taxiuri au ieșit de pe drum și au parcat într-un crâng, de unde aveau o vedere clară spre casă. Lamont a coborât repede din prima mașină și, imediat, și-a îndreptat binoclul spre poarta din față a casei.

— Perfect, Danny, a spus el. Îi putem vedea, dar ei nu pot să ne vadă pe noi.

Un fotograf a coborât din a doua mașină și s-a urcat într-un stejar apropiat, instalându-se între ramuri. El avea nevoie numai de vederea drumului și nu avea nimic de arătat până nu se vor întâlni în biroul comandantului, a doua zi de dimineață, pentru ascultarea rapoartelor. Nimeni altcineva nu se gândea la ziua de mâine.

Lamont și-a îndreptat atenția spre o gospodărie de pe cealaltă parte a drumului. Ofițeri în patru mașini de poliție și două camionete negre, fără ferestre, erau bine ascunși în spatele hambarului, în așteptarea ordinelor.

— Cum ai reușit asta? a întrebat William.

— Țăranul stătea pe bancă și nu își făcuse… cum să zic eu… o părere bună despre Faulkner, în decursul anilor. A fost fericit să ne ajute.

Jackie a venit lângă Lamont, cu radio în mână.

— Taxiurile au ajuns, toate, la gara locală și sunt parcate și gata în caz că oaspeții lui Faulkner vin cu trenul.

— Nu prea cred, a spus Lamont. Criminalii călătoresc rareori cu trenul. Nu vor să se afle în

situația de a fi prinși ca într-o cursă de șobolani. Le place să poată să se facă nevăzuți la cel mai mic semn, ceea ce, într-un tren în mișcare, este dificil de făcut.

— Ce face comandantul? a întrebat William.

— Va fi la birou așteptând cu nerăbdare vești de la noi. Am avut nevoie de toată puterea mea de convingere pentru a-l determina să nu vină cu noi.

— Winston Churchill avea aceeași problemă cu regele George al VI-lea, în ziua D.

— Este plăcut să știu asta, a spus Lamont, umorul lui sec scoțian dând tot ce era mai bun în el.

S-au întors la mașină. Numai Danny părea să fie relaxat.

— Deci, în teorie, sergent Warwick, următoarea mașină care va veni pe dealul acesta va fi condusă de omul tău sub acoperire, care va fi în drum spre Faulkner, pentru a-i duce marfa. Dacă nu reușește să-și facă apariția, a adăugat Lamont, pe alt ton, ordinele lui Hawk nu puteau fi mai clare. Renunțare. Nu vom mai ajunge la casa lui Faulkner pentru percheziție, decât în situația în care putem fi siguri că i-au fost furnizate probele de care avem nevoie pentru a-l declara vinovat.

— Nu avem nicio grabă, i-a șoptit Jackie lui William, în timp ce acesta se uita la ceas.

Nu a scos nimeni vreo vorbă, în timp ce se uitau cu atenție mare într-o anumită direcție, dorindu-și să apară o mașină. S-ar fi putut ca Heath să fi fost nepăsător în legătură cu întâlnirile cu William, dar, cu siguranță, ar fi punctual la întâlnirea cu un client precum Faulkner. S-au mai scurs câteva minute înainte ca William să scoată un oftat de ușurare, după ce a zărit un MGB roșu, care se îndrepta spre ei. Binoclul a confirmat că, la volan, era Heath. El a trecut de ei la câteva minute după ora șapte.

Lamont a urmărit înaintarea mașinii până la porțile casei lui Faulkner, unde s-a oprit. Din

căsuța portarului a ieșit un gardian, ținând în mână o planșetă cu foi de hârtie. A vorbit câteva minute cu Heath, apoi porțile s-au deschis și MGB a pornit pe aleea lungă, după care a dispărut din vedere.

Lamont a luat în mână radioul și a apăsat butonul roșu.

— UCO a sosit și a intrat pe proprietate.

— Sună-mă în momentul în care se întoarce, a răspuns Hawk.

— Vă voi suna, sir.

Lamont a început să se plimbe printre copaci, conștient că, din păcate, succesul sau eșecul operațiunii era acum în mâinile altora.

— Ți-ai amintit de sandviciuri, Jackie? era tot ce-i mai rămăsese de spus.

— Da, sir. Brânză și roșii sau șuncă?

— Brânză și roșii.

— William?

— Nu, mulțumesc, a răspuns William, amintindu-și că în urmă cu mai puțin de patruzeci și opt de ore, era cu Beth, într-un restaurant din Campo de Fiori, bucurându-se de *linguine alle vongole* și de o sticlă de Barolo, de la o vie din Piemont.

Douăzeci de minute mai târziu, porțile s-au deschis și mașina lui Heath a reapărut. Au urmărit împreună, în tăcere, cum mașina s-a apropiat din ce în ce mai mult, a trecut de ascunzătoarea lor și a dispărut dincolo de deal. Lamont a transmis prin radio comandantului și l-a pus la curent cu evenimentele.

— În teorie, a spus Hawksby, în următoarea mașină ar trebui să fie primul dintre invitații la cină. Lasă radioul pe *silent,* până când vin toți.

Nu a fost nevoie să aștepte mult până a trecut plutind pe lângă ei un Jaguar verde, cu pasagerul din spate complet ascuns în spatele geamurilor gri-fumuriu.

— Dacă geamurile din spate sunt transparente, înseamnă că pasagerul nu are nimic de ascuns, a remarcat Lamont.

— Nu-mi pot imagina că mulți din prietenii lui Faulkner nu au nimic de ascuns, a spus William, în timp ce-și nota numărul plăcuței de înmatriculare al mașinii, în carnetul său de buzunar.

Au mai urmat alte trei mașini, în succesiune rapidă, și alte trei numere de plăcuțe de înmatriculare au fost notate de William, înainte ca radioul să pârâie, revenind la viață. Era hamalul temporar, de la gara din localitate.

— Da, detectiv Adaja? a întrebat Lamont.

— Tocmai a sosit unul dintre oaspeți, la ora 7:32, de la Waterloo și e în drum spre Limpton Hall, în primul nostru taxi.

— Asta înseamnă că vom avea pe cineva dincolo de porți și în casă, peste numai câteva minute.

— I-am spus să vă raporteze dumneavoastră, când va ieși.

— Ai gândit bine, Paul. Continuă să supraveghezi peronul.

Câteva minute mai târziu, un taxi negru a trecut pe lângă ei și a făcut două flash-uri cu farurile. Fotograful a zâmbit, pentru prima oară, pentru că avea o imagine clară a pasagerului. Lamont a urmărit taxiul înaintând până la porțile din față ale casei, cu un întrerupător într-o mână și cu binoclul în cealaltă. Două minute și optsprezece secunde mai târziu, portarul a încheiat verificarea invitației și porțile s-au deschis, încă o dată.

— Cu puțin noroc, a spus Lamont, în timp ce o altă mașină mare, cu șofer, a trecut pe lângă ei, omul nostru trebuie să se întoarcă la noi, peste câteva minute și eu voi putea să-i pun câteva întrebări, la care nu avem încă răspunsuri.

— Cocoșații par să prefere Rolls-Royce-urile, a observat William, înregistrând cel mai recent

număr de înmatriculare, în timp ce un alt Silver Cloud a trecut de ei, torcând ușor.

— Și nu e modelul din ultimul an, a remarcat Danny.

— Nimic mai mult decât niște simboluri ale statutului vulgar, să-și expună mărcile în ordinul infractorilor lacomi a mârâit Lamont.

William a luat o gură de apă, dar a continuat să ignore ultimul sandvici rămas. Se întreba dacă inima lui ar putea bate mai repede, când taxiul a reapărut și, un moment mai târziu, a ieșit de pe drum și s-a oprit lângă ei. Jackie a preluat sarcina supravegherii cu binoclu, iar șoferul taxiului s-a urcat în mașina lor.

— Ai aflat ceva informații valoroase despre pasagerul tău? a fost prima întrebare a lui Lamont adresată șoferului.

— Este bancher, dar n-am putut afla la ce bancă. După accent, pare a fi din Orientul Mijlociu. Am încetinit când am trecut pe lângă voi, ca să poată fotograful să prindă ceva imagini decente. Pot să vă spun că geamurile mele nu au fost niciodată mai curate. Exact cum vezi în filme.

— Cât timp a durat ca să ajungi de la poartă la ușa de la intrare în casă?

— Un minut și patruzeci de secunde, dar nu m-am grăbit, așa că poți să scazi cel puțin douăzeci de secunde din asta.

— Și mașinile musafirilor, sunt parcate pe alee, lângă casă?

— Nu, sir, într-un padoc, în spatele serei. Dacă judec după zgomotul care venea de-acolo, cred că și șoferii aveau petrecerea lor.

— Dar fără să bea. Și putem fi siguri, printre ei, vor fi unul sau doi reprezentanți ai brigăzii noastre, ale căror abilități de conducere nu sunt motivul pentru care se află aici în seara asta. Bine lucrat, domnule polițist! Mergi înapoi la gară, dar stai pe acolo, pentru că s-ar putea să avem nevoie, mai târziu, de întăriri.

— Sper, sir, a spus el, făcându-i pe toți să râdă.

— Au sosit nouă invitați, a spus Jackie, în timp ce altă mașină trecea pe lângă ei.

Lamont a privit cum ultimul musafir a tras lângă căsuța portarului și șoferul a prezentat invitația. A focusat binoclul pe mașină, până când n-a mai putut s-o vadă.

— Casă plină, a spus el, înainte de a lua radioul pentru a-i informa pe comandant, apoi, pe scurt, pe inspectorul însărcinat cu mașinile și, în cele din urmă, pe detectivul Adaja, care patrula încă pe peron, în așteptarea următorului tren.

— Acum, ne concentrăm la modalitatea de a trece dincolo de poartă. Paznicul s-a uitat la mine ca un profesionist și puteți fi siguri că are destui clopoței și fluiere, în caz de urgență, așa că va trebui să-l înhățăm înainte să-și dea seama că, spre deosebire de Cenușăreasa, noi nu avem invitație la bal.

— Când vă gândiți să facem mișcarea, sir? s-a interesat William.

— Imediat după ora zece. Asta ar trebui să le dea destul timp să termine cina și să guste din deserturi, înainte de a intra noi.

— Numai din deserturi? a întrebat Jackie.

Amândoi bărbații au gemut.

William și-a petrecut următoarea oră privind în mod repetat la ceas, dar nu a putut să determine minutarul să se miște mai repede.

Chiar înainte de ora zece, Lamont a anunțat ia radio:

— Toată lumea în alertă, pe poziții!

Nu că William ar fi fost sigur cât de mult ar putea fi mai alert.

— Voi da ordinul de pornire, în aproximativ cinci minute.

Și ar fi și dat ordinul, dacă n-ar fi început să cârâie radioul.

— Ce dracu, te-a apucat joaca, Adaja?

— Am crezut că ar trebui să știți, sir. Au sosit cu ultimul tren de la Londra zece femei îmbrăcate sumar, au luat toate cele trei taxiuri ale noastre și sunt în drum spre Limpton Hall.

— Transmite-le șoferilor, prin radio, să meargă încet când trec printre porți. Asta va oferi echipei oportunitatea să-i urmeze, ceea ce va rezolva una dintre cele mai mari probleme ale noastre.

— Am înțeles, sir. Cam în zece minute, vor trece pe lângă dvs.

Următorul apel al superintendentului a fost pentru comandant. Acesta a ascultat cu interes cele mai recente vești și următorul lui ordin l-a luat pe Lamont prin surprindere:

— Amână operațiunea cu cel puțin o oră, Bruce.

— De ce, sir?

— Pentru că, atunci, îi vei prinde pe toți cu pantalonii în vine.

13

— Te-ai considerat vreodată o doamnă?

— Oh, nu, sir, a spus Jackie. Asta ar fi peste și dincolo de rigorile datoriei.

— Nu și dacă speri încă să fii reinstalată sergent, nu ar fi, a spus Lamont.

William a încercat să nu zâmbească, când superintendentul a informat-o pe Jackie despre ce avea el în minte.

— Aș putea s-o duc eu cu taxiul meu, sir, s-a oferit Danny, după ce superintendentul a explicat pe de-a-ntregul ce urma să facă detectivul Roycroft. Atunci, paznicul va vedea că venim de la gară.

— Bună idee, Danny, a aprobat Lamont. Dar las-o pe Jackie să vorbească. Tu n-ai fost niciodată tare la asta.

— Vă mulțumesc, sir, a spus Danny.

— E-n regulă. Hai să mai trecem o dată prin planul acțiunii. Jackie va…

***

Cincisprezece minute mai târziu, Danny își conducea taxiul negru pe drum, cu un singur pasager pe bancheta din spate. S-a îndreptat încet spre Limpton Hall și a tras în fața porților închise. Paznicul a ieșit din căsuța portarului și s-a apropiat încet de taxi. Jackie a coborât geamul, și-a netezit fusta și l-a salutat cu cea mai seducătoare mină.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

— Ei, cel puțin ai acest drept, a spus Jackie, bucuroasă să observe că privirile lui se așezaseră pe picioarele ei. Poți să-mi spui Blanche. Am venit să văd dacă fetele mele au ajuns cu bine. În cadrul serviciului prestat.

Paznicul a verificat lista.

— Dar nu sunteți pe lista mea.

— Nici fetele nu au fost, a spus Jackie, asumându-și un mare risc. Dar, așa preferă Mailes să facă, întotdeauna, și sunt sigură că știi asta.

Paznicul nu a părut convins.

— De unde veniți? a întrebat el, cu politețe.

Danny a apucat strâns mânerul portierei.

— De la gară, a spus Jackie. Ca și fetele mele.

— Dar ultimul tren spre Limpton Hall a sosit cu o oră în urmă, a spus portarul. Trebuie să sun ca să verific cu dl. Makins că sunteți așteptată. Îmi mai spuneți o dată numele dumneavoastră, doamnă?

Danny a deschis brusc portiera și l-a izbit puternic pe portar; acesta a căzut, fără ceremonie, la pământ, iar Jackie a sărit din taxi, a trecut pe lângă el și s-a îndreptat spre casa portarului. Când portarul și-a revenit, ea tocmai identificase butonul pe care scria *Poarta din față*. Portarul a alergat și a intrat în cabină și a șters-o cu un braț, împingând-o, într-o parte. Era pe punctul să apese butonul roșu, când un genunchi a aterizat pe vintrele lui, cu toată forța pe care a putut s-o adune Jackie.

Portarul s-a clătinat și a apucat cu mâinile socoteala, rămas încremenit, pentru un moment, și nu a văzut pumnul care se îndrepta spre barba lui. Niciun arbitru nu ar fi ajuns să numere până la zece, pentru a confirma că portarul fusese făcut knockout.

Danny era pe poziții când Jackie a apăsat rapid pe buton și poarta mare de fier forjat s-a deschis încet.

La numai câteva secunde după aceasta, patru mașini de poliție care așteptau după colț, cu motoarele mergând degeaba, au trecut pe lângă ei și s-au îndreptat spre alee. Fără faruri, fără sirene, șoferii mulțumindu-se numai cu lumina lunii la pătrar.

— Cum vei explica asta? a întrebat Danny, privind în jos, la silueta care zăcea lată la pământ.

— S-a opus arestării, a spus Jackie.

— Atunci, mai bine te-ai ruga să găsească băieții destule probe, când vor fi în interiorul casei. Pentru că, dacă nu găsesc, nu vei avea parte de promovarea pe care o aștepți cu nerăbdare, ci… a spus Danny, în timp ce prima mașină a poliției a oprit scrâșnind din roți în fața casei… șaptezeci și două de secunde mai târziu.

Lamont a sărit din mașină și a luat-o la fugă pe scările ce duceau la ușa de la intrare. A ținut degetul apăsat pe butonul soneriei, în timp ce două dintre mașini au virat la stânga și au intrat în padoc, blocând ieșirea pentru cei opt șoferi și bodigarzii aferenți, dintre care, câțiva, moțăiau liniștiți sau ascultau la radiourile din mașini.

Lamont era gata să dea ordin să se spargă ușa, când ușa s-a deschis, posibil, de ultima persoană din casă, care era pe deplin îmbrăcată.

— Bună seara, sir, a spus Makins, de parcă întâmpina un musafir întârziat. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt superintendentul Lamont și am un mandat de percheziție pentru aceste clădiri.

A ridicat autorizația legală, apoi a trecut pe lângă majordom și a intrat în hol. A fost urmat de șaisprezece ofițeri și doi câini antrenați pentru droguri; toți s-au apucat imediat de treabă. Niciunuia dintre ei nu i-a scăpat mirosul de canabis, ce plutea în aer.

Lamont s-a oprit în mijlocul holului, în timp ce ofițerii lui s-au răspândit în toată casa, ignorându-i pe musafiri, dintre care unii își ridicau fermoarele la pantaloni, alții arătau oarecum amețiți de băutură, în timp ce un bărbat mai în vârstă părea să fi leșinat.

William a fost printre ultimii care au intrat în casă. Primul lucru pe care l-a sesizat a fost că *Peisajul* lui Constable atârna încă pe peretele din hol, dar, apoi, i-a atras atenția ceva ce nu fusese acolo, când vizitase el casa, pentru prima oară, cu peste un an în urmă. S-a uitat lung, nevenindu-i să

creadă, la un bust voluminos al lui Miles Faulkner, cu un șoim pe braț, luminat de un singur spot. Era pe punctul să-și ofere opinia sinceră privitor la vulgaritatea bustului, când o voce, de undeva de deasupra, a strigat:

— Ce dracu' se petrece aici?

William s-a uitat în sus și l-a văzut pe Faulkner stând în picioare în capul scărilor, în halat de casă de mătase roșie, uitându-se uluit la ei. A coborât încet treptele largi de marmură și s-a oprit direct în fața lui Lamont. Atât de aproape, că mai era puțin și li se atingeau nasurile.

— Ce crezi tu, inspectore, că faci exact?

— Superintendent, l-a corectat Lamont. Am un mandat de percheziție pentru această construcție, a adăugat el, ridicând un document ce arăta a ceva oficial.

— Și ce speri să găsești, superintendentule? Poate încă un Rembrandt? Nu că ai recunoaște vreunul, dacă ți-ar privi direct în față.

— Avem motive să credem că ești în posesia unei cantități mari de droguri ilegale, a spus Lamont, calm. Și nu numai pentru uzul tău personal, ceea ce contravine legii privitoare la folosirea greșită a drogurilor, din 1971.

— Sunt sigur că este, a spus Faulkner, dar te pot asigura, superintendentule, că nu vei găsi niciun drog în această locuință, pentru că toți invitații mei sunt cetățeni care respectă cu strictețe legea.

Faulkner a traversat holul și a ridicat telefonul.

— Pe cine suni? a întrebat Lamont.

— Pe avocatul meu, ceea ce este dreptul meu legal, după cum bine știi, superintendentule.

— Ai grijă să-ți suni numai avocatul, a lătrat Lamont și a continuat să fie cu ochii pe Faulkner, în timp ce ofițerii săi cotrobăiau prin casă.

După ce-a dat un telefon, Faulkner s-a așezat într-un fotoliu și și-a aprins o țigară, în vreme ce Makins i-a turnat niște brandy. Când potirul i-a fost umplut a doua oară și țigara lui nu mai era

decât niște cenușă strălucitoare, tot ce au avut de arătat oaspeții erau vreo două jointuri și o tabletă de ecstasy. Câinii, care, anterior, își agitau cozile cu nerăbdare, aveau acum cozile între picioare. William nu s-a putut abține să nu se uite la picturile aliniate pe pereți, în timp ce mergea pe coridor, intrând, apoi, în biroul lui Faulkner. În birou, niciun dosar. Numai fotografii ale lui Faulkner cu așa-zise celebrități. Atunci a zărit-o pe birou și s-a mirat că a fost posibil.

S-a întors în hol și l-a auzit pe Faulkner întrebându-l pe Lamont:

— Pot primi permisiunea de a mă îmbrăca, superintendentule, în timp ce șarada aceasta continuă?

Lamont nu i-a răspuns imediat, dar a fost de acord, după puțin timp, împotriva voinței lui.

— Nu văd de ce nu. Dar sergentul Warwick te va însoți. Warwick, să nu-ți scape din vedere.

— Altfel, asemenea lui Peter Pan, aș putea zbura pe fereastră și nu m-aș mai arăta vreodată, a spus Faulkner.

S-a ridicat apoi și a început să urce scările cu William la numai un pas în urma lui care, de această dată, nici măcar nu trăgea cu ochiul la picturile de pe perete. Odată ajunși la primul etaj, William l-a urmat de-a lungul coridorului și în încăperea care nu putea fi decât dormitorul principal. Ochii i s-au oprit asupra Vermeer-ului ce atârna deasupra patului, cel despre care Beth îi spusese că fusese promis Galeriei Fitzmolean, după divorțul lui Faulkner.

— Mai bucură-te de el, cât poți, a spus el. Cu toate că am sentimentul că l-ai mai văzut și mai înainte, a adăugat Faulkner, în momentul în care ușa de la baie s-a deschis și, din baie, a apărut o tânără îmbrăcată numai în chiloți.

— Nu mi-ai spus că veți fi doi, a spus ea, zâmbindu-i cu căldură lui William.

— Nu, de această dată, a spus Faulkner. Dar nu te voi lăsa să aștepți prea mult, a adăugat el, punându-și pe el o cămașă curată.

Fata arăta dezamăgită; i-a zâmbit lui William și a dispărut înapoi în baie.

Pe când William și-a revenit din uluire, Faulkner își închidea fermoarul la pantaloni și își punea ceasul Cartier Tank, de care William își aducea aminte, de la prima arestare a acestuia. Odată îmbrăcat, Faulkner a ieșit din dormitor, luând-o pe scări în jos și s-a întors la locul lui din colțul holului.

— Ai găsit ceva ce merită raportat comandantului Hawksby? a întrebat Lamont, în vreme ce Makins îi reumplea paharul.

Nu a primit niciun răspuns la această întrebare.

Lamont începea să se întrebe dacă nu cumva Coristul fusese înșelat de informatorul lui sub acoperire, care ar fi putut să-și transfere supușenia noului său plătitor, care, chiar în acea clipă, își aprindea altă țigară. Gândurile i-au fost întrerupte de sunetul clopoțelului de la intrare.

— Bună seara, sir, a spus majordomul, în timp ce Booth Watson intra pe coridor.

Consilierul reginei a privit fără nicio grabă carnagiul din jur, înainte de a-și expune opinia.

— Constat că ați avut o ieșire fructuoasă, domnule superintendent, a spus el, când privirile i s-au așezat pe cei doi saci mici, de plastic, unul conținând vreo două jointuri, celălalt o tabletă de ecstasy, amândouă cu eticheta PROBE. Fără nicio îndoială, îl veți suna pe comandantul Hawksby pentru a-l informa de triumful vostru spectaculos.

Faulkner a râs, a stins țigara și a pornit pe hol să-și întâmpine avocatul.

— O jignire, a continuat Booth Watson. Clientul meu, cum bine știți, domnule intendent, este un cetățean model, care duce o viață liniștită, acordând o mare parte din timpul său sprijinului unor cauze valoroase, nu în ultimul rând susținerii

Muzeului Fitzmolean, fapte care, cred, vă sunt cunoscute. Așa că, pot să vă sugerez, la fel de mult pentru reputația dvs., cât și pentru a clientului meu, că cel mai mic lucru pe care îl puteți face este să-i eliberați pe oaspeții săi la cină și să le permiteți să se întoarcă în sânul familiilor lor, desigur, cu excepția situației în care simțiți că vreunul dintre ei ar putea fi furnizori de substanțe ilegale și ar trebui să fie arestat și dus la cel mai apropiat sediu al poliției. Booth Watson a făcut o pauză, privind insistent, încă o dată, spre săculeții cu dovezi. Cu toate că nu știu care ar putea fi acuzația.

Lamont a dat din cap cu reținere și, câteva minute mai târziu, toți musafirii au părăsit în liniște locul, unul sau doi dintre ei fiind însoțiți de cineva, deși veniseră singuri la cină. Câțiva dintre ei i-au strâns mâna lui Faulkner, la plecare, și unul a spus chiar:

— Mă poți chema ca martor, Miles.

Booth Watson și-a notat numele lui și numărul de telefon.

După ce musafirii au plecat, Booth Watson și-a îndreptat din nou atenția spre Lamont.

— Domnule superintendent, fără nicio îndoială, i-ați provocat clientului meu o neplăcere considerabilă, ca să nu mai menționez deteriorarea adusă relațiilor sale, atât personale cât și profesionale, cu unii dintre cei mai vechi prieteni și cei mai respectați colegi. Nu vreau să calculez cât îl costă intruziunea dvs. neautorizată pe plătitorul de taxe. Dar permiteți-mi să vă asigur că aceasta nu înseamnă nimic în comparație cu suma pe care o voi cere, în numele clientului meu, compensație pentru răul pe care i l-ați făcut frumoasei lui locuințe, posesiunea lui fără preț.

După cum arătau, câțiva dintre ofițeri se simțeau inconfortabil la vederea sofalelor jupuite și pieselor de mobilier vechi răsturnate și împrăștiate pe podea. Booth Watson le-a acordat acestora un

zâmbet pe care, de obicei, îl rezerva juraților, în timp ce Makins a început să fotografieze debandada din jur.

— Ține-l de vorbă, a murmurat William când a trecut pe lângă Lamont și a ieșit repede pe coridor, dispărând, apoi, în biroul lui Faulkner.

— Domnule Booth Watson, trebuie să apreciați că am acționat cu bună credință, în baza unor informații pe care le-am primit, a spus Lamont.

— În mod clar, de la o sursă care nu era demnă de încredere, fapt care, cred eu, veți fi de acord, domnule superintendent, începe să devină o marcă a investigațiilor dvs., când e vorba de clientul meu.

Lamont a încercat să-și păstreze calmul.

William s-a uitat la numărul notat în agenda lui de buzunar și a început să-l formeze. A început să se roage și, spre ușurarea lui, cineva a răspuns, după câteva momente.

— Cine-i la aparat?

— William Warwick. Îmi cer scuze că te deranjez, la această oră din noapte, Christina, dar a apărut o urgență și am sentimentul că tu ești singura persoană care ai putea să ne ajuți.

— Ai noroc că m-ai prins, William. Abia am intrat în casă, după ce m-am bucurat de o cină destul de lungă de prima întâlnire. Lasă-mă să ghicesc, probabil că e vorba de Miles cel care vă provoacă atâtea necazuri. Cum te pot ajuta?

William i-a explicat în grabă problema cu care se confrunta și, când ea i-a comunicat răspunsul, s-a simțit total nebun, pentru că, toată seara, acesta îl privise direct în ochi.

— Îți mulțumesc, a spus el. Te voi suna mâine-dimineață și-ți voi spune cum s-a terminat totul.

— Nu prea devreme, a spus Christina. Companionul meu la cină este considerabil mai tânăr decât sunt eu.

William a râs pentru prima oară, în noaptea aceea.

— Să petreci bine, a spus el, înainte de a pune telefonul în furcă.

A stat un moment să-și adune gândurile și era pe punctul să iasă din încăpere, când s-a mai uitat o dată la bancnota de douăzeci de lire îndoită, de pe birou, care, acum, l-a făcut să se simtă mai încrezător. A luat-o și a părăsit biroul lui Faulkner, luând-o pe coridor, spre hol.

— Hei, uite cine s-a întors la noi, a spus Booth Watson, când a apărut William. Nimeni altul decât proaspăt numitul sergent – îmi cer scuze, domnule sergent. Nu pentru încă multă vreme, bănuiesc. Faulkner a fost singurul care a râs la aceste cuvinte. Ei, domnule sergent, a continuat Booth Watson, aruncând o privire cruntă spre bancnota de douăzeci de lire pe care o ținea William în mână. Ai prins pe unul dintre Marii Tâlhari din Tren, nu-i așa?

— De departe mai bine, a spus William, fără vreo explicație, în timp ce punea bancnota într-o pungă de plastic și scria pe ea DOVADA. Apoi, s-a îndreptat încet spre bustul lui Faulkner. Numai cineva cu un ego supradimensionat ar permite ca un asemenea obiect grotesc să fie expus într-o casă plină de capodopere, a spus el, întorcându-se cu fața spre Faulkner.

— Sper că ai în vedere o altă slujbă, domnule sergent, a spus Booth Watson, pentru că am sentimentul că zilele tale, ca ofițer de poliție, sunt numărate.

— Nu, nu am, a replicat William. Dar, n-ar trebui să fie prea complicat de obținut o slujbă care presupune să știi să identifici lucrările de artă false.

William a ridicat bustul de pe soclul său.

— Pune-l, imediat, jos, a țipat Faulkner. Este extrem de rar!

— Este unic, sper, a spus William. Dar, dacă asta îți dorești, domnule Faulkner, eu sunt foarte fericit să mă conformez.

William a lăsat bustul să-i alunece din mâini și să se izbească de podeaua de marmură și să se spargă în sute de bucăți.

Cozile câinilor au început să se agite puternic, iar fotografii s-au apucat, imediat, de treabă. Îndată ce-au terminat, o duzină de ofițeri au început să adune probele.

— Bănuiesc că nu există mai pură de-atât, a spus ofițerul superior de la departamentul droguri, ridicând unul din săculeți. Domnule superintendent, voi duce lotul acesta la laborator, pentru testare, și veți avea raportul pe birou, luni dimineață, la prima oră.

Lamont a făcut un pas în față, i-a dus lui Faulkner mâinile la spate și i-a pus cătușele.

— Am așteptat cu nerăbdare să fac asta, de ceva timp, domnule Faulkner, a spus el. Booth Watson și-a notat ceva. Domnule Warwick, vă las pe dvs., să faceți onorurile.

William s-a dus la Faulkner și s-a așezat drept în fața lui. Era așa de nervos încât aproape că uitase textul atenționării.

— Domnule Faulkner, te arestez pentru suspiciunea de a fi în posesia unor substanțe din categoria A, cu intenția de a le furniza altor persoane. Nu trebuie să spuneți nimic, decât dacă doriți să faceți asta, dar ceea ce spuneți va constitui probă la proces.

L-a însoțit pe prizonier afară din casă și l-a așezat pe bancheta din spate a mașinii poliției, care aștepta. Nu s-a putut abține să nu-i facă semnul de adio, când șoferul a demarat.

Lamont a ridicat receptorul din hol și a început să formeze un număr.

— Cred că-ți voi urma sfatul, domnule Booth Watson, și-l voi suna pe comandantul Hawksby, ca să-i spun despre triumful meu spectaculos, i-a spus el, cu un zâmbet.

14

Când William și Adaja au intrat în micuța cameră pentru interogatoriu, din subsolul Scotland Yardului, l-au găsit pe Adrian Heath deja așezat de cealaltă parte a mesei. Părea neliniștit și nu afișa nicio urmă din încrederea în sine-însuși obișnuită.

— Faulkner e bine? au fost primele lui cuvinte, chiar înainte ca polițiștii să se așeze.

— Pentru moment, da, a răspuns William. În acest moment este închis la secția locală de poliție, dar, luni după-masă, va cere eliberare pe cauțiune și magistratul poate foarte bine să-l elibereze din arest, ceea ce înseamnă că ar putea porni în căutarea ta, cu mult timp înainte ca procesul să aibă loc.

— Da, o va face, cu toate că este închis. Și voi cum veți acționa, în această situație? a întrebat Heath.

— Toate la vremea lor, a răspuns William. Mai întâi, trebuie să-ți punem câteva întrebări și răspunsurile tale vor determina cât de mult ajutor îți vom oferi.

— Dar eu mi-am respectat partea mea din înțelegere, a protestat Heath, care a început să tremure necontrolat.

— Ai respectat-o, într-adevăr, a spus William. Dar mai e ceva ce mă uimește. După ce i-ai furnizat lui Faulkner douăsprezece doze de cocaină, ai spus că el a dat opt sute de lire în bancnote de douăzeci de lire sterline.

— Da, dar, mai întâi, a deschis un săculeț, a tras pe nas o linie, pentru a testa calitatea și, abia după ce a fost mulțumit, mi-a dat, în sfârșit, banii.

— Dar, când poliția te-a ridicat, după ce ai părăsit casa lui Faulkner, domnule Heath, tu erai în posesia a șapte sute optzeci a intervenit Adaja.

— Poate că a uitat să pună bancnota pe care o folosise pentru a aspira grămăjoara de cocaină.

— Asta este? a întrebat William, ridicând bancnota de douăzeci de lire găsită pe masa din biroul lui Faulkner.

— Dacă spui așa… a zis Heath. Deci, când îmi primesc banii?

Wiliam i-a înmânat două pachete învelite în celofan, în care erau ultimii bani datorați lui Heath.

— Și nu uita de cei opt sute pe care mi i-ați luat. Și aceia sunt banii mei.

— Acum fac parte din probele administrate de Coroană, a spus Paul. Dar mă voi îngriji să fii recompensat corespunzător. Paul a tăcut un moment. Aceasta presupune că vei continua să-ți îndeplinești partea ta din înțelegere. Vei primi toată suma când se va termina procesul.

— Și ce se va întâmpla după aceea? a întrebat Heath.

— Vei apărea ca principalul martor al Coroanei, la procesul lui Faulkner, care va avea loc cam peste șase luni, a răspuns William. Vei fi în boxa martorilor și vei răspunde la întrebări, sub jurământ. Se așteaptă să spui adevărul. Nici mai mult nici mai puțin.

— Ai scris, mai devreme, declarația voluntară, a spus Adaja. Sergentul Warwick și cu mine am asistat când ai scris-o, așa că tot ce mai ai de făcut este s-o semnezi.

— Înainte de a face aceasta, vreau să știu ce primesc în schimb.

— Zece mii de lire sterline cash, două bilete numai dus pentru Rio de Janeiro, pentru tine și Maria Ritz…

— La clasa business. Plus un pașaport, sub un nume nou.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, a spus Adaja.

— Cum rămâne cu cele șase luni până când va avea loc procesul? Voi fi o țintă sigură, dacă voi fi găsit hoinărind fără protecția poliției, a spus Heath.

— Va fi mai bine de-atât, a spus William. Tu și Maria veți fi în programul nostru de protecție a martorilor și veți fi amplasați la o locație secretă. După ce vei depune mărturie, veți fi conduși direct la Heathrow. Așa că, în timp ce Faulkner va fi condus cu o Black Maria spre Pentonville, tu și Maria veți zbura la business class spre Rio.

— Eu n-aș fi prea sigur de asta, a spus Heath. Omul ăsta a găsit mai multe căi de evadare decât Houdini.

— Alegerea e la tine. Țintă sigură sau locație sigură.

— Hai să spunem așa, pentru că nu am multe variante. Deci, unde mă duc eu când plec de aici?

— Afară te așteaptă o mașină care vă va duce pe amândoi la locația sigură.

— Și unde e asta?

— Nici măcar eu nu știu, a spus William.

***

— Vă rog să mă urmați, sir. Vă voi conduce să-l vedeți pe clientul dvs., a spus sergentul de la recepție.

Ofițerul l-a condus pe Booth Watson pe un coridor cu pereți de cărămidă aparentă, prost luminat, pe lângă vreo două celule, apoi s-a oprit în fața unei uși, păzită de un polițist tânăr. Sergentul a ales cheia dintre mai multe strânse pe un lanț, a descuiat ușa grea și a deschis-o. Cei doi ofițeri s-au tras deoparte, pentru a-i permite maestrului să intre. Polițistul tânăr a închis ușa în urma lui și a rămas de pază, în timp ce sergentul s-a întors la recepție.

Booth Watson și-a găsit clientul așezat la capul patului, în mod clar nerăbdător să se întâlnească cu el. Era încă îmbrăcat cu hainele pe care le purtase la petrecerea de sâmbătă noaptea, dar acum arăta obosit, dezordonat și în mare nevoie de a se rade.

— Scoate-mă de aici, a murmurat Faulkner, înainte ca avocatul lui să apuce să spună vreun cuvânt.

— Bună dimineața, Miles, a spus Booth Watson, ca și cum aceasta ar fi fost o consultație normală între avocat și client, care ar fi avut loc în biroul lui din Middle Temple. S-a așezat la celălalt capăt al patului, și-a pus servieta alături și o sacoșă pentru haine, în cealaltă parte.

— Mi-am petrecut noaptea în gaura asta, a spus Faulkner, fără obișnuita lui bravadă. Am fost deja înregistrat, mi s-au luat amprentele și am fost interogat. Așa că sunt obligat să te întreb tu ce ai de gând?

— Te-au interogat sub avertizare privitor la frauda beneficiilor? a întrebat Booth Watson, ignorând izbucnirea lui Faulkner.

— Da. Dar cum eu n-am scos o vorbă, tot ce-au realizat sunt o mulțime de întrebări și niciun răspuns.

— Bun! a spus Both Watson, încântat că clientul său respectase întrutotul instrucțiunile pe care i le indicase în scrisoare.

— Acum, ce se întâmplă?

— Mâine după-amiază, apari în fața magistratului și eu voi face o cerere de eliberare sub cauțiune, în numele tău.

— Ce șanse am?

— Depinde cine conduce. Dacă e un avocat local care este în căutarea unei faime răsunătoare de cincisprezece minute, vei fi trimis la închisoare până la proces. Dacă este un avocat mai experimentat, ai o șansă. Vom afla foarte curând cum stăm.

— Și dacă cererea e respinsă?

— Mă tem că vei sta în închisoare până când își pregătește Coroana cazul.

— Cât poate dura asta?

— Șase sau șapte luni, dar nu-ți face griji în legătură cu asta. Încearcă să te concentrezi pe

cererea de eliberare pe cauțiune.

— La ce să mă aștept, odată ce voi ajunge în fața magistraților?

— Nu la cine știe ce, în afară de a-ți declara numele și adresa.

— Atâta tot?

— Nu chiar. Este important să arăți ca un cetățean decent, care respectă legea, și nu ca și cum ai veni direct de la o orgie de bețivani. Așa că mi-am luat libertatea de a-ți aduce, de acasă, niște haine care am crezut că ar fi mai potrivite pentru această ocazie, ca să te schimbi în ele. (A deschis sacoșa și a scos un costum albastru-închis, o cămașă albă, o pereche de chiloți și o pereche de șosete, precum și o cravată Harrovian veche. În cele din urmă, a pus pe marginea toaletei o borsetă cu monogramă.)

— Voi avea nevoie de un aspect mai dat naibii, decât acesta dacă ajung la închisoare.

Booth Watson nu i-a spus că pregătise deja o valiză mai voluminoasă, pentru eventualitatea aceasta, și o lăsase la el în birou.

— Miles, următoarea noastră întâlnire va fi la tribunal, a spus Booth Watson, în timp ce se ridica să plece. Dacă magistratul va avea nevoie să te întrebe ceva, nu uita să i te adresezi cu *sir*.

Booth Watson a bătut în ușa care nu avea mâner pe dinăuntru și a așteptat să i se deschidă pentru a-i permite unuia dintre ei să plece.

***

— Trebuie să fiu la tribunal la ora două, a spus William, în timp ce s-a așezat în fața tatălui său și a început să golească platoul.

— Cererea de eliberare pe cauțiune a lui Faulkner? a întrebat sir Julian, luând de pe masă cuțitul și furculița. N-aș paria vreun ban cu privire la varianta pe care se va merge.

— Ar trebui să fie în siguranță la închisoare, până are loc procesul.

— Posibil, dar, din nefericire, tu nu vei avea nicio influență în ce privește această decizie, pe când Booth Watson va avea.

— Cu atât mai păcat, a spus William. Omul ăsta ar trebui să împartă aceeași celulă cu Faulkner.

— Abține-te! Încearcă să-ți amintești că iei prânzul la Lincoln Inn, unde se presupune că ne purtăm unul cu altul ca niște frați. (William trebuia să zâmbească, dar nu a zâmbit.) Apropo, când ai fost la Limpton Hall, ai putut stabili dacă toată colecția de artă a lui Faulkner este formată din originale sau a înlocuit lucrările cu copii, cum se teme soția lui?

— Tot ce-ți pot spune este că, în timp ce colegii mei îi răscoleau casa în căutare de droguri, eu m-am uitat cu mai mare atenție la câte picturi am apucat.

— Și?

— Eu nu sunt expert, dar aș spune că erau toate originale. Cred că valorează o mică avere.

— Mă bucur să aud asta, pentru că, împreună cu casa și apartamentul din Eaton Square, ar trebui să ajungă la clienta mea, în urma hotărârii de divorț. Doamna Faulkner mi-a povestit că va pune la licitație toată colecția, cu o singură excepție, de îndată ce se semnează hotărârea finală. Este convinsă că Miles va vrea să le cumpere înapoi, cu mult mai mulți bani decât ar dori el să-i lase ei, prin divorț.

— Deșteaptă femeie! a spus William.

— Ca să fie dreaptă, ceea ce este dificil uneori, doamna Faulkner a fost de acord să doneze un Vermeer Galeriei Fitzmolean. Muzeul trebuie să-i mulțumească lui Beth pentru asta.

— O altă femeie deșteaptă.

— Ceea ce-mi amintește că sora ta va fi reprezentanta Coroanei la tribunal, în această

după-amiază și se va opune eliberării lui Faulkner pe cauțiune, a spus sir Julian.

— Ceea ce înseamnă că va fi avocatul principal?

— Dacă te referi la proces, nicio șansă, băiete. Vor dori un QC egal, ca statut, cu Booth Watson care să-l interogheze pe Faulkner. De fapt, m-au sunat de la Departamentul Public de Urmărire Penală, în dimineața aceasta, și m-au întrebat dacă aș accepta să-i reprezint, cu această ocazie. Desmond Pannel mi-a reamintit că-i datorez o favoare, așa că i-am spus că mă bag.

— Dacă ai fost de acord să iei acest caz, ai putea s-o nominalizezi pe Grace, ca asistent al tău.

— Nu și dacă vreau să câștig.

— Tată, deja se vorbește despre ea că va deveni QC.

— Nu sunt de acord cu femei QC – avocate de rang înalt.

— Așteaptă până vei ajunge să pledezi contra ei, atunci s-ar putea să te răzgândești.

***

Completul de magistrați de la Guildhall, care, de obicei, se ocupa de bețivi și scandaluri, furturi din magazine și, ocazional, de eliberarea unei licențe pentru fabricarea lichiorului, s-a adunat cu mult timp înainte la dl Joseph Lanyon OBE[{12}] JP[{13}] și cei doi colegi ai lui să-și ocupe locurile la prezidiu, în acea după-amiază de luni.

Dl Lanyon se uita în jos în sala de tribunal și se prefăcea că nu era intimidat de prezența câtorva dintre cei mai distinși avocați din zonă, laolaltă cu alți avocați, cu un grup de reporteri de pe Fleet Street și public așa de numeros, încât funcționarul îl informase, când sosise de dimineață, că, afară, era coadă, deja.

Magistratul s-a uitat la acuzatul din boxă. Un bărbat înalt și chipeș, cu un cap frumos și păr ondulat la care se adăugau privirile de stea de film,

cum se referea deseori presa la persoana lui. Era îmbrăcat în costum închis la culoare, cu cămașă albă și cravată albastru-marin cu dungi subțiri albe, care-l făceau să arate mai degrabă ca un acționar de succes, decât ca un bărbat ce se confruntă cu o acuzație serioasă de trafic și consum de droguri.

Dl Lanyon a dat din cap spre aprod, care s-a întors spre acuzat și a spus cu fermitate:

— Prizonierul este rugat să se ridice în picioare.

Faulkner s-a ridicat nesigur de la locul lui și s-a prins strâns cu mâinile de bara boxei.

— Prizonierul este rugat să-și spună numele complet și adresa, pentru a fi trecut în registru.

— Miles Faulkner, Limpton Hall, Hampshire, sir, a declarat el, privind direct la magistrat, cu o siguranță care ascundea adevăratele lui simțăminte.

— Vă puteți așeza.

— Vă mulțumesc, sir, a spus Faulkner, pronunțând cuvintele pe care Booth Watson i le prescrisese.

— Fără nicio îndoială, doriți să cereți eliberarea pe cauțiune, domnule Booth Watson, a întrebat magistratul, întorcându-se să se uite la echipa apărătorului legal.

— Întocmai, sir, a spus Booth Watson, ridicându-se de pe bancă. Aș dori să încep prin a aminti curții că dosarul clientului meu este nepătat.

— Iertați-mă că vă întrerup, domnule Booth Watson, dar nu am eu dreptate spunând că, în prezent, clientul dvs. ispășește pentru o acuzație anterioară de fraudă, o pedeapsă de patru ani cu suspendare?

— Într-adevăr, așa este, sir. Cu toate acestea, vă pot asigura că a respectat indicațiile curții, în totalitate. Aș sublinia, de asemenea, cu respect, că pentru acuzația prezentă clientul meu a pledat nevinovat și, cum nu are acuzații anterioare de violență și e un bărbat cu mijloace financiare considerabile, cu greu ar putea fi descris ca pericol

public. Îmi vine greu să cred că s-ar gândi Coroana chiar să se opună eliberării pe cauțiune.

— Ce răspundeți la această opinie, doamnă Warwick? a întrebat magistratul, întorcându-și atenția spre celălalt capăt al băncii avocaților.

Grace s-a ridicat cu ușurință de la locul ei.

— Coroana se va opune, cel mai sigur, acestei cereri, pe mai multe motivații. După cum ați amintit în mod corect curții, domnule Lanyon, acuzatul ispășește în prezent o pedeapsă de patru ani cu suspendare pentru fraudă. Totuși, acesta nu este singurul motiv pentru care Coroana se opune cauțiunii. Cum iscusitul meu prieten a subliniat, clientul său este un bărbat cu mijloace considerabile, dar ceea ce nu v-a spus este că el nu mai are domiciliul în această țară, ci a devenit recent un exilat plătitor de taxe și-și petrece cel mai mult timp în Monte Carlo. Așa că, aș sugera, sir, că având în vedere faptul că deține și un jet privat și un yacht, ar trebui să luăm în considerație posibilitatea de a se face dispărut.

— Eu aș reaminti Onoratei Curți că clientul meu deține și o proprietate mare în țară, precum și un apartament în Eaton Square, a spus Booth Watson, ridicându-se puțin mai repede, de această dată.

— Amândouă sunt, în acest moment, partea soției lui, prin înțelegerea de divorț, ceea ce a fost agreat, în principiu, de ambele părți.

— În principiu, dar nesemnat încă de ambele părți, a spus Booth Watson, care rămăsese în picioare.

— Dar clientul dvs. a semnat deja înțelegerea, a spus Grace.

— Poate că așa este, dar el păstrează încă o parte, din apartamentul din Eaton Square.

— Pe care, recent, a scos-o la vânzare.

— Cum de știți asta? a urlat Booth Watson.

— Am citit luna trecută în Country Life, a răspuns Grace, fluturând o copie a ziarului pe care o avea sub pupitru în fața lui Booth Watson.

William a rezistat cu greu tentației de a aplauda.

— Domnule Booth Watson, domnișoară Warwick, a intervenit magistratul, acesta nu este un spectacol cu Punch și Judy, ci un tribunal. Fiți buni și tratați-l pe măsură.

Amândoi avocații și-au cenzurat atitudinea potrivit observației și și-au ocupat locurile pe bancă, timp în care cei trei magistrați și-au apropiat capetele și s-au consultat, câteva momente.

— Bine lucrat, a șoptit Clare, care era așezată pe rândul din spatele lui Grace. Cu siguranță le-ai dat de gândit.

— Ce credeți? l-a întrebat William pe Lamont, de la locul lui, din spatele sălii.

Dar dl Lanyon a început să se adreseze curții, înainte ca superintendentul să poată să-și exprime opinia.

— Am ascultat cu mare atenție argumentele prezentate de ambii avocați, a început el, și am ajuns la concluzia că acuzatul nu este pericol public. (Booth Watson și-a permis un zâmbet, în timp ce William s-a încruntat.) Cu toate acestea, iau în serios părerea d-rei Warwick că acuzatul are destul de multe fonduri care să-i permită să se ascundă, după ce este eliberat pe cauțiune. Cu acest lucru în minte, intenționez să aprob cererea cu două condiții. Prima, dl Faulkner să lase pașaportul la tribunal. Și a doua, să lase garanție un milion de lire sterline, care va fi confiscat, dacă el nu vine la tribunal, pentru proces.

Un vacarm de conversații șoptite s-a auzit dinspre zona presei. Booth Watson s-a așezat impasibil, cu brațele încrucișate, ca un Buddha. Clare a pus o bifă și o cruce pe carnetul ei galben, apoi s-a aplecat înainte și i-a șoptit lui Grace:

— Remiză.

— Până când sunt îndeplinite aceste două condiții, acuzatul va rămâne în custodie, a continuat magistratul.

Presa avea titlul de pe prima pagină și dl Lanyon cele cincisprezece minute de faimă. William a părăsit tribunalul dezamăgit, în timp ce Faulkner era destul de satisfăcut. La urma urmelor, el avea nevoie să fie afară, ca să se ocupe de partea următoare a planului său.

15

— Întotdeauna mi-a plăcut mic-dejunul la Savoy, a spus Faulkner, chiar dacă circumstanțele ar putea fi mai bune.

— Nu ar putea fi mai rele, a spus Booth Watson, punându-și încă un cub de zahăr în cafea.

— Dar tu m-ai eliberat pe cauțiune. Și ai spus că nu pot nici măcar să mă acuze de posesie, pe baza acestor probe.

— Când am spus eu asta, dovezile erau două jointuri și o tabletă de ecstasy, nu douăsprezece grame de cocaină pură. Niciun judecător nu va crede că erau pentru uzul tău personal, așa că, în acest caz, posesia este nouă zecimi din lege.

— A fost plantată de poliție, a spus Faulkner, în timp ce, în fața lui, era pus un bol cu fulgi de porumb și căpșuni.

— Asta nu merge, Miles, și tu știi bine lucrul acesta. Martorul principal al Coroanei va jura că tu i-ai vândut droguri, mai devreme, în seara aceea, pe opt sute de lire străine și dovezile sunt în posesia poliției.

— Ai aflat cine m-a turnat?

— Nu încă, dar mă ocup de asta. Tot ce îți pot spune este că omul a fost dus undeva, la o locație sigură, deci se poate chiar ca noi să nu aflăm cine este responsabil de asta, până ce nu apare în boxa martorilor.

— Ar fi amuzant ca el să nu ajungă niciodată la tribunal.

— Ascultă la mine, cu atenție, Miles. Să nu cumva să faci ceva ce vei regreta, mai târziu.

— Cum ar fi?

— Cum a fost să apari la o căsătorie la care nu ai fost invitat.

— O eroare clericală.

— Și asta nu-i singura ta problemă.

— Mai e alta? a întrebat Faulkner, în timp ce un chelner a îndepărtat bolul și i-a umplut, din nou, lui Booth Watson ceașca cu cafea.

— Christina refuză să semneze înțelegerea de divorț, până nu se încheie procesul.

— Ce joc face?

— În mod evident, crede că dacă tu ești la închisoare, ea va putea să negocieze mai dur.

— Ei, ar putea să se gândească de două ori. Pentru că, atunci când eu voi termina cu ea, nu va mai deține nici măcar o oală de noapte, în exclusivitate.

Chelnerul a reapărut lângă el.

— Pot să vă iau comanda, sir?

— Da. Un mic-dejun complet.

***

Erau cu toții așezați în jurul mesei, în așteptarea comandantului. Niciunul, nici măcar Lamont, nu-l văzuseră vreodată întârziind. Apoi, pe neașteptate ușa s-a deschis cu zgomot și Hawk a intrat înăuntru. Parcă îl lovise o forță de gradul nouă.

— Îmi cer scuze, a spus el, pe când era încă în mișcare. Am petrecut ultima jumătate de oră cu comandantul și-am povestit despre triumful de sâmbătă seara de la Limpton Hall.

Toți au izbucnit în râs și au început să bată cu palmele în masă.

— Felicitări, Bruce, a continuat Hawk, în timp ce se așeza. Douăsprezece grame de cocaină pură și un traficant care vrea să depună mărturie în favoarea Coroanei. Chiar cred că, de data asta, l-am lovit pe Faulkner la drepturi.

— Vă mulțumesc, sir, dar ceea ce a salvat acea zi a fost abilitatea sergentului Warwick de a gândi și a lua rapid decizii.

— Bine că nu ai rămas la Roma, William, să admiri statui mai puțin importante. Detectiv Roycroft, au sosit rapoartele de la laborator?

— Da, sir, a răspuns Jackie. Cocaina este de cea mai bună calitate și, probabil, vine din Columbia. Recent, a fost interceptat un transport similar, în Manchester.

— Ce face Faulkner?

— Și-a predat pașaportul. A depus milionul la tribunal și a ieșit pe cauțiune, a spus William.

— Crezi că va încerca să fugă? a întrebat Paul.

— Nu cred. Dar, dacă fuge, directorul Direcției Penale va pune milionul în bancă și noi înseamnă că l-am văzut ultima oară pe afurisitul de bastard. Așa că nu va fi prea rău.

— Eu îl văd mai degrabă după gratii, apoi la Monte Carlo, bucurându-se de viață, a spus William.

— Să ți se împlinească dorința, a spus Hawksby. DDP crede că există o posibilitate serioasă ca Faulkner să-și schimbe pledoaria la vinovat de o acuzație mai ușoară, odată ce Booth Watson a avut răgazul să analizeze probele lui Heath.

— Niciodată nu va pleda vinovat. Nu atâta timp cât are cea mai mică șansă să scape.

— Începi să gândești ca Faulkner, a spus Hawk. Asta-i bine. Dar procesul este peste mai multe luni și noi avem un alt caz de care să ne ocupăm, nu în ultimul rând să ne asigurăm că Rashidi s-a întâlnit cu Faulkner, la docuri. Și, un lucru e sigur, Rashidi nu va fi eliberat pe cauțiune, în nicio circumstanță.

— Dar, dacă ar fi ar putea plăti un milion, cash.

— Ești aproape de a localiza fabrica lui? a întrebat Hawk.

— Atât de aproape și, totuși, atât de departe, a răspuns Lamont. Tot ce-ți pot spune cu siguranță, sir, este că fabrica nu este în Charlbury Manor. Vinerea trecută, am survolat cu un elicopter proprietatea și nu există niciun semn de vreun alt vehicul decât Mercedes-ul albastru-închis parcat pe alee și camioneta Oficiului Poștal, pentru livrări.

— Paul? s-a adresat Hawk lui Adaja.

— Mi-am petrecut ultimele câteva zile colindând prin oraș, a spus el, și doamna de la poștă mi-a spus că Rashidi ține totul pentru el. Participă la sărbătorile ocazionale ale satului pentru care face donații generoase, dar, altfel, este văzut rareori în public. A început să arate ca și cum duce două vieți complet separate. Pozează în moșier, la sfârșiturile de săptămână, și devine un baron necioplit al drogurilor, în timpul săptămânii. Transformarea din Hyde în Jakyll pare că se petrece vinerea după amiază, când își vizitează mama. (Paul a făcut o scurtă pauză, ca să se asigure că are atenția tuturor colegilor de echipă.)

— Încetează să te crezi la tribună și continuă, a spus Lamont.

— În fiecare luni dimineață, îl duce șoferul de la Charlbury Manor la un birou din City. Sosește acolo, în jur de ora opt, și-și petrece dimineață îndeplinindu-și responsabilitățile de președinte al firmei Marcel și Neffe, o companie mică, dar respectabilă, care a făcut anul trecut peste un milion de lire sterline și a declarat un profit de 342.600 lire sterline.

Paul a lăsat să circule la colegi copii ale raportului anual al firmei Marcel și Neffe.

— Marcel și Neffe este frontul perfect pentru Rashidi, a spus William, pentru că-i permite să aibă un stil de viață despre care un observator obișnuit nu și-ar pune întrebări, iar el poate călători în țări în care ceaiul nu este primul produs la export.

— Cu toate acestea, a continuat Paul, casa lui de la țară este generoasă, după toate standardele, dar, pentru că este înconjurată de o proprietate de o mie de acri, puțini oameni știu exact cât de generoasă. Și asta e doar începutul.

— La Heathrow, a spus William, prinzând momentul, are un jet Gulf Stream cu doi piloți pregătiți de zbor, zi și noapte, așa că poate să dispară, în orice moment. Are un yacht de

șaptezeci de metri, botezat Sumaya, după numele mamei lui, cu un echipaj de optsprezece oameni, acostat la Cannes, precum și niște case în Saint-Tropez și un duplex pe Fifth Avenue, în New York, cu vedere spre Central Park. Are mulți angajați, la fiecare rezidență, să aibă grijă de orice e nevoie.

— Ceea ce nu e posibil să-și permită cu 342.600 lire pe an.

— Bine lucrat, detectiv Adaja, a spus Hawk. Îndrăznesc să te întreb cum ai dat peste un asemenea fond de informații.

— Am făcut cerere pentru o slujbă de grădinar secundar pe proprietate, în urma unui anunț pus la poșta din sat. Am aflat mai multe despre ce se petrece în spatele zidurilor, decât au aflat ei despre mine. Adevărul este că am aflat puține lucruri de interes, pentru că asta este viața lui lăsată la vedere. Am mers chiar și la cârciumă, la prânz, cu grădinarul-șef, ca să discutăm salariul meu și să stabilim când încep munca.

— Ți-au oferit slujba? a întrebat Hawk.

— Da, sir. Le-am promis că mă voi întoarce la ei.

— Ce știi tu despre grădinărit, Paul? a întrebat, chicotind, Lamont.

— Numai ce-am aflat din numărul din ultima lună al revistei *Gardener's Weekly,* dar mi-au oferit un salariu de început mai bun decât cel de aici, mai multe zile libere și trei săptămâni de vacanță, pe an.

— Ne vei lipsi, a spus Hawk. Sergent Warwick, poate ne poți spune cu ce te-ai ocupat, săptămâna asta?

— În timp ce Paul umbla hai-hui pe la țară, eu m-am concentrat pe biroul lui Rashidi din City. După cum știți, el merge acolo lunea dimineața, la ora opt, și dispare în jurul prânzului și nu se mai întoarce la Marcel și Neffe până vineri după-amiază, chiar înainte de a pleca să-și viziteze

mama, la The Boltons. Ca și Paul, nu știu care-i sunt mișcările, între aceste momente.

— Știm cel puțin unde are locul de muncă, cu toate că e numai de fațadă.

— La ce etaj este Marcel și Neffe? a întrebat Lamont.

— La etajele zece și unsprezece. Am vizitat birourile de vreo două ori, dar nu am trecut niciodată de Recepție. Și, ce este și mai rău, a continuat William, este faptul că nu sunt întrutotul convins că bărbatul care părăsește clădirea la mijlocul zilei, lunea, este aceeași persoană care este luată cu mașina din fața intrării la Tea House, de către taxiul negru, personal, vinerea după-amiază.

— Te gândești că are o dublură?

— Nu, mă gândesc că se deghizează foarte bine. Altfel, ori intră și iese de la Tea House pe o intrare pe care eu nu am găsit-o. Pentru că din câte știu, ar putea cobori în rapel afară din clădire.

— Ce prezentare, a spus Lamont, cu o adiere de admirație în voce.

— Poți, dacă faci o sută de mii de lire cash pe săptămână încălcând toate legile scrise, și să nu te necăjești să-ți plătești nici taxele.

— Așa au reușit să-l prindă pe Al Capone, le-a reamintit Lamont.

— Trebuie să existe o greșeală în rutina lui, a spus William, dar nu am identificat-o, încă.

— Să nu dormi, până nu o găsești, a spus Hawk. Gata, dacă nu mai sunt întrebări, hai la muncă!

— Eu am o întrebare, sir.

— Bineînțeles că ai, sergent Warwick.

— UCO a venit cu ceva informații noi, recent?

Hawk i-a aruncat o privire lui Jackie, care a continuat să tacă.

— Nu. Uneori nu se arată timp de câteva săptămâni. Dar, când apare, domnule sergent Warwick, fii sigur că te voi anunța.

— Vă mulțumesc, sir.

Lamont și-a suprimat un zâmbet, auzind dojana blândă pe care i-a făcut-o comandantul lui William.

— Am și eu o întrebare pentru tine, sergent Warwick, a spus Hawk. Acum, că Tulip iese din spital, există vreo cale să-l poată găsi pe OSC?

— Nu, sir. Nici chiar eu nu vă pot spune unde se află Heath, pentru că nici eu nu știu.

— Asigură-te că lucrurile rămân așa, pentru că el este singura noastră speranță de a-l trimite pe Faulkner la pușcărie, când cazul va ajunge, în sfârșit, în tribunal. Gata, băieți, înapoi la muncă! Faulkner a fost triumful zilei de ieri. Nu uitați că Rashidi este încă în libertate, ocupându-se să distrugă viețile oamenilor.

***

— Te căsătorești cu mine? a întrebat Adrian.

— Bineînțeles, a spus Maria, îmbrățișându-l.

— Acesta este momentul în care ar trebui să pun un genunchi la pământ și să-ți fac cadou un inel de logodnă, pentru a consfinți angajamentul, dar asta nu e posibil, cât timp suntem încuiați aici. Nici nu mă vor lăsa afară destul de mult timp, cât să apuc să caut un inel.

— Nu va mai dura așa de mult. Iar inelul poate aștepta până când ne vom afla în siguranță la Rio, când putem să lăsăm, în sfârșit, în urmă toate acestea.

— Abia aștept să ajungem la Rio! Dar sunt îngrijorat de ce vor spune părinții tăi când vor afla că am fost dependent de droguri și n-am avut o slujbă normală, de ani de zile.

— Adrian, toate astea aparțin trecutului. În orice caz, eu le-am spus deja părinților că ești fiul unui bancher de succes…

— Ei, măcar asta este adevărat, chiar dacă el m-a dezmoștenit.

— Și că ți-a dat zece mii de lire sterline, pentru a începe o afacere nouă. La Rio, zece mii de lire înseamnă o avere, așa că vom avea oportunități fără de sfârșit.

— De care am de gând să mă folosesc pe de-a-ntregul. Dar nu voi uita niciodată că, fără ajutorul tău, aș fi încă un drogat fără speranță și fără niciun viitor.

— Nu numai mie trebuie să-mi mulțumești, a spus Maria.

— Știu. Coristul a avut rolul său și, odată ce Faulkner va fi în siguranță în spatele gratiilor, îmi voi primi partea mea de înțelegere.

***

— Când se așteaptă să înceapă procesul, sir Julian?

— Nu în următoarele două luni, dna Faulkner. De ce mă întrebați?

— Am nevoie ca dvs. să aveți timp destul să studiați înțelegerea de divorț. Încercați să încetiniți mersul lucrurilor.

— De ce vreți să fac aceasta, când avem aproape tot ce ați cerut?

— Mai vreau să fiu încă dna Faulkner, când soțul meu va merge la închisoare.

— Vă pot întreba de ce?

— E mai bine să nu știți motivul, sir Julian, pentru că s-ar putea să am nevoie să mă reprezentați, dacă lucrurile nu vor ieși cum am planificat.

***

William a luat metroul la City și a coborât la Moorgate. Câteva minute mai târziu, a intrat în Tea House, încrezător că Rashidi nu va fi pe-acolo, într-o miercuri după-amiază. A evitat recepția, pentru că nu voia să fie recunoscut și s-a îndreptat

spre zona lifturilor și s-a alăturat grupului ce aștepta acolo. A coborât din lift la etajul al unsprezecelea, a ocupat un loc la Recepția firmei Marcel și Neffe, a luat un exemplar din ziarul *Financial Times* și a început să se uite la ceasul de la mână, la fiecare câteva minute, de parcă ar fi așteptat pe cineva. Recepționera vorbea încontinuu la telefon, ocupându-se și de vizitatori sau semnând pentru livrări, așa că William a sperat că putea să piardă pe-acolo ceva timp, înainte ca ea să devină suspicioasă.

William a ascultat cu atenție conversațiile ce aveau loc la recepție, prefăcându-se că citește ziarul. A devenit repede clar că Marcel și Neffe nu era numai o fațadă pentru o altă afacere; era exact ceea ce afirma că este, o companie mică de succes care se ocupa cu comercializarea ceaiului, chiar dacă președintele apărea scurt numai în diminețile de luni și în după-amiezile de vineri.

Când recepționera i-a acordat o a treia privire întrebătoare, William s-a decis că era timpul să plece. O tânără a ieșit dintr-unul dintre birouri și el s-a ridicat și a însoțit-o, în timp ce ea a ieșit din încăpere. Au ajuns împreună la lift și, când au ajuns la parter, William s-a îndreptat spre ușa de la intrare, în timp ce companioana sa a dispărut pe un coridor, la dreapta ei.

Odată înapoi în stradă, William s-a uitat la ceas și a pornit pe jos spre stația Moorgate. Trebuia să treacă pe la Scotland Yard, înainte de a se duce acasă. Nu că avea ceva de raportat. Cobora treptele spre peronul stației de metrou, când a zărit-o pe tânăra împreună cu care coborâse cu liftul, care se îndrepta spre controlul biletelor. William era uluit. Cum a fost posibil ca ea să-l urmărească, fără ca el să-și dea seama?

S-a oprit la baza scărilor și s-a uitat în direcția din care venise ea. În timp ce făcea aceasta, o ușă pe care n-o remarcase până atunci s-a deschis brusc și a apărut un gentleman mai în vârstă,

îmbrăcat elegant, cu servietă și umbrelă. William a alergat spre ușă, dar ea s-a închis înainte ca el să ajungă la ea.

Nu a avut mult de așteptat înainte ca ușa să se deschidă din nou și, de această dată, a reușit să se strecoare prin deschizătură, înainte ca ușa să se închidă, și s-a trezit pe un coridor foarte bine luminat. A mers cu prudență de-a lungul coridorului, a trecut pe lângă o sală de gimnastică și un centru de antrenament, pe stânga lui, apoi a urcat câteva trepte până la un alt coridor, la capătul căruia s-a trezit înapoi în recepția firmei Tea House, știind acum bine cum îl ajunsese tânăra din urmă. A revenit pe propriii lui pași până în stația de metrou, știind cu exactitate unde îl va aștepta pe Rashidi, în dimineața următoarei zile de luni.

***

— S-a stabilit data procesului lui Faulkner, a spus sir Julian. Doisprezece noiembrie la Old Bailey.

Grace a dat paginile agendei ei și a marcat cele trei săptămâni ce urmau după 12 noiembrie.

— Mai puțin de o lună, a spus ea. Am încă nevoie să mai trec prin dovezile lui Heath, încă o dată.

— Poți face asta când îl vor aduce înapoi la Londra, chiar înainte de proces.

— Îl vei chema pe William la bară?

— Nu-i necesar. Superintendentul Lamont va avea o greutate mult mai considerabilă în ochii juraților și dr. Lewis este o expertă extrem de respectată în probleme de droguri, încât mă aștept ca apărarea nici măcar să nu se deranjeze să o interogheze. De fapt, am sentimentul că nu va dura mult până când Booth Watson ne contactează și încearcă să facă o înțelegere în numele clientului său.

— Și, dacă face asta, ce îi vei răspunde?

— Îi voi spune să dispară.

— Coroana, a spus Grace, nu vede niciun motiv pentru a face vreo concesie, de această dată, dar îți mulțumesc că ai sunat, BW.

Grace zâmbea în timp ce-l privea pe tatăl ei notându-și cuvintele.

***

William și Paul priveau de dincolo de stradă cum Rashidi coboară din Mercedesul lui și intră în Tea House, la ora opt și zece minute, în dimineața următoarei zile de luni. Era îmbrăcat ca un președinte al unei companii din City și portarul l-a salutat cu respect. Sergentul Warwick s-a întors, după aceea, la stația de metrou Moorgate, dar nu s-a îndreptat spre scările rulante, ci s-a întors la Scotland Yard.

Jackie îi spusese că în timpul unui filaj, pierderea concentrării chiar și numai pentru câteva secunde înseamnă că îți poți pierde ținta. În următoarele patru ore a rămas în hol și, cu toate că, ocazional, s-a mai plimbat încoace și-n colo, privirile lui nu s-au dezlipit de ușa bine camuflată. Mai multe persoane au trecut prin ușă și s-au îndreptat direct spre punctul de controlul biletelor, dar era convins că Rashidi nu fusese printre ele. Dacă, în dimineața aceasta, el ar fi ieșit pe ușa principală, Paul era așezat pe cealaltă parte a drumului și i-ar fi comunicat imediat lui William. Și-a dublat concentrarea, când amândouă limbile ceasului au ajuns la doisprezece.

Câteva minute mai târziu, prin ușă a ieșit un bărbat îmbrăcat în costum larg de sport, gri-închis, cu fața ascunsă de gluga mare trasă peste cap. Înainte ca William să se uite mai de-aproape la el, bărbatul trecuse deja pe lângă el. Mersul îi era familiar lui William, dar nu a riscat, bazându-se numai pe mers, și abia când bărbatul a prezentat biletul la punctul de control, William a remarcat că

acesta purta mănuși negre de piele. Privirile i s-au dus instantaneu spre degetul al treilea de la mâna stângă.

Când William a reușit să treacă de punctul de control și să urce pe scara rulantă, bărbatul în costum de sport o luase deja la stânga și se îndrepta spre peronul din partea de sud al liniei spre nord.

Odată ce costumul anonim de sport a dispărut din vedere, William a coborât alergând scările, încetinind pasul numai când a luat-o și el la stânga. Putea să-și vadă, acum, prada, pentru că ajunsese la peron exact când trenul ieșea din tunel, răspândind în jur o rafală de aer cald. William a urcat în vagonul de după cel al lui Rashidi, privind numai o dată în direcția acestuia. A urmărit cu grijă coborârea pasagerilor, la fiecare stație, până când bărbatul în costumul de sport, cu capul încă acoperit cu gluga, a coborât, la stația Stockwell. William a rămas la locul lui. Coborârea sa nu făcea parte din plan. Trebuia să aștepte săptămâna următoare. Cuvintele lui Hawk îi răsunau în urechi:

„Nu-ți asuma niciun risc. Avem de jucat un joc lung.”

***

La casa de siguranță, erau în permanență șase paznici, care lucrau în schimburi de opt ore. Instrucțiunile lor erau simple. Să-i hrănească bine pe martor și pe iubita lui și, dacă era posibil, să aibă grijă ca ei să fie relaxați. De relaxat, nu era prea ușor, atâta vreme cât aceștia nu aveau deloc voie la mai mult de o plimbare scurtă într-un parc din apropiere, întotdeauna însoțiți de doi ofițeri și un ciobănesc german. Au trecut chiar mai multe zile, până când Adrian și Maria au descoperit în ce oraș se aflau.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Adrian a ajuns să-l cunoască destul de bine pe unul dintre paznicii săi, trecând dincolo de sprijinul reciproc în West Ham. Dar abia cu două săptămâni înainte de proces a descoperit el pe cine se sprijinea de fapt.

***

Întors la Scotland Yard, William și-a prezentat raportul despre călătoria sa la Stockwell.

Lamont a studiat harta metroului Londrei, câteva momente, apoi a spus:

— Sergent Warwick, dacă Rashidi coboară la Stockwell și lunea viitoare, îl vei aștepta în fața gării. Dar, dacă schimbă liniile și se îndreaptă spre Brixton, tu, detectiv Adaja, va trebui să-l acoperi.

— Și Jackie, acum că nu mai faci parte din joc, tu cu ce te-ai ocupat?

— Noi am avut o problemă cu două autobuze, sir, a spus Jackie, după ce râsetele celorlalți s-au domolit. Brusc, atenția echipei s-a îndreptat spre detectiv Roycroft. Marlboro Man este convins că un transport uriaș de droguri este în drum din Columbia spre Zeebrugge. Conversație lejeră a câtorva traficanți, care băuseră puțin cam mult la bar.

— Ai vreo idee despre ce cantitate vorbeau? a întrebat Lamont.

— Nu pot fi sigură. Tot ce știe cu siguranță este că, ultima oară, a fost vorba de zece kilograme de cocaină.

— Cred că e vorba despre transportul care a ajuns la Manchester, a spus Lamont. Știe încotro se îndreaptă, după Zeebrugge?

— Nu avea nicio idee.

— Eu aș paria pe Felixstone, a spus Hawk.

— Ce te face să crezi asta, sir?

— Anticorupția are acolo doi ofițeri vamali sub acoperire și ei îmi spun că așteaptă să facă arestări,

în viitorul apropiat.

— Atunci, sergentul Warwick și detectivul Roycroft mai bine și-ar mișca fundurile, rapid, la Felixstone, a spus Lamont. Și să fie cu ochii pe fiecare vapor care sosește de la Zeebrugge. Bine lucrat, detectiv Roycroft.

— Mai am ceva, a spus Jackie, arătând destul de mulțumită de sine.

— Dă-i drumul, a spus Lamont.

— Cuvântul pe care MM (Marlboro Man) l-a auzit repetat de mai multe ori, în noaptea aceea, a fost Caravana.

— Fie suntem duși de nas, fie omul acesta valorează cât greutatea lui în aur.

— Dar nu toate veștile sunt bune, a spus Jackie. Acum, că Tulip este înapoi pe străzi, s-a întors la Trei Pene, în căutarea lui Heath.

— Asta-i tot ce ne lipsea, a spus Hawk.

16

— A doua mea zi de supraveghere este cea mai rea, a spus Jackie.

— De ce? a întrebat William, cu binoclul fixat pe intrarea în golf.

— În prima zi, este destul de ușor să-ți menții concentrarea, dar, a doua zi, emoția vânătorii și anticiparea celor ce vor urma încep să te obosească. Însă, este măcar mai bine decât să-ți ascult poveștile tale înspăimântătoare, care l-ar adormi și pe un insomniac. Pariez că Beth nu trebuie să numere oile, noaptea.

— Cel puțin, de data asta, știm exact ce căutăm, a spus William, neluând în seamă înțepăturile. Spre deosebire de călătoria ta la Guildford în căutarea tabloului furat al lui Picasso, care s-a adeverit că nici nu există.

— Nu-mi mai aduce aminte. În ocazia aceea, șeful portului ne-ar fi putut fi mai de ajutor. Astăzi sunt așteptate numai două curse de la Zeebrugge, ambele Townsend Thoresen, și cum noi căutăm o mașină cu remorcă, nu ar trebui să fie prea dificil de identificat, cu toate că avem încă nevoie să verificăm plăcuțele fiecărei mașini, pentru orice eventualitate.

— Unde au garat cele trei rulote pe care le-am văzut ieri?

— Una într-o parcare din New Forest, unde locuiesc proprietarii. A doua este în drum spre Scoția și, potrivit spuselor Calculatorului Național al Poliției, a treia este proprietatea reverendului Nigel Oakshot de la Refectoriul din Sandhurst, Berkshire. Am decis să-i acordăm beneficiul de a ne îndoi.

William a râs.

— Când este așteptat primul feribot, astăzi?

— Anthi Marina ar trebui să tragă la docuri în jur de ora unsprezece și douăzeci și va fi descărcat

la RoRo, la unu-două. Noi nu ne vom apropia de docuri, până când nu o vedem. Nu vrem să fim identificați de vreun ofițer vamal aflat sub supraveghere de unitatea anticorupție. Ce citești? a întrebat ea, privind la cartea din poala lui William și gândindu-se dacă ascultase vreo vorbă din cele pe care le spusese ea.

— Istoria docurilor Felixstowe.

— Pariez că n-o poți lăsa din mână.

— Știai că pământul din jur este deținut de Trinity College, Cambridge, și este una din cele mai scumpe proprietăți?

— Fascinant.

— Un anume domn Tressilian Nicholas, trezorier al colegiului, în vremea aceea, a achiziționat 3.800 acri în numele colegiului, în 1933, împreună cu drumul ce duce spre docurile, pe atunci abandonate. Succesorul lui, un anume domn Bradfield, a sesizat potențialul și locul este acum cel mai mare port din Britania și îi aduce colegiului o mică avere.

— Abia aștept să aud sfârșitul poveștii.

— Lordul Butler.

— El cine e?

— Un fost ministru și stăpânul proprietății Trinity, a răspuns William, care a început să-i citească direct din carte: Butler l-a întrebat pe Bradfield, în timpul unei întâlniri financiare, dacă știe că proprietatea deținea o mină de cositor în Cornwall care nu era exploatată din 1546, iar trezorierul i-a dat un răspuns faimos: „Vei afla, stăpâne, că, în acest colegiu, gândim în perspectivă.”

— Și eu gândesc în perspectivă, a spus Jackie, când a văzut că apare la orizont Anthi Marina. Dacă luăm exemplul zilei de ieri, ea ar trebui să fie cu noi, în aproximativ patruzeci de minute. Mai bine am pleca dacă vrem să ne asigurăm de punctul nostru preferat de observație.

William și-a pus centura de siguranță, în timp ce Jackie a pornit motorul mergând ușor pe Bath Hill, înspre docuri.

A parcat pe același loc pe care, cu o zi înainte, petrecuseră atât de multe ore fără niciun rezultat. Măcar ultimul feribot andocase la puțin timp după ora zece, dându-le posibilitatea să se cazeze într-un mic motel jerpelit, de pe faleză, înainte de miezul nopții. Proprietarul păruse surprins când ei închiriaseră camere separate.

Odată ce Jackie a parcat mașina într-un loc bine camuflat, cei doi au căzut într-o tăcere conjugală, în timp ce urmăreau cu privirile cum vaporul înainta încet spre port.

N-au avut mult de așteptat până când primul vehicul și-a făcut apariția la docuri. Jackie, cu binoclul în mână, a citit fiecare număr de înmatriculare pentru Paul, care așteptase calm ca ei să-l sune, în subsolul clădirii Scotland Yard-ului. William, care era un bărbat precaut și vigilent, a notat și el numerele în carnețelul personal. Când ultima mașină a ieșit din vamă, încă nu era niciun semn de vreo rulotă. Jackie a dat binoclul jos de la ochi și a întrebat:

— La ce oră este așteptat următorul feribot?

— La două cincizeci, a spus William, urmărind cu degetul orarul vapoarelor. Saxon Prince.

— Avem mai mult timp decât ne trebuie pentru prânz. Pește și cartofi prăjiți?

— Nu din nou. Asta am mâncat și ieri.

— Și vom mânca și mâine, dacă e după mine, a spus Jackie. Regula de aur. Când ești obligat să stai mult într-un port ca să faci supraveghere, mănânci întotdeauna mâncarea locului. Este cu mult mai proaspătă decât tocana de cod care ajunge la Ritz. Și tu ar trebui să știi asta, pentru că mergi acolo destul de frecvent.

— Am fost numai de două ori. Dar, dacă e să rămânem aici toată săptămâna?

— Voi lua kebab.

Jackie, a demarat în forță și a luat-o spre magazinul ieftin care le fusese recomandat de gardianul de la poliția locală.

— Asta-i întotdeauna semn bun, a spus ea, în timp ce a parcat și s-au așezat la o lungă coadă care aștepta la intrarea în magazin.

***

Detectivul Adaja și-a petrecut pauza de prânz verificând toate numerele de înmatriculare pe care i le furnizase Jackie pe PNC. Câteva taxe de parcare, câteva amenzi pentru viteză excesivă, conducere sub influența alcoolului și o femeie care fusese prinsă trecând pe roșu, douăzeci de lire amendă și două puncte penalizare. Când Paul a luat legătura prin radio cu Jackie, pentru a-i spune rezultatele, ea și-a mai turnat un pic de oțet pe cod și a spus: obraznică femeie.

După ce și-au terminat prânzul – mâncat de pe un ziar, în timp ce se plimbau de-a lungul falezei – Jackie și William s-au întors la punctul lor de observație de pe faleză.

Jumătate de oră s-au uitat în largul mării, în tăcere, apoi Jackie și-a scos din nou sabia din teacă, pentru a doua oară.

— Mai speri încă să devii inspector? a întrebat ea.

— De ce-mi pui o asemenea întrebare, când știi deja răspunsul?

— Pentru că, în Poliția Metropolitană, există numai două tipuri de sergenți și, în mod evident, tu ești din a doua categorie, a celor care speră să fie promovați.

— Și prima categorie care e?

— De departe cea mai numeroasă dintre cele două, a spus Jackie. Drăgălașii care au aflat că, dacă ești promovat inspector, nu mai poți solicita plata orelor suplimentare. De aceea Poliția Metropolitană are atâția sergenți între patruzeci și

cincizeci de ani. O mare parte dintre ei câștigă de departe mai mult decât superiorii lor și, în același timp, provoacă un blocaj care-i împiedică pe ceilalți ca mine să se ridice mai sus de treapta de jos a scării. Adevărul este că mai ușor poți să fii promovat inspector decât sergent.

Era pentru prima oară când William o auzise pe Jackie exprimându-se cu amărăciune despre ceva.

— Dacă îl punem pe Rashidi după gratii, a spus el, sunt sigur că nu va dura mult timp până când îți vei coase trei trese pe uniformă.

Și-a regretat imediat cuvintele, pentru că nu făceau decât să-i amintească lui Jackie că el primise gradul de sergent, ca urmare a retrogradării ei.

— Ține minte, a spus Jackie, trebuie să recunosc că alocațiile pentru orele suplimentare mi-au dat posibilitatea de a mă bucura de câteva din micile plăceri ale vieții. Deși mă întreb uneori dacă oamenii sunt conștienți de cât de mulți ofițeri stau împrejur, în mașini parcate pe străzi lăturalnice, pentru a fi acolo în caz că un marș de protest scapă de sub control.

— E un preț care merită să fie plătit, a spus William. Poate că nu ai remarcat că polițiștii ruși antrenați pentru înăbușirea revoltelor nu stau în mașini, nici chiar dacă populația abia dacă se gândește să protesteze.

— Și, că a venit vorba, Coristule, voi încerca să trag un pui de somn. Trezește-mă când apare următorul nostru vapor.

Jackie s-a întins pe bancheta din spate, a închis ochii și în câteva minute adormise deja. William își dorea să poată face și el asta, dar mintea lui refuza să se odihnească chiar și noaptea. A privit spre marea gri și s-a gândit la Beth. Doamne, ce norocos era, nu va mai dura mult până vor fi trei în familie. Încă un motiv să spere că promovarea la care făcuse aluzie Jackie nu era prea departe. S-a gândit la ce însemna să devină tată. Dacă va fi

băiat, ar putea deschide bătălia pentru Anglia, în timp ce, dacă va fi fată, aceasta ar putea fi prima femeie director al Galeriei Naționale.

Gândul i s-a întors la Miles Faulkner, al cărui proces va începe săptămâna viitoare, la Bailey. Atât de mult depindea de mărturia lui Adrian Heath. William fusese interesat să audă de la sora lui că Booth Watson sunase la biroul ei, mai devreme, în acea săptămână, care se oferise să pledeze vinovat pentru o vină mai ușoară de posesie, dacă va renunța Coroana la cea mai serioasă acuzație, aceea de intenție de a vinde drogurile găsite la el. Nu a fost surprins când Grace i-a spus că tatăl lor a refuzat politicos oferta. Gândurile i s-au îndreptat, apoi, spre Assem Rashidi. După ce plecase de la Tea House, luni la amiază, luase metroul până la Stockwell și schimbase pe linia Victoria spre Brixton, unde îl aștepta detectiv Adaja. Paul nu făcuse nicio încercare să-l taloneze când a ieșit din stație, ci s-a întors la Yard, cu următorul tren. Când Lamont a dorit să afle de ce, Paul a explicat că Rashidi fusese întâmpinat în fața stației de o jumătate de duzină de grei care se ocupau să verifice în toate direcțiile pentru a se asigura că nu-l urmărește nimeni. Cel puțin acum știau în ce zonă s-ar putea afla laboratorul lui Rashidi, dar nu erau deloc mai aproape de localizarea lui în ceea ce era, virtual, o zonă de care să nu te apropii, cu toate că poliția nu ar admite niciodată acest lucru. Poate că UCO al lui Jackie va putea în cele din urmă să rezolve această problemă deosebită.

Apoi, William s-a gândit la Lamont, a cărui lungime de undă nu reușise încă s-o stabilească. Superintendentul nu se necăjea să ascundă faptul că încă se gândea la el ca la băiatul de la cor și la Paul ca la un imigrant. Și, la urmă, la Hawk, care plutea ca un vultur deasupra tuturor.

William a revenit la lumea reală când a zărit un punct la orizont. A așteptat până a putut descifra

numele scris pe carenă – Saxon Prince – apoi a sculat-o pe Jackie. În câteva clipe, ea s-a trezit complet, de parcă niciodată nu ar fi dormit, ceva ce își dorea mult să poată face și el.

— Saxon Prince se îndreaptă spre port, a spus el.

— Te rog să fii în acest transport, a murmurat, pe ton plângăcios, Jackie, pornind motorul mașinii.

Au coborât spre Bath Hill și s-au întors la punctul lor favorit de supraveghere, ceea ce le-a permis o vedere perfectă a vaporului ce intra în port, fără să fie prea ostentativi. Nu a durat mult până când primul vehicul a coborât rampa.

Încă o dată, Jackie, cu binoclul focusat pe mașinile care se îndreptau spre vamă, a verificat detaliile fiecărui număr de înmatriculare cu Paul, care se afla la Yard.

Pe neașteptate, ea a spus cu o voce mult mai animată:

— Nu cred! Pune-l rapid pe guvernator pe radio.

I-a dat binoclul lui William, care l-a fixat pe Volvo, care înainta încet de-a lungul docului. Avea, acum, răspunsul la întrebarea rămasă fără răspuns și s-a întrebat cum va reacționa Lamont. I-a dat înapoi binoclul lui Jackie.

Următoarea voce pe care au auzit-o la radio a spus tăios:

— Care-i problema, Jackie?

— Din feribot a coborât un Volvo cu remorcă și se îndreaptă spre vamă, sir.

— Și? a spus Lamont, cu nerăbdare.

— Nu vă va veni să credeți asta, sir, dar la volan este Marlboro Man și Tulip stă lângă el, pe scaunul din față.

— Unde sunt ei acum?

— Așteaptă să treacă de vamă. Dar, cum eu sunt ofițerul lui de legătură, nu prea știu ce să fac în continuare.

— Stai pe loc. Nu-i scăpa din vedere, cât am eu o vorbă cu șeful.

Radio a rămas tăcut atât de lung timp, încât dacă n-ar fi cârâit din când în când, Jackie ar fi putut să creadă că s-a întrerupt conexiunea. În sfârșit, au auzit vocea inconfundabilă a lui Hawk. Scurt și la subiect.

— Ești sigură, detectiv Roycroft?

— Da, sir, a răspuns ea cu fermitate, cu binoclul fixat pe Volvo.

— Sunt încă la coadă?

— Nu, sir. E un ofițer care verifică mașina și unul care stă de vorbă cu Tulip. Acum zâmbesc și-și continuă drumul. Jackie a tăcut un moment. Doar câteva minute, sir, și-i vom pierde, a spus ea, încercând să nu apese pe accelerație.

— Rămâneți pe loc, detectiv Roycroft, a spus Hawk. Nu ne putem permite să pierdem un UCO și, dacă marfa este livrată la laboratorul lui Rashidi, undeva în Brixton, asta ne-ar putea ajuta să completăm ultima piesă din mozaic. Repet, rămâneți pe loc.

William a smuls radio din mâna lui Jackie.

— Dar dacă UCO a fost descoperit, sir? În acest caz, nu vom fi deloc mai isteți decât în situația localizării fabricii și vom pierde zece kilograme de cocaină și șansa să-l scoatem pe Tulip din afacere.

— Asta nu-i posibil, a spus Jackie, aproape strigând. Ross n-ar trece niciodată de cealaltă parte, a adăugat ea, încălcând regula cardinală.

— Poate că UCO ne spune jumătate din poveste, a spus William, pe ton calm. Sir, cum nu încetați să ne reamintiți, în aceste carteluri de droguri sunt o mulțime de bani, care ar putea fi o tentație pentru cel mai scrupulos ofițer.

Aceste cuvinte au redus-o pe Jackie la tăcere, nu în ultimul rând pentru că nu mai auzise niciodată pe cineva vorbindu-i astfel comandantului.

— Ai dreptate, sergent Warwick, a spus comandantul, la fel de calm. Este posibil ca, de vreme ce eu și detectiv Roycroft îl folosim pe

acest UCO anume, suntem și noi implicați, personal. Bruce, eu îți las ție decizia finală.

Lamont a revenit imediat pe linie.

— Eu nu-l cunosc, personal, pe ofițer, sir, dar niciodată nu ne-a lăsat, în trecut, așa că nu există niciun motiv să credem că, brusc, a schimbat părțile. În cazul meu, dacă ar fi să mă exprim, s-ar putea ca noi să-i punem chiar viața în pericol. Aș zice să-i retragem pe sergent Warwick și detectiv Roycroft. Și, încă o chestiune, sir. Nu le va fi de niciun ajutor colegilor noștri dacă aceia sunt cei doi ofițeri vamali pe care-i au sub supraveghere.

— Bună observație. Cu atât mai multe motive să vă întoarceți amândoi la Yard, de-ndată.

— Da, sir, a răspuns William, fără a părea convins.

El și Jackie au stat pe loc și au privit cum Volvo a ieșit în șoseaua principală și a dispărut din vedere.

— Îți mulțumesc, Bruce, a spus comandantul, în timp ce închidea radio și întrerupea contactul cu Felixtowe.

Odată întors în biroul său, Hawksby a ridicat telefonul de pe birou și a spus:

— Angela, ai vreun pachet de Marlboro gol, la îndemână?

— Da, sir.

— Mi-l poți aduce?

Angela a scos un pachet din sertar, i l-a dus șefului ei și i l-a lăsat pe birou, fără vreun schimb de cuvinte între ei.

Douăzeci de minute mai târziu, comandantul a ridicat din nou telefonul.

— Angela, dacă sună cineva, eu voi lipsi din birou, vreo treizeci de minute.

A pus înapoi hârtia argintie în pachetul de țigări gol și, apoi, l-a pus în buzunarul de la piept. A luat liftul până la parter și s-a îndreptat în direcția Catedralei Westminster.

17

În noaptea de dinaintea procesului, Adrian și Maria au fost duși din Lincoln înapoi la Londra, pe autostrada A1. Li se făcuse rezervare la un mic hotel discret, nu departe de Old Bailey. În fața ușii lor au fost instalați doi gardieni. Maria a dormit bine, în ciuda faptului că Adrian s-a foit și s-a agitat toată noaptea, repetând răspunsurile la fiecare întrebare a lui Sir Julian, asemenea unui actor emoționat care așteaptă să se ridice cortina. Maria nu avea decât un rol de figurantă. Imediat ce Adrian va păși în boxa martorilor, ea va fi condusă la aeroportul Heathrow, va face check-in-ul și-l va aștepta să vină și el.

Sir Julian a rămas, peste noapte, în apartamentul său din Lincoln's Inn. Dimineața, s-a trezit devreme și a mai revăzut cuvântul de deschidere încă o dată, făcând mici corecturi, eliminând cuvintele dure, chiar și un întreg paragraf, dacă era cazul. Apoi, a citit textul cu voce tare, numai cu corul dimineții ca audiență. Totul părea că i-au apreciat performanța.

Booth Watson s-a trezit și el devreme și s-a bucurat de un mic- dejun generos, apoi a luat un taxi spre Old Bailey, unde a sosit cu numai o jumătate de oră înainte de începerea procedurilor. Dar nu părea că lui nu-i va veni rândul până târziu în după-amiază, pentru că bănuia că primul martor al Coroanei va răspunde la întrebări timp de cel puțin câteva ore, înainte ca el să aibă șansa de a-l interoga. Cu toate că pregătise mai multe capcane în care să-l ademenească pe dl. Heath, niciuna nu părea foarte promițătoare și el se temea că, dacă clientul său va fi găsit vinovat de ambele acuzații, acesta își va petrece câteva Crăciunuri fără droguri, pentru că mai exista și pedeapsa de patru ani cu suspendare pe care o executa deja.

Luase cina împreună cu Miles, la Savoy, cu o seară înainte, și-l văzuse remarcabil de calm, chiar resemnat cu soarta. Dar niciodată Booth Watson nu își putea închipui ce se petrecea cu adevărat în acea minte impenetrabilă.

Grace a luat metroul spre stația Central Criminal Court, conștientă că tatăl ei n-ar vrea să fie deranjat, înainte de a se adresa juraților. A fost de acord că rolul ei, ca asistentă, era să-l sprijine, să fie pregătită dacă apare o problemă privitoare la legislație sau să verifice orice afirmație făcută de apărare, pentru că nu-i putea permite lui Booth Watson să-l pună în încurcătură pe tatăl ei, în timp ce el își susținea pledoaria. La nivel mental, ea trebuia chiar să se asigure că paharul lui cu apă era tot timpul plin și nu pe jumătate gol. Grace era mai mult decât fericită să fie asistenta tatălui ei și, chiar dacă nu spusese acest lucru nimănui, nici chiar lui Clare, spera că el îi va permite să interogheze pe unul dintre martorii mai puțin importanți.

Asemenea avocatului său, consilier al reginei, Miles Faulkner s-a bucurat de un mic dejun pe cinste, după ce a făcut o rundă de alergare în jurul parcului. Parcul lui personal. BW îi spusese că nu crede că va fi chemat să depună mărturie până ce toți martorii Coroanei nu vor fi fost audiați și, abia după aceea va fi chemat, dacă el va fi și convins că aceasta va fi în favoarea cauzei lui.

Șoferul l-a lăsat în fața clădirii Old Bailey, unde s-a trezit că era înconjurat de grupuri de jurnaliști și fotografi care se întrebau dacă își va face cumva apariția, de vreme ce, în mod clar, își putea permite să sacrifice un milion de lire sterline pentru a rămâne un om liber. S-a plimbat țanțoș printre ei, oferindu-le fotografilor mai mult decât suficient timp să facă câte voiau, ceea ce i-a convins pe reporteri că el era încrezător că va pleca acasă cu aceeași mașină cu care venise.

Sala numărul unu din Old Bailey era pregătită cu mult timp înainte ca dl Justice Baverstock să

vină la locul de muncă, la ora zece, în dimineața aceea. S-a înclinat în fața sălii ticsite și și-a ocupat locul din centrul podiumului. Pe banca avocaților, sir Julian se uită dacă paginile cuvântării sale de deschidere erau numerotate și erau puse în ordine. Grace verificase deja acest lucru și totul era la locul lui.

Booth Watson era prăbușit pe scaunul său, la celălalt capăt al băncii, cu un bloc de foi de scris pe genunchi, deja pregătit, în caz că Sir Julian ar face cea mai mică greșeală. Asistentul său, dl Andrews, stătea atent alături de el, așteptând să culeagă orice bârfă picantă i-ar putea scăpa șeful său.

Miles Faulkner stătea în picioare în boxa acuzaților, îmbrăcat din nou într-un costum Savile Row, cu cravată Old Harrovian. Le-a zâmbit celor șapte bărbați și cinci femei care alcătuiau corpul juraților, în timp ce aceștia intrau în boxa juraților, dar numai unul dintre ei a privit în direcția lui.

Judecătorul a așteptat ca fiecare jurat să depună jurământul și, odată ce toți și-au ocupat locurile, i-a făcut semn cu capul grefierului, care s-a ridicat în picioare și a citit cele două acuzații de pe foaie, înainte de a-l privi pe acuzat și de a-l întreba, pe un ton neobișnuit:

— Cum pledezi, vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat de ambele acuzații, a declarat Faulkner, părând uluit de faptul că s-ar putea îndoi cineva de cuvântul lui.

— Poți lua loc, a spus grefierul.

Odată ce Faulkner s-a așezat, dl Justice Baverstock și-a întors atenția spre avocatul principal al Coroanei.

— Ești gata să prezinți cuvântul de deschidere, sir Julian? a întrebat el.

— Sunt, Onorată Instanță.

Apoi s-a ridicat și și-a netezit reverele robei sale lungi și negre, înainte de a-și încleșta cu fermitate

degetele pe marginile pupitrului pe care se afla Declarația sa de deschidere a procesului.

— Onorată Instanță, a început el, în acest caz, eu reprezint Coroana, iar ilustrul meu prieten, dl Booth Watson, avocat al reginei, este avocatul apărării. Cei doi bărbați s-au înclinat ușor unul în fața celuilalt, fără plăcere. Onorată Instanță, în rechizitoriu sunt două acuzații, care se referă la posesia și distribuirea de substanțe ilegale, în cazul nostru, cocaină. În seara de sâmbătă, 17 mai, în acest an, acuzatul a fost găsit în posesia unei cantități mari de droguri, în timp ce găzduia o petrecere cu nouă persoane invitate la cină. Dar nu a avut loc numai acest lucru la petrecere – cina din noaptea aceea, care să intereseze pe onorații jurați. Cu o semnificație încă și mai mare este ceea ce s-a întâmplat înainte de sosirea primului invitat al domnului Faulkner. (Sir Julian și-a ridicat privirile pentru a vedea dacă jurații îi urmăresc cu atenție fiecare cuvânt.) La câteva minute după ora șapte, în seara aceea, acasă la Faulkner a sosit un bărbat cu care stabilise o întâlnire, cu câteva zile mai înainte. La sosire, acel bărbat, dl Adrian Heath, a fost escortat până în biroul acuzatului, pentru a finaliza o tranzacție. I-a furnizat dlui Faulkner douăsprezece grame de cocaină, în schimbul a opt sute de lire sterline, cash. Prețul era peste cel obișnuit, dar dl Faulkner era un client care cerea numai cea mai bună calitate. În acest caz, 92,5 % puritate, cum va declara mai târziu în timpul procesului, un expert care a acceptat să fie martor. Odată ce afacerea s-a încheiat și dl Heath a fost plătit – vom prezenta banii ca dovadă – acesta s-a întors la Londra, de unde a fost preluat imediat și dus, în cel mai mare secret, la o casă sigură, pentru că dl Faulkner nu știa că Adrian Heath era informator al Poliției.

Booth Watson a făcut prima notiță – *agent provocator*.

— Mai târziu, în acea seară, a continuat sir Julian, poliția a percheziționat casa de la țară a dlui Faulkner și, în ciuda unei încercări disperate de a ascunde probele, mulțumită unei activități deosebite a unui tânăr sergent, drogurile au fost descoperite în interiorul unei statui… sir Julian a făcut o pauză… o statuie a domnului Faulkner însuși.

Vreo doi juraţi nu s-au putut abține să nu zâmbească superior.

— Coroana, a continuat sir Julian, nu numai că va prezenta cele douăsprezece grame de cocaină și cele opt sute de lire pe care dl Faulkner i le-a plătit furnizorului, dar dl Heath însuși va confirma rolul pe care l-a jucat, în această situație. Și, de parcă aceasta nu ar fi destul pentru condamnarea acestui bărbat, a spus el, arătând spre acuzat, Coroana va chema, de asemenea, ca martori doi experți, anume, pe superintendentul Lamont, șeful Departamentului de elită pentru droguri de la Scotland Yard…

Booth Watson și-a luat a doua notiță – De ce nu Warwick?

— …și pe dr. Ruth Lewis, un eminent membru al Consiliului consultativ pentru utilizarea abuzivă a drogurilor de pe lângă guvern. Cu o expresie sumbră pe figură, sir Julian s-a întors cu fața spre juraţi și a spus, în încheiere: Coroana este încrezătoare, stimați membri ai juriului, că, după ce ați ascultat toate aspectele acestui caz, veți decide că există un singur verdict posibil, anume, inculpatul Miles Faulkner este vinovat în ambele privințe.

Faulkner i-a privit cu mai mare atenție la juraţi, în timp ce sir Julian s-a așezat. Se uitau cu toții la reprezentantul Coroanei și, dacă ar fi fost rugați să dea verdictul pe loc, expresiile de pe fețele lor sugerau mai degrabă că Faulkner ar fi fost trimis direct la spânzurătoare, desenat și tăiat în bucăți, până înainte de ivirea zorilor. Booth Watson îl

prevenise pe Faulkner că cel mai greu moment dintr-un proces este, pentru orice inculpat, imediat după prezentarea Cuvântului de deschidere al Coroanei.

— Mulțumim, sir Julian, a spus dl Justice Baverstock. Poate că este momentul potrivit pentru o scurtă pauză, după care, puteți chema primul dvs. martor.

Justice Baverstock s-a ridicat de la locul său, s-a înclinat spre sală și a ieșit.

— Unde este Heath? a întrebat sir Julian, chiar înainte de a se așeza cu totul pe scaun.

— Într-o celulă de la parter, sub protecția poliției, a spus Grace. Mă voi duce să-l previn că va fi audiat, în scurt timp.

— Și iubita lui?

— Imediat ce Heath va fi la bară, ea va fi dusă la aeroport. O mașină așteaptă să-l ia pe Heath și să-l ducă să i se alăture ei, în momentul în care el coboară.

— Cred că acest caz ar putea să se încheie până la cuvântări, în această seară, a spus sir Julian. Odată ce Heath a dat detaliile despre ce s-a petrecut în casa lui Faulkner, în acea noapte, bănuiesc că Booth Watson se va da de ceasul morții pentru a pleda în favoarea clientului său.

— Și tu cum vei răspunde?

— Asistenta mea a pregătit deja o declarație destul de fermă, pe care eu o voi pronunța cuvânt cu cuvânt.

***

— Ei, asta a fost letal, a spus Faulkner, înclinându-se să vorbească cu avocatul său. Sir Julian pare că nu mai are răbdare să-l aducă pe Heath la bară.

— Nici eu, a spus Booth Watson. El este un individ defect și am intenția să-l analizez în amănunțime. Rămân încrezător că te voi scăpa de

acuzația de furnizare de droguri, cu toate că și deținerea va fi încă o problemă.

— Poliția a plantat marfa, ca răzbunare pentru eșecul abject în cazul Rembrandt-ului furat.

— Nu voi menționa cazul Rembrandt. Ar însemna numai să-i dau posibilitatea avocatului Coroanei să-i informeze pe jurați că ispășești o pedeapsă de patru ani cu suspendare pentru fraudă. Nu au voie să permită menționarea vreunei condamnări anterioare decât dacă deschidem noi subiectul, mai întâi. Totuși, trei dintre oaspeții tăi la cină doresc să spună sub jurământ că nimănui nu i s-a oferit mai mult de un joint și un al patrulea va depune mărturie că nu a știut ca tu să fi luat vreun drog, în viața ta.

— Înseamnă că nu mă cunoaște de prea multă vreme, a spus Faulkner.

***

— Îl puteți chema pe primul dvs. martor, sir Julian, a spus dl Justice Baverstock, după ce s-a întors din scurta pauză.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță. Îl chem pe dl. Adrian Heath.

Booth Watson l-a studiat cu atenție pe martorul cheie al Coroanei, în timp ce acesta intra în sala de judecată. Era îmbrăcat bine, arăta mai mult ca un cetățean de succes din City, decât ca un dependent de droguri vindecat. Heath i-a adresat lui William un zâmbet nervos, în timp ce se îndrepta spre boxa martorilor, dar nu a aruncat nici măcar o privire spre Faulkner, când a trecut pe lângă boxa inculpaților. A depus jurământul cu destulă siguranță pentru a-i aminti lui Booth Watson că nu se afla pentru prima oară într-o sală de judecată.

Sir Julian l-a întâmpinat cu un zâmbet cald.

— Domnule Heath, pentru registrul tribunalului, vă rog să vă spuneți numele întreg și adresa actuală.

— Adrian Charles Heath, Landbroke Grove 23, Londra, W10.

Booth Watson bănuia că aceasta era adresa mamei lui.

— Domnule Heath, ne puteți confirma că ați fost dependent de droguri, în trecut?

— În trecut, da, am fost, sir Julian. Dar acum, mulțumită sprijinului unei femei foarte speciale care a stat lângă mine în timpul perioadei mele de reabilitare, am lăsat totul în urmă și plănuim împreună să ne căsătorim, în viitorul apropiat.

— Sunt sigur că noi toți vă dorim toată fericirea, a spus sir Julian, întorcându-se să-i zâmbească lui Booth Watson, care n-a dat niciun semn de veselie. În sfârșit, poate nu toți, a adăugat el, provocând zâmbetele a vreo doi dintre jurați. Sir Julian acceptase ca următoarea sa întrebare să fie înregistrată, așa că Booth Watson nu a putut sări în sus de surpriză, în timpul interogatoriului.

— Și, pentru o scurtă perioadă de timp, ați fost traficant de droguri, nu-i așa, domnule Heath?

— Pentru o foarte scurtă perioadă de timp. Și, apoi, numai când eram disperat că nu aveam bani să-mi cumpăr droguri.

— Și acest lucru ține, de asemenea, de domeniul trecutului.

— Da, sir, vă pot asigura că, de peste șase luni, n-am mai avut nimic de-a face cu drogurile și că, niciodată, nu mă voi mai întoarce, din nou, la acea viață.

— Asta vă face credibil, domnule Heath. Și, acum, când simțiți acest lucru, nu este nimic altceva decât datoria dvs. civică de a depune mărturie cu privire la ultima tranzacție în care sunteți implicat. (Heath a aprobat dând din cap afirmativ și și-a înclinat capul, în timp ce Booth Watson și-a mai notat ceva pe foaie). În seara de 17 mai, anul acesta, ați mers cu mașina la Limpton Hall, în Hampshire pentru a avea o întâlnire cu acuzatul, domnul Miles Faulkner?

— Da, sir.

— Îl vezi, acum, în sala de judecată?

— Da, sir, îl văd. Heath a arătat cu degetul spre bărbatul care stătea în boxa inculpaților, apoi, și-a întors rapid fața.

— La ce oră a avut loc întâlnirea dvs., cu inculpatul?

— La ora șapte.

— Și ai ajuns la timp?

— Poate că am întârziat câteva minute, dar majordomul m-a condus direct la biroul dlui Faulkner, unde mă aștepta.

— Și a părut nerăbdător să încheie afacerea?

— Nu se închisese ușa când el m-a întrebat dacă am fost în stare să pun mâna pe marfa pe care o ceruse. I-am spus că da și i-am înmânat un pachet, ca să verifice.

— Este un lucru obișnuit, în asemenea tranzacții?

— Da, sir. Voia să fie sigur că marfa era de cea mai bună calitate. Așa că a insistat să o guste.

— Și a gustat-o?

— Da, a gustat puțin din produs și a părut satisfăcut.

— Chiar așa? După aceea ce a urmat?

— Mi-a plătit opt sute de lire, cash, cum ne înțeleseserăm, mi-a mulțumit și mi-a spus că speră că vom mai face afaceri, din nou.

— Și după aceasta?

— Mi-a cerut să-l însoțesc pe majordom pe scară, unde i-am înmânat bunurile șefului său.

Sir Julian a făcut o scurtă pauză.

— Șefului său? a repetat el.

— Da. Dl Faulkner mi-a spus că fusese instruit să pună deoparte zece porții pe un platou de argint, pentru sine și pentru musafirii săi.

— Șeful a părut surprins?

— Nu, sir, dar atunci eu am presupus că lucrase în trecut cu Fortnum și Mason.

Sir Julian s-a uitat în jos, la întrebările sale, dar nu exista nicio mențiune despre Fortnum și Mason, în notițele sale. A aruncat o privire spre Grace, care părea la fel de surprinsă ca și el.

— Vrei să comunici Curții că ai ridicat un transport de cea mai pură cocaină de la Fortnum și Mason?

— Nu, sir. Bunurile pe care le-am ridicat de la Fortnum, în acea dimineață, la cererea dlui Faulkner, erau douăsprezece borcănele cu cel mai fin caviar Royal Beluga.

Câțiva dintre cei aflați în sala de judecată au început să râdă, alții păreau, pur și simplu, uluiți. Judecătorul s-a încruntat, uitându-se în jos, spre martor. Sir Julian a făcut o pauză, apoi a întrebat:

— Vrei să declari Curții că nu i-ai dat niciun fel de droguri domnului Faulkner, în acea situație?

— Nici în acea situație, nici în alta, a spus Heath. De fapt, a fost prima dată când m-am întâlnit cu el.

Grace i-a dat tatălui ei o notiță scrisă în grabă.

— Domnule Heath, vă pot întreba ce ați făcut în ultimele șase luni?

— Am locuit într-o casă din Lincoln, asistând la interogatoriile poliției, fapt pentru care trebuie să fiu plătit cu zece mii de lire sterline.

Jurnaliștii păreau încântați de această nouă informație și creioanele le scârțâiau cu și mai mare entuziasm.

Cacofonia provocată de conversațiile murmurate care puseseră stăpânire pe sala de judecată i-au dat un pic de timp lui sir Julian să se gândească la următoarea întrebare.

— Așadar, ce ai avut de oferit poliției, care să valoreze zece mii de lire?

— Le-am dat numele lui Tulip.

— Tulip?

— Terry Holland. Este un traficant de droguri din Londra vremurilor bune. Face aproximativ o sută de mii pe an. De asemenea, eu i-am furnizat

numele a șaisprezece dintre cei mai buni clienți ai lui și mi s-a promis, în schimb, zece mii și trecerea graniței în siguranță, pentru mine și iubita mea.

Ziariștii nu pridideau să ia notițe.

— Și domnul Faulkner a fost unul dintre acei clienți? a întrebat sir Julian, încercând să-și revină.

— Nu, sir, a răspuns Heath cu fermitate.

Grace i-a dat tatălui ei un bilet.

— Vă dați seama că sunteți sub jurământ, domnule Heath?

— Cu siguranță că da, sir. Fiica dvs. mi-a spus chiar în această dimineață, când m-a vizitat în celulă, cât de important este să spun adevărul, tot adevărul, nimic altceva decât adevărul, altfel aș putea ajunge la închisoare pentru sperjur. Dacă vă îndoiți de cuvintele mele, sir Julian, sunt sigur că domnul Faulkner, majordomul său și bucătarul său îmi vor confirma, mărturia.

Faulkner a dat din cap, și, de această dată, a remarcat că mai mulți jurați se uitau acum în direcția lui. Sir Julian și-a amintit cuvintele fiului său din momentul în care discutaseră despre Heath, curând după ce acesta fusese exmatriculat de la școală. Unul dintre cei mai sclipitori băieți din clasă, dar în care nu poți avea încredere. Trebuia să accepte că Heath avea răspuns la oricare dintre întrebările lui nepregătite dinainte, din vreme ce era evident că își repetase de ceva timp răspunsurile.

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanță, a reușit să spună sir Julian, înainte de a se prăbuși pe scaun.

Domnul Justice Baverstock și-a întors atenția spre avocatul apărării.

— Doriți să-l interogați pe acest martor, domnule Booth Watson?

— Nu, Onorată Instanță, vă mulțumesc. Sunt mulțumit de mărturia domnului Heath.

— Sigur că ești, a spus William un pic cam prea tare, din spatele sălii, și, cu toate că Hawk s-a

încruntat, trebuia să fie de acord cu el.

— Domnule Heath, sunteți liber să părăsiți sala de judecată, a anunțat, cu reținere, judecătorul.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță, a spus Adrian, înainte de a ieși din boxa martorilor pentru a se îndrepta direct spre cea mai apropiată ieșire.

Judecătorul s-a ridicat în picioare și a spus:

— Procesul este amânat până la ora două. Cu toate acestea, aș vrea să mă întâlnesc cu cei doi avocați.

Cei doi avocați s-au înclinat, înțelegând că aceasta nu era o rugăminte.

— Warwick, a spus Lamont, cu ochii ațintiți pe Faulkner, care cobora din boxa acuzaților, vreau să știu unde merge Heath. Și, tu Paul, îl urmărești pe Faulkner. Să nu cumva să-i pierdeți din vedere.

— Bănuiesc că merg amândoi în aceeași direcție, a spus Hawk.

William a trebuit să facă slalom prin mulțimea care se îndrepta spre ieșire, nescăpându-l, în același timp, pe Heath din ochi. Odată ajuns pe coridor, s-a grăbit spre scara largă și nu s-a oprit din alergat până nu a ajuns în stradă, cu privirile căutând în toate direcțiile până când, în sfârșit, a identificat o siluetă cunoscută care se urca într-un Bentley, pe bancheta din spate.

— La naiba! a spus William. A început să se uite în jur după un taxi și, încă o dată, s-a uitat la mașina parcată care nu se punea în mișcare. Spre surpriza sa, lângă el s-a oprit cu scrâșnet de roți o motocicletă.

— Urcă-te, domnule sergent, a spus Paul, întinzându-i o cască lovită.

***

— Mă bucur să te văd din nou, a spus Faulkner, când Heath i s-a alăturat pe bancheta din spate a mașinii.

— Să sperăm că e pentru ultima oară, a spus Heath, în timp ce-și dădeau mâna. Pentru că nu vreau să fiu târât din nou în boxa martorilor și să trebuiască să explic cum au ajuns drogurile în statuia ta, dacă nu eu ți le-am vândut.

— Nu se va întâmpla asta, a spus Faulkner. Este ultimul lucru de care am eu nevoie. I-a dat lui Heath două bilete la clasa întâi spre Rio de Janeiro, un pașaport nou și două serviete mici. Mâine pe vremea asta, tu și iubita ta veți fi în cealaltă parte a lumii, lăsând Coroana fără altă alternativă decât să renunțe la caz și soția mea va rămâne și ea, în sfârșit, fără nicio alternativă în afară de a semna actele de divorț.

— Mulțumesc în numele prietenului nostru comun din West ham, a spus Heath, în timp ce deschidea servieta și s-a uitat la cele 20.000 de lire sterline împachetate frumos în celofan. Ai oprit, desigur, partea ta din afacere, a adăugat el. Dublu decât voiau fraierii să mă plătească.

— Merită fiecare penny, a spus Faulkner, dacă asta mă salvează de închisoare și o împiedică pe Christina să-mi mai provoace alte necazuri. Nu-mi permit să pierd timpul. Trebuie să fiu înapoi, la locul meu, la ora două, altfel mă va costa un milion de lire. Douăzeci de mii e un lucru, un milion e altceva.

— Am înțeles, a spus Heath, în timp ce-și dădeau mâna, a doua oară. Își urez noroc.

— Mulțumită ție, nu cred că voi avea nevoie de noroc. Eddie, du-l pe prietenul meu la Heathrow, pentru că nu vreau să piardă zborul.

***

— Îți pot oferi o băutură revigorantă, Julian?

— E un pic cam prea devreme, pentru mine, milord, dar, da, pune un whisky dublu, a spus sir Julian, în timp ce Booth Watson intra în încăpere.

— Pun și pentru tine, BW?

— Nu, mulțumesc, milord, a răspuns Booth Watson, dându-și jos peruca. Încă încerc să-mi revin după ce s-a întâmplat în sală.

— Nu ai de gând să pretinzi că a fost o surpriză pentru tine, a spus sir Julian, incapabil să-și ascundă sarcasmul din voce.

— Am fost la fel de șocat ca și tine. Ai uitat că te-am sunat la birou, numai cu o săptămână în urmă, să întreb dacă te gândești la o înțelegere – Faulkner să pledeze vinovat pentru una din acuzații – și tu m-ai refuzat, foarte clar, dacă-mi aduc bine aminte?

— Poate că aș putea să mă răzgândesc…a început sir Julian.

— E un pic cam târziu, acum, a spus Booth Watson. Bănuiesc că nu ai altă opțiune decât să-ți împachetezi cortul, să te urci pe cămilă și să-ți muți caravana pe o oază nouă.

— Voi primi directive de la șefii mei din CPS[14] a spus sir Julian, încercând să câștige timp. Dar mă tem că vor fi de acord cu tine și vor recomanda renunțarea la toate acuzațiile.

— Și tu, ce zici, Booth Watson? a întrebat judecătorul.

— La fel ca și Julian, voi primi directive de la șeful meu.

18

Bentley-ul continental argintiu a tras la terminalul trei.

Heath părea relaxat când s-a dat jos din mașină, ținând bine în mână servieta, singurul lui bagaj. Se îndrepta spre intrarea în terminal, când o motocicletă s-a oprit derapând în zona interzisă parcării.

— Tu ține-te după el, a spus Paul. Eu îl voi ajunge din urmă.

— Am mai văzut motocicleta asta undeva, a spus William, scoțându-și casca și arătând spre Yamaha neagră care era abandonată în zona unei parcări dezafectate. Dar, unde anume?

— Ne-a depășit pe autostradă, a spus Paul. Motociclistul a încetinit când s-a apropiat de Bentley și s-a uitat pe geamul din spate, înainte de a accelera din nou.

— Nu, am văzut-o altundeva, a murmurat William, pornind în urmărirea lui Heath.

Odată intrat în terminal, a verificat rapid tabela cu plecările. Zborul British Airway 012 spre Rio de Janeiro, ora 16:20, Poarta 27 era anunțat pe tabelă. A trecut repede prin mulțimea adunată, evitând valizele și picioarele întinse, și s-a îndreptat spre birourile de îmbarcare, căutându-și încontinuu cu privirea prada. Și, atunci, i-a zărit pe Adrian, îmbrăcat încă în costumul de la tribunal, sărutând o tânără, despre care a presupus că era Maria Ruiz, la biroul BA. S-a ascuns după un stâlp și a așteptat să vină Paul.

William i-a privit pe cei doi cum se sărută și discută cu însuflețire. Își dorea să fi putut auzi conversația lor.

— Cum a mers? a întrebat Maria.

— Exact cum a fost planificat, cu excepția faptului că eu m-am ales cu 20.000 de mii, nu cu zece mii.

— Nu te simți un pic vinovat de ceea ce i-ai făcut fostului tău coleg de școală?

— Nu, dacă tatăl lui este măcar pe jumătate atât de sclipitor față de cât zice presa. Mâine, pe vremea asta, dacă nu cumva chiar mai curând, va fi revăzut deja transcriptul mărturiei mele și își va fi dat seama că i-am oferit o oportunitate de aur să-l prindă pe Faulkner. Așa că este chiar mai important ca noi să fim în siguranță cu mult timp înainte ca Faulkner să afle că l-am dus de nas.

— Zborul nostru este peste patruzeci de minute, a spus Maria, verificând tabela pentru decolări.

— Perfect. Dar ar fi mai bine dacă ne-am despărți și ne-am întâlni din nou la bordul avionului. S-ar putea să ne caute cineva. Ia tu astea, a spus el, înmânându-i servieta și biletul ei.

Maria l-a îmbrățișat din nou, înainte de a-l părăsi, împotriva voinței ei, și a se urca pe scara rulantă ce ducea la Plecări. După ce i-a făcut cu mâna, Adrian s-a îndreptat spre toaleta bărbaților.

William a urmărit-o pe Maria, până nu a mai văzut-o. Indicațiile primite de el nu făcuseră nicio mențiune cu privire la ea. Trebuia, pur și simplu, să-l aresteze pe Heath și să-l ducă la Old Bailey.

— Pentru ce acuzație? îl întrebase el pe Lamont.

— Pariul meu este că el va călători cu pașaport fals și că în servieta aceea sunt destule probe care să confirme că a fost cumpărat. Să nu fii surprins dacă constați că sunt mult mai mulți bani decât zece mii.

Câteva minute mai târziu, o voce a spus:

— Domnule sergent, vreți să o urmăresc?

— Nu. Îl vom aresta pe Heath, întâi, și vom merge după ea, după aceea.

Au stat amândoi cu ochii ațintiți pe toaleta bărbaților, așteptându-l pe Heath să reapară.

— Nu se grăbește deloc, a spus Paul. Poate că-și schimbă hainele.

— Nu, nu avea nimic cu el când a intrat. Pariez că au stabilit să se întâlnească în avion.

— Ce te face să crezi asta?

— Banii sunt la ea.

— Să mă duc să verific dacă el mai este acolo?

— Unde altundeva să fie? a spus William, în momentul în care un bărbat pe care amândoi l-au recunoscut imediat a ieșit alergând de la toaleta bărbaților.

— Acuma știm cine era pe cealaltă motocicletă, a spus Paul. Pe care vrei să-l urmăresc?

— Pe Tulip, a spus William, amintindu-și unde văzuse ultima oară Yamaha neagră. Și arestează-l!

— Cu ce acuzație?

— Am sentimentul că voi afla, a spus William, îndreptându-se spre toaleta bărbaților. Pleacă odată!

Paul a pornit după Tulip, fără să-i mai pese de sacoșele rătăcite și picioarele întinse și, chiar când William ajunsese la intrarea în toaleta bărbaților, un alt bărbat a trecut alergând și strigând:

— Ajutor, să cheme cineva poliția, ajutor!

Când William era pe punctul să intre în toaleta bărbaților, un al treilea bărbat a țâșnit pe lângă el, încercând să-și ridice fermoarul de la pantaloni, în timp ce continua să alerge. William a împins ușa și a intrat. S-a oprit, paralizat, pe moment, de ceea ce a văzut în fața lui. De când era el în poliție, văzuse multe trupuri fără viață: bătrâni care muriseră în pace la ei acasă, dependenți de droguri cu ace înfipte în vene, chiar și o soție bătută care se spânzurase în fața propriilor copii. Dar nimic nu-l pregătise pentru aceasta.

Răstignit pe podea, era trupul lipsit de viață al lui Adrian Heath, înconjurat de o baltă de sânge. Cu numai câteva minute înainte, el așteptase cu nerăbdare să înceapă o viață nouă cu iubita lui, în Rio. Acum, avea gâtul tăiat dintr-o singură mișcare sigură făcută de cineva care știa ce face și ochiul drept fusese scos din orbită și lăsat lângă trup, ca un avertisment pentru oricare alt traficant care s-ar putea gândi numai, să devină informator al poliției.

— Nu mișca! a strigat o voce, în spatele lui.

William a ridicat mâinile și a spus, cu fermitate:

— Sunt ofițer de poliție. Îți arăt legitimația.

— Cu mișcare lentă, a spus vocea.

William a scos legitimația din buzunarul de la piept și a ridicat-o, ca s-o vadă ofițerul. A auzit pași apropiindu-se de el, urmați de cuvintele:

— E-n regulă, sergent, te poți întoarce.

William s-a întors și a văzut în fața lui un sergent de poliție mai în vârstă, care se străduia să rămână calm, însoțit de un polițist tânăr, care nu se putea opri din tremurat. Poliția aeroportului are, de obicei, de-a face cu imigranți ilegali, hoți de buzunare, uneori de câte un pasager care a ridicat un bagaj care nu este al lui de pe banda de bagaje. Scena prezentă, cu siguranță, nu făcea parte din descripția slujbei lor. William a acceptat să se ocupe de ea.

— Ascultați cu atenție, a spus el. Primul lucru pe care am nevoie să-l faceți este să împrejmuiți toată zona. Asigurați-vă ca niciun pasager să nu se apropie de această toaletă.

Polițistul cel tânăr a ieșit repede din încăpere, cu o expresie de ușurare pe figură, bucuros să scape.

— Domnule sergent, vreau să-l sunați pe detectivul superintendent Lamont, la Scotland Yard. Să-i spuneți că Adrian Heath a fost ucis și detectivul Adaja îl urmărește pe suspectul de crimă, cunoscut sub numele de Tulip.

William l-a pus să repete mesajul, timp în care a apărut un alt ofițer. Acesta s-a întors cu spatele, când a văzut cadavrul.

— Trebuie să informați ofițerul de serviciu al aeroportului și să preluați controlul scenei unde s-a produs crima, i-a spus William celui de-al treilea ofițer. Cadavrul nu trebuie mutat, până nu permit acest lucru ofițerii de la Departamentul de criminalistică.

— Da, sir, a spus un alt bărbat care era fericit că nu are altceva de făcut, decât să se supună

ordinelor.

William a îngenuncheat pe un picior lângă cadavrul lui Heath și a extras din buzunarul de la piept o carte de îmbarcare și un pașaport. Fotografia era a lui Heath, deși numele nu era ai lui.

— Îmi pare rău, prietene, a spus William. Dumnezeu știe că nu meritai asta.

Când William a ieșit din toaleta bărbaților, a găsit încă doi polițiști care izolau scena crimei, în timp ce un grup de pasageri exasperați întrebau de ce nu puteau să folosească toaleta. Dacă le-ar fi spus, ar fi făcut pipi în pantaloni, cu toții.

Sergentul mai în vârstă a alergat după William.

— Medicul de la medicina legală ar trebui să fie cu noi foarte curând. N-am putut să vorbesc cu superintendentul Lamont, pentru că a fost chemat să depună mărturie la Old Bailey. Un anume comandant Hawksby spune să preluați dvs. răspunderea, până ce vine șeful de la criminalistică.

— Am înțeles. Fii sigur…

Ultimul apel pentru zborul BA 012 spre Rio de Janeiro. Îi rugăm pe pasagerii întârziați să vină urgent la poarta 27, pentru că avionul se pregătește de decolare.

— …că nimeni altcineva în afara sergentului de legătură de la laborator și FMF nu are acces în apropierea cadavrului. Și încă un lucru…

— Mă lăsați pe mine de pază? a întrebat ofițerul.

— Da, dar nu pentru mult timp, a răspuns William, în timp ce sunetul sirenelor s-a făcut din ce în ce mai puternic. Există o persoană pe care trebuie s-o interoghez, înainte ca avionul ei să decoleze.

Fără nici un alt cuvânt, William a început să alerge spre scările rulante, urcând câte două trepte deodată.

Ofițerul de la controlul pașapoartelor s-a uitat alarmat la petele de sânge și la bărbatul care abia mai respira care se așezase la coadă. Era pe punctul să apese butonul de panică de sub tejghea, când William i-a prezentat legitimația strigând:

— Rio?

— Poarta este gata să se închidă, domnule sergent, a spus el. Îi voi suna să-i previn că vă îndreptați spre ei. Sper să-l prindeți pe nenorocit.

William a luat-o din nou la fugă. Era așteptat de doi funcționari la sol lângă poarta 27 și, după o verificare a legitimației sale, a fost condus în jos, pe coridor, și la aeronava care aștepta, unde s-a alăturat ultimilor pasageri ce-și căutau locurile. A verificat ce număr avea locul lui Adrian pe cartea de îmbarcare, înainte de a se îndrepta pe culoar, în căutarea unei femei pe care nu o întâlnise niciodată. S-a oprit când a văzut-o pe Maria Ruiz cu servieta în mână, căutând neliniștită o altă față.

William s-a răzgândit. A făcut stânga-împrejur, a pornit înapoi pe interval, spre ieșire, i-a mulțumit stewardesei și s-a întors în terminal.

Zborul BA 012 spre Rio de Janeiro a decolat la timp, cu toate că unul dintre pasageri nu s-a îmbarcat.

***

— Era directorul Avocaților Publici, a spus sir Julian, punând telefonul jos.

— Nu e greu să ghicesc ce vor recomanda ei, a spus Grace.

— Urmare a mărturiei lui Heath, din această dimineață, m-au sfătuit să-l contactez pe Booth Watson și să încerc să fac o înțelegere cu el.

— Știu exact cele două cuvinte pe care i le-aș spune la această sugestie, dacă aș fi BW și unul dintre ele ar fi din patru litere. Ce fel de înțelegere avea în minte directorul?

— Am fost de acord să renunțăm la acuzația de trafic de droguri, iar Faulkner să pledeze vinovat pentru posesie de droguri. Va avea de plătit o amendă mare, dar i se va da o pedeapsă de numai doi ani cu suspendare. Totuși, tipic pentru ei, promit că ne vor lăsa pe noi să luăm decizia finală.

— De aceea li se spune Departamentul lui Ponțiu Pilat, a remarcat Grace. Deci, Faulkner va scăpa, din nou. Dacă lucrurile continuă așa, va primi pedepse cu suspendare tot restul vieții și nu va vedea niciodată cum e o celulă de închisoare pe dinăuntru.

— Tu ce-ai face, Grace, în acest caz, dacă ai fi șeful meu, și eu aș fi asistentul tău?

Grace a fost luată pe nepregătite, pentru un moment, pentru că tatăl ei nu-i ceruse niciodată sfatul, până atunci, într-un caz așa de important. S-a gândit puțin la întrebarea lui, pentru că, deși se simțea flatată, expresia de pe fața lui o făcea să nu aibă nicio îndoială că dorea să-i asculte opinia, înainte ca el să ia o decizie.

— Nu l-aș lăsa pe Faulkner să scape așa de ușor. Acesta are încă de explicat ce-i cu cele douăsprezece grame de cocaină, pe care poliția le-a găsit în casa lui, și, chiar dacă ar putea convinge jurații că nu știa de cocaină și cum ajunsese ea acolo, nu-i va fi ușor să dea socoteală de bancnota de douăzeci de lire. William e convins că aceasta este o întrebare la care Faulkner nu poate să răspundă.

— Sunt de acord cu William. Dar tot avem nevoie ca Faulkner să facă depoziție, înainte ca noi să putem ridica problema bancnotei de douăzeci de lire. Dacă l-aș reprezenta pe el, l-aș sfătui să nu cumva să se apropie de boxa martorilor. Aceasta ne va lăsa pe noi cu sarcina de a dovedi că este vinovat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, ceea ce va fi imposibil, după depoziția de azi dimineață al lui Heath.

— Atunci va trebui să încercăm să facem apel la vanitatea lui Faulkner, a spus Grace, în așa fel încât să-i fie imposibil să ne opună rezistență.

— Și cum propui să facem asta? a întrebat sir Julian.

— Înlocuindu-l pe primul martor, a propus Grace, în timp ce telefonul de pe biroul lui sir Julian a început să sune.

El a ridicat receptorul, a ascultat un timp ce-i spunea apelantul, apoi a spus:

— Da, înțeleg cum schimbă asta situația, Desmond. Îți mulțumesc că m-ai informat.

— Ce schimbă situația? a întrebat Grace, după ce el pusese telefonul jos.

— Adrian Heath este mort.

***

— Am primit o ofertă de la partea adversă, a spus Booth Watson.

— După depoziția de azi dimineață a lui Heath, asta e surprinzător, a spus Faulkner. Dar tu îmi poți spune despre ce este vorba, înainte de a respinge, imediat, oferta.

— Vor renunța la acuzația de trafic de droguri, dacă pledezi vinovat pentru posesia de droguri.

— Care-ar fi paguba?

— O amendă de un milion de lire și doi ani cu suspendare.

— M-ar tenta, dacă nu m-aș gândi că jurații mă vor considera nevinovat pentru ambele acuzații.

— Posibil, a spus Booth Watson, dar de ce să riscăm?

— Pentru că zarurile sunt acum în favoarea mea, așa că îi poți transmite lui sir Julian Warwick QC să se ducă la naiba.

— Eu te-aș sfătui să nu faci asta, Miles, mai ales că nu te voi chema la bară.

— De ce nu? Nu am nimic de ascuns.

— Cu excepția celor douăsprezece grame de cocaină.

— Despre care poți spune că mi le-a plantat Lamont.

— Știi că nu va ține și că juriul nu se va lăsa convins. Lamont este un ofițer cu vechime în poliție, cu un dosar impecabil și, după experiența mea, jurașilor le place felul direct de a spune lucrurilor pe nume al scoțianului și, din această cauză, nici nu intenționez să-l interoghez.

— Dar, după ce citești asta, o să vrei, a spus Faulkner, înmânându-i un plic maro, voluminos.

Booth Watson a citit fără grabă conținutul, apoi a întrebat:

— De unde ai chestia asta?

— E vorba de ceea ce circulă în public, dacă știi unde să te uiți, a spus Faulkner.

***

— Să înțeleg, Sir Julian, că doriți să faceți o declarație, în numele Coroanei? a întrebat dl Justice Baverstock.

— Da, milord. Cu permisiunea dvs., Coroana vrea să renunțe la prima acuzație din rechizitoriu, anume posesia de droguri cu intenția de a livra altor persoane. Cu toate acestea, încă intenționăm să susținem a doua acuzație, aceea de posesie de substanțe interzise, anume douăsprezece grame de cocaină.

Judecătorul a ridicat din sprânceană, pentru că asistase personal la sfatul pe care directorul Avocaților Publici i-l dăduse lui sir Julian, de a renunța la ambele acuzații și de a bate rapid în retragere. A fost surprins că un bărbat atât de prudent în mod normal, ignoră o opinie atât de înțeleaptă.

— Așa să fie, sir Julian. Așa că puteți chema la bară următorul dvs. martor.

— Îl chem la bară pe detectivul superintendent Lamont.

Primul lucru pe care l-a făcut William când a sosit înapoi la Yard, în acea seară, mai târziu, a fost să-l întrebe pe comandant dacă avea vești de la Paul.

— Mă tem că n-am vești bune, a spus Hawksby. S-a ciocnit cu un alt motociclist, când se întorcea de la aeroport, și au ajuns amândoi la spital. William arăta neliniștit. Dar Paul a scăpat destul de ușor, cu numai câteva tăieturi și vânătăi și va fi externat în câteva zile. Tulip, din păcate, și-a rupt un picior și nu va părăsi spitalul ceva vreme.

O pâlpâire de zâmbet a trecut peste fața comandantului.

— A fost arestat pentru uciderea lui Heath?

— Da. Se ocupă de asta Departamentul de criminalistică și vor pune o santinelă la ușa salonului lui, zi și noapte.

— Atunci îmi voi definitiva raportul și-l voi lăsa pe biroul superintendentului Lamont, când voi pleca, diseară.

— Bine, a spus Hawk. I-a părut rău lui Bruce că nu te-a putut ajuta, dar a primit notificare că urma să depună mărturie în procesul lui Faulkner.

— Cum a fost?

— Nu se putea mai bine. De fapt, aș fi surprins să se deranjeze Booth Watson să-l interogheze, dimineață. Nu ar face decât să-i mai dea încă o ocazie să repete întrebarea: dacă nu Faulkner a pus drogurile în statuie, atunci cine le-a pus?

— Coroana a ridicat problema bancnotei de douăzeci de lire?

— Nu. Am sentimentul că păstrează bomba asta pentru când sir Julian îl va interoga pe Faulkner.

— Asta presupunând că va avea ocazia, a spus William. Dacă Faulkner nu ajunge în boxa martorilor, tatei nu-i va fi permis să prezinte asta ca pe o probă nouă.

— Ciudat, a spus Hawk. Nu seamănă deloc cu sir Julian asumarea unui asemenea risc.

— Dar seamănă mult cu fiica lui, a completat William.

— Atunci, să sperăm că niciunul nu va regreta această decizie.

William a descuiat ușa, sperând că o seară liniștită, împreună cu soția lui îl va ajuta să-și scoată din minte imaginea cadavrului lui Heath. Dar, când a intrat în hol, a fost întâmpinat de o Beth gravidă și în lacrimi, care s-a aruncat în brațele lui și l-a strâns cu putere.

— Acum știu ce-a vrut să spună Josephine Hawksby când mi-a povestit că momentul cel mai rău a fost ziua când soțul ei nu a venit acasă.

— N-a fost atât de rău, a spus William, încercând s-o liniștească.

— Dar să-ți vezi prietenul ciopârțit în acel mod și tu să nu poți face nimic pentru el.

— Cum ai aflat asta? a întrebat William.

— A fost informația principală pe toate programele de știri, toată seara, și Jackie m-a sunat să-mi spună că tu ai fost primul ofițer care a ajuns la scena crimei.

— Am fost, dar voi fi bine, a spus el, sperând că vorbele lui sunau convingător.

— Nu arăți bine, a spus Beth, începând să-i scoată cămașa, așa pătată de sânge, amintindu-și de o altă cicatrice urmare a unei alte întâlniri din cariera lui. Dar se temea că acum va fi o cicatrice mentală, nu fizică. Îmi doresc să mă fi sunat.

— Nu-i chiar așa de ușor când te afli în mijlocul unei investigații de crimă. Lamont nu era disponibil, așa că am preluat eu sarcina.

— Știu. Jackie mi-a dat toate detaliile. (Numai detaliile pe care voia ca tu să le auzi, s-a gândit William.) Cum a reacționat iubita lui Adrian?

William nu a răspuns.

— Situația asta este una în care n-ar trebui să pun întrebări? a spus Beth.

— Da, a răspuns William, liniștit. Nu în cele din urmă pentru că nu sunt sigur că am luat decizia corectă.

19

— Doriți să interogați acest martor, domnule Booth Watson?

— Da, milord, dar nu voi consuma foarte mult din timpul curții.

Watson a rămas în picioare, în timp ce superintendentul Lamont s-a întors în boxa martorilor.

— Domnule superintendent, sunt sigur că nu trebuie să vă amintesc că sunteți încă sub jurământ. Lamont nu a răspuns nimic, ci a rămas privind spre adversarul său ca un boxer care așteaptă fluierul, ca să poată începe prima rundă. Pentru înregistrare, domnule superintendent, pot presupune că răspunsul dvs. este *Da*?

Lamont a confirmat, dând, cu neplăcere, din cap.

— În timpul depunerii mărturiei dvs. de ieri după-amiază, ca răspuns la întrebarea ilustrului meu prieten, ați repetat ad nauseam[15], că, dacă nu a ascuns clientul meu drogurile găsite în statuia lui, cine a făcut acest lucru?

— Și voi fi fericit să repet din nou această întrebare, domnule Booth Watson, dacă credeți că asta ar accelera procedurile.

Nu-i nicio îndoială cu privire la cine va câștiga a doua rundă, s-a gândit William.

— Nu cred că va fi necesar, domnule superintendent. Totuși, ceea ce aș dori să știu este câți polițiști au invadat casa domnului Faulkner, în mijlocul nopții?

— Nu pot fi sigur de numărul exact.

— În ciuda faptului că erați responsabil pentru operațiune?

— Cincisprezece, probabil douăzeci.

— De fapt, numărul lor era douăzeci și trei, dacă-i includeți pe toți ofițerii de la departamentul Droguri, laboranți, șoferi și chiar un fotograf, ca să

nu mai menționez o pereche de câini antrenați pentru depistarea drogurilor. Aș putea fi iertat, domnule superintendent, dacă mă gândesc că clientul meu furase, cumva, Bijuteriile Coroanei.

Lamont nu a răspuns, dar jurații nu aveau nicio îndoială cu privire la cine câștigase a treia rundă.

— Este posibil ca unul dintre acei ofițeri să fi putut ascunde drogurile în interiorul statuii, fără știrea dvs.?

— Imposibil, a spus Lamont, răspunzând atacului.

— Prin aceasta, vreți să spuneți că garantați pentru fiecare dintre ei, până la unu, chiar și pentru cei de care nu știați că se aflau acolo?

— Bineînțeles că nu pot, a replicat tăios Lamont. Cu toate acestea, pot da asigurări Curții că ei erau toți, fără excepție, profesioniști de primă clasă, și își îndeplineau sarcina pentru care fuseseră antrenați.

— Îl puteți prezenta pe detectivul superintendent Jeremy Meadows ca un profesionist de primă clasă, care și-a îndeplinit misiunea pentru care a fost pregătit s-o facă?

Lamont a ezitat, în mod clar prins cu garda jos, în timp ce un alt pumn al lui Booth Watson a aterizat, de această dată sub centură.

— Nu vă grăbiți, domnule superintendent și, vă rog, nu vă simțiți jignit dacă vă reamintesc că sunteți încă sub jurământ.

Sir Julian s-a ridicat în picioare.

— Milord, a spus el cu asprime. Mă lupt să identific relevanța acestor întrebări și încotro se îndreaptă ele.

— Fiți sigur, milord, a intervenit Booth Watson, în mod clar fără nicio emoție, totul va deveni curând limpede precum cristalul.

— Sper, domnule Booth Watson, a exclamat un judecător, pentru că eu simpatizez oarecum cu vederile lui sir Julian. Fiți amabil și treceți la subiect.

— Voi face tot ce-mi stă în putere să scurtez, Luminăția-Voastră. Booth Watson și-a întors din nou atenția spre Lamont, care nu-i răspunsese încă. Aveți nevoie să vi se reamintească întrebarea, domnule superintendent?

— Nu.

— Atunci, așteptăm cu interes răspunsul dvs.

— Da, l-aș prezenta pe detectivul superintendent Meadows ca un profesionist desăvârșit și eu am fost mândru să fiu un membru în echipa sa.

— Profesionist desăvârșit? Vă pot întreba ce rang aveați în vremea în care erați mândru să fiți un membru în echipa sa?

— Eram sergent în departamentul omoruri, desfășurând o investigație asupra morții unui criminal notoriu din East End.

— Cazul acesta a ajuns în tribunal?

Lamont a dat din cap afirmativ.

— Încă o dată, domnule superintendent, curtea trebuie să știe dacă, prin gestul acesta, ați spus *Da*, pentru înregistrare.

— Da, a răspuns Lamont, pe un ton tăios.

— Și la ce verdict au ajuns jurații, în acea ocazie?

— Nevinovat, a spus Lamont.

— Și vă puteți aminti depoziția vitală care i-a determinat pe jurați să ajungă la acest verdict?

Booth Watson continua să se uite fix la martor.

— Dacă nu puteți, aș fi fericit să vă împrospătez eu memoria. Booth a așteptat puțin, apoi a continuat: Avocatul apărării, din acel caz, a putut dovedi că arma fusese plantată asupra suspectului. Poate că ați putea spune Curții cine a plantat acea armă asupra unei victime nevinovate, domnule superintendent?

— Detectivul superintendent Jeremy Meadows, a spus Lamont, cu o voce care nu a ajuns să fie auzită până în spatele sălii.

— Și ce a devenit detectivul superintendent Meadows, după acest incident?

— Unde duc toate acestea, domnule Booth Watson? a întrebat judecătorul, în timp ce sir Julian se ridica în picioare.

— Bănuiesc că sunteți gata să aflați, milord, a spus Booth Watson, ignorându-l pe sir Julian.

— Și, după cum ne-ați spus, domnule superintendent, dvs. erați unul din ofițerii care lucrau la acel caz.

— Am avut această onoare.

— Onoare? Dar acela a fost un caz în care un ofițer cu vechime în poliție a plantat o armă asupra unui bărbat nevinovat, în scopul de a evita, în mod necinstit, o condamnare.

— Și la mai puțin de o lună după ce acel bărbat a fost găsit nevinovat, el a ucis un alt om nevinovat.

— Deci, ați aprobat acțiunea șefului dvs.? a întrebat Booth Watson.

— Nu am spus asta.

— Nu a fost nevoie să spuneți. Domnule superintendent, sunteți adeptul corupției din cauze nobile? Booth Watson a așteptat răspunsul, dar nu a existat niciun răspuns. Poate că a sosit timpul să satisfaceți curiozitatea Curții cu privire la rolul pe care l-ați jucat în acea ocazie. După condamnarea șefului dvs., onorabilul detectiv superintendent Meadows, a fost instituit un tribunal care să investigheze dacă a mai fost cineva din echipă implicat în crimă. Sub jurământ, ați recunoscut că, fiind un tânăr sergent impresionabil, este posibil să vă fi făcut că nu vedeți. Ați putea spune Curții ce a decis tribunalul că este pedeapsa potrivită în cazul dvs.?

— Am fost degradat din gradul de sergent la cel de polițist simplu și am petrecut doi ani la patrulare pe stradă, înainte de a fi reinstalat în gradul anterior.

— Deci, după ce un tribunal a constatat onestitatea și integritatea a recomandat degradarea ta.

— După care, am fost reinstalat.

— Și, acum, ceri juraților să creadă că ești un personaj reformat?

— Facem cu toții greșeli, a spus Lamont. Unii dintre noi învață din ele.

— Într-adevăr, învățăm, a acceptat Booth Watson. Dar jurații vor dori să știe dacă dvs. ați învățat să nu vă faceți că nu vedeți, când nu puteți garanta condamnarea, prin muncă polițienească cinstită.

Lamont s-a uitat sfidător la avocatul apărării, dar Booth Watson nu s-a clintit.

— Dvs. ați fost ofițerul responsabil de caz, când clientul meu a fost acuzat, în mod fals, de furtul tabloului lui Rembrandt, pe care, de fapt, îl descoperise pentru Muzeul Fitzmolean, cu mari cheltuieli personale?

— Jurații au decis că el deținuse pictura timp de șapte ani, în mod ilegal, a spus Lamont, revenind la pânză, și judecătorul i-a dat patru ani cu suspendare pentru fraudă și l-au amendat cu zece mii de lire sterline.

— Bine jucat, a șoptit sir Julian. Acum se înregistrează.

Booth Watson a evitat un atac violent.

— Răspundeți numai la întrebare, domnule superintendent. Erați responsabil pentru cazul acela?

— Da.

— Și acela a fost încă un alt exemplu de corupție pentru o cauză nobilă?

Sir Julian a fost repede în picioare.

— Trebuie să obiectez, milord. Nu superintendentul este judecat, în acest proces.

— Sunt de acord, sir Julian. Mergeți mai departe, domnule Booth Watson.

Booth Watson a întors pagina carnetului cu notițe.

— Domnule superintendent, în sfârșit, pot să vă întreb cât timp v-a luat, în noaptea din 17 mai, să conduceți de la porțile proprietății clientului meu până la ușa casei sale?

— Cam un minut, un minut jumătate.

— Ce interesant! Pentru că, atunci când am făcut același exercițiu, cu o săptămână în urmă, mi-a luat numai patruzeci și două de secunde. Dar este posibil ca dvs. să nu vă fi grăbit.

Lamont a desfășurat în minte deplasarea aceea.

— Și cât i-a luat majordomului – care va depune mărturie, dacă i se va cere, milord – ca să deschidă ușa de la intrare și să vă conducă înăuntru, după ce vă uitaseți degetul apăsat pe butonul soneriei.

— Un minut, posibil două.

— Deci, nu mai mult de trei, posibil patru minute în total, înainte ca tu și cei douăzeci și doi ofițeri excelent antrenați să năvăliți în casa clientului meu, în căutare de droguri. Și, după ce ați căutat peste două ore, tot ce-au reușit să găsească au fost o tabletă de ecstasy și două țigări de marijuana.

— Dar, mai târziu, am găsit…

— Mai târziu, este cuvântul cheie. Dar cât timp mai târziu, sunt obligat să întreb. Ați fost primul ofițer care a intrat în Limpton Hall, domnule superintendent? a spus Booth Watson, schimbând direcția.

— Da, a spus Lamont, părând uluit.

— Și unde era clientul meu, în acel moment?

— Stătea în picioare în capul scărilor.

— Și cum era îmbrăcat?

— Purta un halat de casă din mătase roșie.

— Așadar, după ce ați sunat la soneria de la intrare, cumva, el a reușit să pună douăsprezece pachete de cocaină într-o statuie plasată, inconvenabil, lângă ușa de la intrare, a urcat în grabă scările, și-a schimbat ținuta pentru cină, și-a

pus pijamaua și halatul roșu de mătase – și a avut totuși timp să stea în capul treptelor întâmpinându-te când ai intrat, totul durând sub trei minute?

Lamont nu a răspuns.

— Polițiștii de la Kezstone n-ar fi putut veni cu o poveste mai bună, a spus Booth Watson, privind direct înspre jurați.

— Convingerea mea este că inculpatul ascunsese săculeții cu cocaină în statuie, înainte de sosirea noastră, cu intenția de a-i distribui musafirilor lui, mai târziu, în acea seară. Sincronizarea noastră a fost greșită.

— Convingerea mea este că sincronizarea voastră a fost bună și, nereușind să veniți cu ceva incriminator, după percheziționarea casei clientului meu, timp de peste două ore, cineva v-a îndeplinit ordinele și a plasat drogurile în statuie.

— Este o afirmație ridicolă, a spus Lamont, încercând să-și controleze nervii.

— Ar fi, de asemenea, ridicol să sugerez că, nu pentru prima oară în cariera dvs., ați ales să vă faceți că nu vedeți când a fost plantată o probă falsă de către unul dintre colegii dvs., în încercarea de a obține condamnarea?

— Foarte ridicol, a obiectat Lamont, aproape strigând.

— Posibil un tânăr sergent impresionabil care voia să-i facă plăcere ofițerului responsabil de investigație?

— Încă și mai ridicol, a spus Lamont, pe un ton mai ascuțit cu fiecare cuvânt spus.

— Un sergent care tocmai s-a întâmplat să știe exact unde erau drogurile, pentru că erau exact unde le plantase el?

— Asta-i o, acuzație josnică, Onorată Instanță, a protestat sir Julian, sărind în picioare.

— Mai ales când sergentul în discuție se întâmplă să fie chiar fiul avocatului principal al Coroanei.

Sir Julian ar fi răspuns, dar nu ar fi fost auzit din cauza gălăgiei care a urmat, când mai multe persoane s-au întors să se uite la William, care nu era în stare să-și ascundă furia.

Judecătorul a așteptat să se domolească zgomotul, înainte de a se încrunta spre avocatul apărării și a spus:

— Domnule Booth Watson, sper că aveți dovezi pentru aceste acuzații neobișnuite, altfel nu voi avea altă opțiune decât să-i sfătuiesc pe jurați să ignore cuvintele dvs. și să vă cer să fiți mai circumspect pe viitor.

— Poate că n-ar fi fost acuzații neobișnuite, Onorată Instanță, dacă sir Julian i-ar fi permis sergentului Warwick, mai degrabă decât șefului acestuia, să depună mărturie din boxa martorilor, sub jurământ.

De această dată, strigătele au durat mai mult timp, până când judecătorul a putut să restabilească ordinea, spunând:

— Domnule Booth Watson, nu-mi puneți mai mult răbdarea la încercare, altfel se poate să ordon rejudecarea procesului și să consider că manifestați dispreț față de Curtea de Justiție.

— Și noi nu ne-am dori aceasta, nu-i așa, Onorată Instanță, a spus Booth Watson, singura persoană care își păstrase calmul în timpul acestui schimb de replici.

Apoi, înainte ca judecătorul să poată răspunde, și-a întors atenția spre martor și a spus:

— Domnule superintendent, ar fi corect să cred că-l considerați pe dl. Faulkner un criminal periculos care trebuie închis pe tot restul vieții, pentru că jurații au înțeles, poate, greșit?

— În sfârșit, am găsit ceva cu privire la care putem fi de acord, a strigat Lamont, împungându-l de la distanță cu degetul arătător pe Booth Watson.

— Puțin mai tare, vă rog, a spus Booth Watson, poate că jurații nu v-au auzit bine, prima dată… și s-ar putea, de asemenea, să înțeleagă greșit.

Și-a întors privirea spre prezidiu și a spus:

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

Toată lumea a rămas pe scaune, așteptând ca sir Julian să iasă la luptă, dar au avut parte din nou de o surpriză, când avocatul principal al Coroanei s-a ridicat în picioare și a spus cu un oftat exagerat:

— Din punct de vedere al Coroanei, cazul este închis. Cu toate acestea, Onorată Instanță, mă întreb dacă aș putea avea permisiunea de a face o declarație în nume personal?

Domnul Justice Baverstock a aprobat dând din cap și Booth Watson s-a lăsat în spate pe spătarul scaunului, a închis ochii și și-a încrucișat brațele, dând impresia unui general victorios care așteaptă vestea triumfului pe câmpul de bătaie. Dar, spre surpriza sa, sir Julian nu era încă gata să accepte condițiile predării.

— După cum știți, Onorată Instanță, există o practică încetățenită în cauzele criminale ca avocatul principal să-i permită asistentului său să interogheze martorul apărării. Așa că, dacă dl Booth Watson plănuiește să-l cheme pe pârât să dea mărturie, eu voi face un pas în lateral și voi lăsa această responsabilitate asistentei mele, domnișoara Grace Warwick, dacă Onorata Instanță este de acord cu aceasta.

Booth Watson a deschis ochii, și-a desfăcut brațele încrucișate și a spus cu voce destul de puternică, pentru ca cei din jurul său să audă:

— Ce pune la cale?

William a zâmbit, dar a înțeles exact ce punea la cale tatăl lui.

— Aștept cu nerăbdare și plăcere aceasta, sir Julian, a spus judecătorul, apoi a adăugat: ne vom reuni mâine-dimineață, la ora zece.

***

— Sunt împotrivă, a spus Booth Watson.

— De ce? a întrebat Faulkner.

— Pentru că nu ai nimic de câștigat din asta, în vreme ce ea nu are nimic de pierdut.

— Dar, nu uita că mă voi confrunta cu pupila, nu cu maestrul.

— Care a fost bine îndrumată de maestru, mulți ani.

— Atunci, poate că este momentul să le arătăm Warwick-ilor cu cine se pun. În orice caz, ce am eu de pierdut?

— Libertatea.

— S-ar putea să nu mai am niciodată altă ocazie ca aceasta să-l umilesc public pe sir Julian Warwick și s-o distrug, în același timp, pe fiică-sa, avându-i pe Hawksby, Lamont și pe Corist în asistență, pentru a urmări reprezentația.

— Eu mi-am exprimat opinia, Miles. Să eviți cu orice preț să apari în boxa martorilor, pentru că eu cred că vei constata că deja cortina a fost lăsată.

— Nu, peste rolul meu nu a fost, a spus Miles.

— Rol care nu va avea textul scris dinainte, nu uita asta.

— Hai să recunoaștem, a spus Miles. Tu nu ai fost mai mult decât groparul. Acum ei îl așteaptă pe Hamlet să-și facă intrarea în scenă.

— Și știm cu toții cum s-a sfârșit asta.

20

Când Grace s-a trezit, nu-și dădea seama dacă a dormit vreun pic, pentru că mintea ei zbârnâia de teamă și nerăbdare.

A mai rămas întinsă câteva minute, nedorind s-o trezească pe Clare, apoi s-a strecurat ușor jos din pat și s-a dus, în picioarele goale pe covor, spre baie. A închis ușa la baie și a aprins lumina.

Și-a privit fața în oglindă. Erau multe de făcut, dar nu acum. Avea nevoie să funcționeze la superlativ creierul ei, dacă se gândea să aibă vreo speranță în a-l încolți pe Faulkner. După ce și-a clătit fața cu apă rece și s-a spălat pe dinți, și-a pus halatul, a stins lumina în baie, s-a întors în cameră mergând pe vârfuri, a ieșit pe culoar, mulțumită că n-o trezise pe Clare. În timp ce cobora scările, și-a dat seama că lăsase lumina aprinsă la bucătărie, înainte de a merge la culcare, și a tras o înjurătură în șoaptă. Draga ei mamă ar fi pedepsit-o pentru că era risipitoare. Dar, când a deschis ușa la bucătărie, a găsit-o pe Clare așezată la masă, cu creionul în mână, înconjurată de documente juridice.

— Bună dimineața, Grace, a spus ea, de parcă s-ar fi aflat în biroul ei, la serviciu. Tocmai am revăzut întrebările pregătite de tine pentru interogatoriul din dimineața aceasta. Am schimbat puțin ordinea lor, pentru ca să-i fie mai greu lui Faulkner să-și dea seama de unde vii. Dar nu te poți relaxa niciun moment, pentru că bărbatul acesta este extrem de ascuțit la minte și iute de picior, așa că va trebui să încerci să fii mereu cu un pas înaintea lui. Nu trebuie să vadă venind pumnul, în așa fel încât când îi aplici a doua lovitură în plexul solar, să nu aibă timp să-și revină până îl pocnești a treia oară și îl faci knockout. Și, apropo, am trecut din nou peste mărturia lui Adrian Heath și tatăl tău are dreptate – el chiar ne-a trimis un mesaj codat despre cum să-l prindem

pe Faulkner. Să sperăm că nici Faulkner, nici Booth Watson nu l-au identificat. Acum, stai jos și verifică ce-am făcut aseară, în timp ce eu fierb un ou pentru tine, pentru că îți trebuie un mic-dejun consistent.

— Înainte de a fi spânzurată, a răspuns Grace.

Au râs amândouă nervos. Grace s-a așezat și a început să analizeze noua ordine a întrebărilor. Clare avea dreptate, schimbarea ordinii câtorva dintre ele îi diminua lui Faulkner șansa de a anticipa „Mi se pot returna cele opt sute de lire sterline?”

— Corect, a observat Clare, punând în fața lui Grace o ceașcă cu ceai. Acum, haide să repetăm. Eu voi fi Faulkner, iar tu joci rolul avocatului principal. Începe tu.

Grace s-a ridicat de pe scaun.

— Domnule Faulkner, credeți că dl Heath a spus adevărul când a afirmat sub jurământ…

În decursul următoarei ore, ele au făcut schimb de remarci înțepătoare și negări ascuțite din partea pârâtului, înfruntări între cei doi de parcă aceștia ar fi fost rivali de moarte, pauze dese pentru a emite o sentință în alt fel sau a accentua un cuvânt, pentru a avea un impact mai mare. După a treia ceașcă cu ceai, Clare a ridicat brațele în aer și a exclamat:

— A reușit! Cred că a reușit! Acum, du-te și pregătește-te. Trebuie de asemenea să arăți cel mai bine, dacă vrei să-i dezarmezi pe jurați.

Grace i-a dat partenerei ei un sărut, apoi s-a întors la etaj ca să facă duș. Cum de ea era așa de norocoasă, se mira, nu pentru prima oară. Ea și Clare se cunoscuseră la un simpozion al Societății Juriștilor despre rolul părinților în lumea modernă și, de atunci, rar petrecuseră o zi separat. Le plăcea să se țină de mână și să chicotească despre bărbații pe care îi întâlniseră și care-și imaginau că erau irezistibili. Dar numai în intimitatea propriei lor case. Odată, pe când treceau, mână în mână, prin

parc, un adolescent le ștersese în goana bicicletei și strigase:

— Lesbos[16], lesbos, lesbos, continuându-și goana.

Clare îi arătase degetul, fapt pe care l-a regretat mai târziu.

— Nu trebuia să mă cobor la nivelul lui, îi spusese ea lui Grace, evident supărată pe ea însăși.

— Cum ar putea un tâmpit ca ăsta să înceapă să înțeleagă că iubirea ia multe forme?

Clare era blândă, generoasă, caldă, isteață și inteligentă, spontană. Și cum ea era avocat consultant, iar Grace avocat pledant parteneriatul lor era ideal. De fapt, unul dintre colegii ei fusese auzit spunând în barou: „Dacă te pui împotriva ăstora două, nu te gândi la ele ca partenere, ci, mai degrabă ca la o armată în marș.”

Grace s-a privit în oglindă. Costum de calitate albastru-marin și pantofi negri cu toc jos. Niciodată, dar niciodată, nu porți pantofi cu tocul înalt în sala de judecată, o sfătuise cândva o judecătoare. Se poate să stai în picioare ore întregi și confortul este mult mai important decât câțiva centimetri în plus. Grace a continuat să repete întrebările și chiar și pauzele, în timp ce-și peria părul și se uita la acuzata din oglindă.

Cuvintele lui Clare:

— E timpul să pleci, Grace, altfel el va fi declarat nevinovat, înainte ca tu să te arăți în sală! au adus-o repede la realitate.

***

— V-am chemat la întâlnirea matinală de astăzi puțin mai devreme, a spus Hawksby, pentru că superintendentul Lamont trebuie să fie din nou la Old Bailey la ora zece. Lamont nu a comentat. Bruce, nu te îngrijora. Dacă Faulkner este destul de nebun încât să depună mărturie, sir Julian îl va face mici fărâme.

— Nu se va confrunta cu sir Julian, a spus Lamont. Va fi interogat de fiica acestuia.

— Atunci, numai Dumnezeu îl mai poate apăra pe sărmanul de el, a spus William, cu toate că niciunul dintre cei doi vechi ofițeri de poliție nu arătau convinși.

— În timp ce noi ne concentram asupra lui Faulkner, detectivul Adaja și restul echipei l-au urmărit pe Rashidi. Paul, sunteți cumva mai aproape de identificarea locației fabricii de droguri?

— Posibil cu câțiva pași mai aproape, sir, dar nu pot spune mai mult. Am verificat fiecare bloc turn din Brixton, pentru că, sunt sigur, laboratorul trebuie să fie la ultimul etaj al unuia dintre ele, dar încă nu știm în care dintre ele.

— Ceea ce face ca totul să fie foarte dificil este faptul că nu putem risca să-l urmărească pe Rashidi aceiași ofițeri timp de mai mult de două zile la rând, a spus William. Astfel, localizarea laboratorului ar putea dura săptămâni, chiar luni.

— Cum eu m-am amestecat pe scena Brixton un pic mai convingător decât voi, a spus Paul, poate că aș putea reuși în trei zile?

Ceea ce a declanșat primul val de râs, din acea dimineață.

— Mă întrebam dacă UCO a dat vreun semn, sir, a spus William. S-ar putea chiar ca el să fi aflat până acum unde este laboratorul.

— Nu, nu a aflat, a spus Hawk scurt, amintindu-și de ultima ocazie în care sergentul Warwick îl chestionase în legătură cu Marlboro Man. Sergent Warwick, să nu uiți niciodată că el își riscă viața, în fiecare zi. Dacă cealaltă parte ar fi să suspecteze chiar o clipă că el este membru al echipei noastre, noi i-am găsi cadavrul plutind pe râu, în următoarea dimineață.

Jackie și-a amintit unde mai auzise ea exact aceleași cuvinte, când iubitul ei îi povestise despre el.

— Și, cinstit vorbind, n-aș vrea să am asta pe conștiință, a adăugat Hawk, regretând imediat că spusese aceste cuvinte.

William era tentat să-i amintească comandantului că dacă el l-ar fi arestat pe Tulip în Felixstowe, Adrian putea fi încă în viață, dar a rezistat tentației.

— Dacă laboratorul lui Rashidi este la ultimul etaj al unuia dintre blocurile turn, a spus Paul, venind în ajutorul lui William, ne va fi dificil, dacă nu cumva imposibil, să intrăm pe ușa din față, înainte ca un om pus de el la pază să-i prevină că venim. Ar putea închide imediat și dispărea cu mult înainte ca noi să ajungem la ei și tot ce-am realiza ar fi să-i deranjăm cu blândețe pe nenorociți.

Comandantul Hawksby s-a uitat pe fereastră.

— Atunci nu avem decât să așteptăm până ninge.

***

Curtea numărul unu din Old Bailey este cunoscută în zonă drept curtea – spectacol și, de obicei, joacă cu casa închisă. Dar, ideea lui sir Julian QC prin care dublura va lua conducerea, comunicată în presa de noapte, a garantat că era stabilit, cu mult timp înainte, că Grace Warwick va evolua pe scenă.

Clare era numai cu un pas în urmă, dar cum ea nu era oficial membră a echipei Coroanei, s-a strecurat pe un loc liber de lângă William, aproape de fundul sălii de judecată.

Răzbunarea este numele fratelui tău, fusese indicația ei finală înainte ca Grace să pornească spre masa avocaților, pentru a i se alătura tatălui ei.

— Bună dimineața, Grace, a spus acesta. Ai destule pietre în buzunar pentru a-l ucide pe Goliat?

— Se pare că ai uitat, tata, că David a avut nevoie numai de o piatră.

— Atunci, va trebui să te asiguri că-l lovești exact în frunte și piatra nu zboară, fără să-l atingă, peste umărul lui, pentru că Faulkner va face orice este posibil să nu-l nimerească nicio piatră pe care o arunci tu în el.

Booth Watson și-a ocupat locul la celălalt capăt al mesei avocaților și cei doi avocați ai reginei s-au salutat în grabă, mai mult pentru a respecta convenientele decât din convingere. Grace s-a uitat la boxă și și-a văzut adversarul privind în jos, spre ea. Când ochii li s-au întâlnit, a trecut-o un fior pe șira spinării, iar el s-a lins pe buze. Ea și-a întors atenția spre Clare, care i-a făcut semnul de încredere cu degetul mare.

— Dacă cea care stă lângă William este Clare, de ce nu o chemi lângă noi? a întrebat-o tatăl ei. La urma-urmelor, ea știe probabil la fel de multe despre caz, câte știm și noi.

— Îți mulțumesc, a spus Grace, care s-a întors și i-a făcut semn partenerei ei să li se alăture.

Clare, incapabilă să-și ascundă emoția, s-a deplasat cu precauție spre partea din față a sălii de judecată și a luat loc exact în spatele lui sir Julian și al lui Grace.

— Bună dimineața, Clare, a salutat-o sir Julian. Bun venit în echipa familiei. Nu ezita să-i scrii bilete lui Grace sau mie, dacă crezi că ne-a scăpat ceva, pentru că poți fi sigură că s-ar putea foarte bine să ne scape.

— Vă mulțumesc, sir Julian, a spus Clare, scoțând un suport galben pentru hârtie și două creioane din servietă.

— Toată lumea în picioare!

Domnul Justice Baverstock a intrat târându-și picioarele, mulțumit să vadă o sală atât de plină. Galeria de deasupra deborda de privitori nerăbdători, unii aplecați peste balustradă pentru a vedea mai bine desfășurarea procesului. Înălțimea-

Sa s-a înclinat spre asistență, a luat loc pe scaunul său cu spătar înalt și a așteptat ca jurații să vină în șir la locurile lor. La sfârșit, a verificat dacă toți actorii erau în picioare, în așteptare să intre, după ce el va permite să se ridice cortina.

Faulkner era în boxă, echipele acuzării și apărării erau așezate pe prima bancă – cu toate că s-a gândit că sir Julian arăta mai nervos decât pârâtul – în timp ce membrii presei, cu creioanele pregătite, așteptau cu nerăbdare să înceapă procesul. Odată ce jurații s-au așezat, judecătorul și-a întors atenția spre avocatul apărării, care își rearanja hârtiile.

— Bună dimineața, domnule Booth Watson. Sunteți gata să-l chemați pe primul dvs. martor?

— Da, Onorată Instanță. Îl chem la bară pe dl Miles Faulkner.

Judecătorul a părut surprins și presa s-a arătat încântată, ceea ce n-a făcut decât să mărească emoția lui Grace. Aceasta se pregătise să-i declare război lui Faulkner, dar va putea oare să-l învingă, acum, în luptă?

Faulkner a coborât din boxa acuzaților și s-a deplasat, aproape cu aroganță, prin sală, înainte de a-și ocupa locul în boxa martorilor. Și-a pus mâna dreaptă pe Biblie și a citit jurământul, de parcă l-ar fi scris chiar el.

Dl Booth Watson s-a uitat la clientul său și a zâmbit.

— Vă rog să vă spuneți numele întreg și ocupația, pentru înregistrare.

— Miles Adam Faulkner, fermier.

— Pot începe, domnule Faulkner, prin a vă întreba despre seara de 17 mai 1986, când ați dat o petrecere pentru câțiva prieteni, în casa dvs. de la țară, Limpton Hall, din Hampshire?

— Parteneri de afaceri și, de asemenea, câțiva prieteni, a spus Faulkner, dintre care, pe unii, îi cunosc de peste douăzeci de ani.

— Și scopul petrecerii a fost pur și simplu acela de socializare?

— Nu, sir. Noi suntem un grup de oameni care gândim la fel, care am avut succes în viețile noastre profesionale și, acum, simțim că a venit timpul să dăm ceva înapoi societății.

— Lucru foarte demn de laudă, a spus Booth Watson. Judecătorul s-a încruntat. Vă vine în minte una dintre bunele cauze?

— Toți iubim arta, în multele și diferitele ei forme, și simțim cu putere că un rol pozitiv în educația tinerilor îl poate juca cultura.

— Acționând în mod special și fiind capabil să vă reamintiți liniile, când lucrezi pentru un script pregătit, a murmurat sir Julian.

— Demn de laudă în cea mai mare măsură, a murmurat mulțumit Booth Watson.

— Fiți atent, domnule Booth Watson, a spus judecătorul pe un ton obosit.

— Măcar judecătorul poate înțelege unde vor să ajungă, a șoptit Grace.

— Da, dar vor înțelege și jurații? a replicat tatăl ei.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanță, a spus Booth Watson, nearătând deloc ca cineva care-și cere iertare. Cu toate acestea, domnule Faulkner, puteți să confirmați că, recent, ați donat două lucrări majore de artă din colecția dvs., care valorează câteva milioane de lire sterline, unuia din muzeele noastre naționale?

— Da, m-am despărțit cu tristețe de un Rembrandt și de un Rubens, dar m-am bucurat de atâta plăcere privindu-le în viața mea, încât mi-a făcut o și mai mare plăcere să știu cât de mulți tineri… (a făcut o pauză)…și unii nu chiar așa de tineri pot să se bucure acum de acele tablouri.

Faulkner s-a întors spre jurați și le-a zâmbit, exact cum îi instruise să facă, la acest moment, Booth Watson, și a fost răsplătit de unul sau doi dintre jurați care i-au răspuns la salut.

— Acum, aș vrea să mă întorc la acuzația făcută împotriva dvs., anume aceea că, în noaptea de 17 mai, ați fost găsit în posesia a douăsprezece grame de cocaină, pentru uz personal.

— Dacă ar fi așa, aș fi avut destulă cocaină pentru un an de zile, a spus Faulkner.

Clare a scris: *De unde știe că douăsprezece grame sunt suficiente pentru un an de zile?* și i-a dat notița lui Grace.

— Reamintind că sunteți sub jurământ, domnule Faulkner, ați putea spune acestei curți dacă ați luat vreodată substanțe interzise, în viața dvs.?

— Da, sir. Am fumat o dată un joint, pe când eram la școala de artă, dar m-am simțit rău, așa că nu m-am mai necăjit să mai încerc un alt joint.

— Deci, negați că dl Adrian Heath a mers la casa dvs., pe șaptesprezece mai și v-a oferit de vânzare douăsprezece grame de cocaină, pentru opt sute de lire sterline?

— Nu-mi amintesc exact suma, domnule Booth Watson, dar, așa cum a mărturisit dl Heath, suma a fost pentru cel mai bun caviar Royal Beluga, furnizat de Fortnum și Mason.

Clare a scris 20 lire, a subliniat și i-a dat biletul lui sir Julian, care a zâmbit și a dat afirmativ din cap.

— Și nu l-ați întâlnit niciodată pe dl Heath, până în acea noapte?

— Nu. Niciodată. Am fost oripilat când am auzit de tragicul lui deces și, în același timp, cumva intrigat.

— Ce vreți să spuneți, domnule Faulkner? a întrebat BW, cu inocență.

— Am fost intrigat de faptul că s-a întâmplat chiar atunci ca doi detectivi de la Scotland Yard să sosească la locul crimei, cu câteva momente înainte ca omorul să aibă loc.

— Opriți-vă aici, domnule Faulkner, a spus judecătorul.

Privind spre jurați, a continuat:

— Trebuie să ștergeți din mințile dvs. aceste cuvinte.

— Dar, nu le vor șterge, a șoptit sir Julian, cum știe prea bine Faulkner.

— Continuați, domnule Booth Watson, a spus judecătorul, cu fermitate.

— Domnule Faulkner, aveți vreo explicație despre modul în care cele douăsprezece grame de cocaină au ajuns în statuia din casa dvs.?

— Niciuna. Refuz să cred că superintendentul Lamont sau unul din oamenii săi ar fi putut fi implicați în ceva așa de mârșav ca a planta droguri în casa unei persoane nevinovate, cu intenția de a ajunge la condamnare falsă. (Faulkner a făcut o pauză.) Pentru a doua oară, a adăugat el, apoi.

Judecătorul era pe punctul să intervină din nou, când Faulkner a continuat:

— Imaginați-vă… și a tăcut din nou.

— Imaginați-vă? a întrebat Booth Watson.

— Am fost șocat că, atunci când superintendentul Lamont m-a arestat, a spus: „De mult așteptam să fac asta.”

Judecătorul a așteptat să se liniștească vacarmul, apoi a spus:

— Aveți vreo dovadă, domnule Faulkner, că superintendentul Lamont a rostit aceste cuvinte? Sau vă bazați numai pe memoria dvs.?

— Onorată Instanță, eu am notat aceste cuvinte în momentul arestului, a intervenit Booth Watson. Ah, da, iată notița. „De mult așteptam cu nerăbdare să fac asta.” Domnul Faulkner a omis un cuvânt.

Judecătorul a scris cuvintele, înainte de a spune:

— Continuați, domnule Booth Watson.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță. Dl Faulkner, nu contestați că poliția a găsit două țigări cu marijuana și o tabletă de ecstasy, în cele două ore pe care le-au petrecut făcând percheziție în casa dvs.?

— Corect. Au găsit tableta de ecstasy în bucătărie și jointurile în grajd. Doi membri ai personalului meu au recunoscut că erau ale lor și nu am avut altă opțiune decât să-i las să plece.

— În sfârșit, domnule Faulkner, vă pot întreba ce atitudine aveți față de persoanele care se răsfață folosind substanțe interzise?

— Îmi pare rău pentru ei. Sunt adeseori indivizi triști, neajutorați, care au nevoie cu disperare de ajutor medical. Dar, când vine vorba de traficanți, îi consider oameni răi, ticăloși și o pată a societății noastre. Merită să ardă în iad.

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

— Vă mulțumesc, domnule Booth Watson. Cred c-ar fi momentul ideal pentru a lua o pauză. Haideți să ne adunăm la ora două, când o voi ruga pe domnișoara Warwick să îl interogheze pe acest martor. Toată sala să se ridice în picioare.

21

— Crezi că l-aș putea ruga pe tata să-mi țină locul? a întrebat Grace, prăbușindu-se pe scaunul alăturat.

— Nici să nu te gândești, a spus Clare. Nu în ultimul rând pentru că ar refuza, ci și pentru că niciodată nu te va mai lua în serios.

— Dar ai văzut cum l-a manevrat Faulkner pe Booth Watson, din boxa martorilor. A fost atât de sigur pe sine și încrezător și a avut un răspuns pentru fiecare întrebare a acestuia.

— Bineînțeles că a răspuns. A știut dinainte fiecare întrebare pusă, chiar înainte ca Booth Watson să fi deschis gura, așa că nu i-a fost greu să repete serios fiecare răspuns, aparent formulat pe loc, cu care să impresioneze jurații.

— Dar, dacă știe deja despre arma fumegândă…

— Dacă ar fi știut, Booth Watson ar fi apăsat pe trăgaci, în dimineața aceasta, și ar fi făcut o gaură chiar în interogatoriul tău.

Grace era pe punctul să spună ceva când tatăl ei a ieșit pe coridor, evident în căutarea asistentei sale.

— Am să-l rog să-mi ia locul, a șoptit Grace.

— Ar trebui să ne întoarcem în sală, a spus sir Julian. Toată lumea te așteaptă. Chiar și mama ta este la galerie.

— Grace tocmai îmi spunea că așteaptă cu nerăbdare această provocare, a spus Clare.

— Mă bucur să aud asta, deși nimeri nu ar trebui să fie prea încrezător, în asemenea situații. Când ești prima oară la Bailey, întotdeauna este un chin, dar, odată ce te-ai ridicat în picioare… Grace nu s-a mișcat. Totuși, mai bine am intra. Nu ne putem permite să-l facem pe judecător să ne aștepte.

Când Grace s-a ridicat de pe scaun, aproape că au lăsat-o picioarele. Clare a luat-o repede de braț

și a condus-o încet, dar cu fermitate, înapoi în arenă.

— Crezi că Faulkner este la fel de emoționat cum sunt eu? a întrebat ea, în timp ce dl Justice Baverstock intra în sala de judecată și-și ocupa locul.

— Nu, a răspuns Clare. Fapt pentru care îl vei zdrobi.

Odată Curtea instalată, judecătorul s-a uitat în așteptare spre banca Coroanei. Grace l-a privit scurt pe tatăl ei, dar nu s-a mișcat. Booth Watson părea uluit, în timp ce Faulkner o urmărea amenințător din boxa martorilor.

— Ridică-te! a șoptit Clare, apăsat.

Grace s-a ridicat, nesigură pe picioare. Nu a ajutat deloc faptul că toată lumea se uita la ea. A urmărit lista de întrebări pregătită cu grijă, a deschis gura, dar n-a scos niciun cuvânt.

— Domnișoară Warwick, când sunteți gata, a spus judecătorul, zâmbindu-i încurajator.

Dar Grace tot n-a reacționat.

— Începe odată! a șoptit Clare din spatele ei.

— Domnule Faulkner, a reușit să spună Grace, nu vă voi ține prea mult – o expresie pe care-o luase din textul lui Booth Watson – dar aș vrea să intrăm mai în detaliu în legătură cu întâlnirea dvs. cu dl Heath, din data de șaptesprezece mai, când, el a venit la dvs. acasă pentru a vă aduce o cutie cu cel mai fin caviar Royal Beluga.

Booth Watson și-a încleștat degetele pe reverele robei, un semnal prearanjat cu clientul său că trebuie să tacă.

— Pentru care i-ați plătit opt sute de lire sterline.

— Corect, a răspuns Faulkner, simțindu-se pe teren stabil.

— Și, într-adevăr, dl Heath a confirmat această sumă, când a depus mărturie, în prima zi a procesului.

— Adevărat, a spus Faulkner, cu aroganță. Deci, admiteți, în sfârșit, că el a spus adevărul?

— În ceea ce privește cele opt sute de lire sterline, accept că spuneți amândoi adevărul, dar, înainte de a mă întoarce la mărturia dlui Heath, ne putem aminti de un alt martor, la dr. Rith Lewis, care a depus mărturie ieri.

— Lingușitorul ordinar al guvernului, care a vorbit în numele Coroanei? a întrebat Faulkner, ignorându-l pe Booth Watson, care-l avertizase să-și mențină răspunsurile în limita cea mai simplă a faptelor și să se asigure că nu insultă pe nimeni.

— Dr. Lewis a spus Curții că prețul străzii pentru douăsprezece grame de cocaină cu puritatea de nouăzeci și două procente la sută ar fi chiar în jur de opt sute de lire sterline. Considerați asta o coincidență?

— Nu. Odată ce a aflat suma cu care l-am plătit pe Heath, a folosit acest lucru, în mod convenabil, pentru a-și susține cazul. Deci, aș numi asta coincidență, dacă nu aș ști că ea lucrează pentru dvs.

Această piatră trecând fără consecințe peste umărul lui Faulkner, Grace a mai ales o piatră din punga ei grea.

— Sugerați cumva, dle Faulkner, că dr. Lewis a inventat cifra de opt sute de lire, cu scopul de a induce în eroare Curtea?

— Dumneavoastră ați spus aceste cuvine, nu eu, a spus Faulkner, părând destul de încântat de sine însuși.

— Atunci, dacă v-ați îndoit de veridicitatea afirmației la momentul acela, sunt obligată să vă întreb de ce distinsul dvs. avocat nu a contrazis ce declarase ea? De fapt, după cum sunt sigură că veți aminti, dl Booth Watson a preferat să nu o interogheze pe dr. Lewis, ceea ce ar sugera mai degrabă că el a acceptat mărturia ei, fără rezerve.

Booth Watson își netezea acum cu furie reverele, determinând-o pe Clare să mai facă o

notiță, pe care i-a dat-o rapid lui sir Julian. Acesta nu remarcase, până în acel moment, ce gesturi făcea Booth Watson, dar, imediat, s-a întors să se uite fix la avocatul apărării, care și-a încrucișat brațele, cu reticență.

— Este, de asemenea, încă o coincidență faptul că poliția a găsit cele douăsprezece grame de cocaină pură în statuia din casa dvs.?

— Știa exact cantitatea ce putea fi cumpărată cu opt sute de lire, pe care s-o planteze în statuie, a spus Faulkner, arătând cu degetul spre Lamont.

— Nu cred acest lucru, dle Faulkner. Dl Heath a părăsit casa dvs. cu banii la el, înainte ca oricine altcineva să știe despre ce sumă era vorba – cu excepția dvs.

— Am spus mai devreme, domnișoară Warwick, că nu pot fi sigur de suma pe care i-am plătit-o domnului Heath.

De această dată, Faulkner nu se ferise la timp, dar s-a uitat disprețuitor la avocata-asistentă, ca și cum lovitura nu-l atinsese.

— Domnule Faulkner, pe biroul dvs. a fost găsită o bancnotă de douăzeci de lire sterline.

— Despre care dr. Lewis a confirmat că nu are nicio urmă de cocaină pe ea, dacă îmi aduc bine aminte.

— Nu aveam intenția să sugerez altceva, domnule Faulkner, a spus Grace. Cu toate acestea, sunt bucuroasă că sunteți de acord că aceasta este parte din proba deja acceptată de ambele părți și, într-adevăr, semnătura dvs. este pe lista obiectelor luate din casa dvs. de către poliție, în noaptea în care ați fost arestat. Dar, hai să fim siguri, nu-i așa? Onorată Instanță, pot cere pârâtului să studieze bancnota în discuție și să confirme că este cea găsită pe biroul său?

Judecătorul a aprobat prin înclinarea capului și aprodul a extras o punguță de celofan dintre mai multe probe, s-a dus la boxa martorilor și i-a înmânat-o pârâtului.

— Deci, este bancnota pe care ați găsit-o pe biroul meu. Mare scofală, a spus Faulkner, după ce s-a uitat scurt la bancnotă. Ce dovedește asta?

— Vreți să citiți numărul seriei de pe bancnotă pentru Curte?

Booth Watson a fost în picioare, neobișnuit de repede.

— Onorată Instanță, clientul meu este cumva actor într-un joc de salon?

— Bănuiesc că vom afla, domnule Booth Watson, a spus judecătorul Justice Baverstock, înainte de a se întoarce spre acuzat și de a-i spune:

— Vă rog să citiți seria de pe bancnotă.

Faulkner a ezitat ceva timp, apoi a spus:

— KA 73883743.

— Vă mulțumesc, a continuat Grace. Acum, îl voi ruga pe aprodul curții să ne arate pachetul de bancnote de douăzeci de lire pe care poliția l-a găsit asupra dlui Heath, când l-au prins, la puțin timp după ce acesta părăsise casa dvs.

Încă o dată, Booth Watson a fost în picioare, instantaneu:

— Avem numai cuvântul poliției că acestea sunt bancnotele în chestiune.

— Sunt de acord cu dvs., a spus Grace, zâmbindu-i cu căldură lui Booth Watson. Dar, dacă dl Faulkner ar fi destul de amabil să citească numerele de serie ale bancnotelor în chestiune, atunci am putea fi siguri că aceștia sunt banii pe care el i-a dat domnului Heath.

Faulkner s-a uitat implorator la avocatul lui, dar brațele lui Booth Watson erau încrucișate.

— Așteptăm, domnule Faulkner, a spus judecătorul.

Faulkner a început să citească cu voce tare seriile:

— KA 73863744. KA 73863745. KA 73863746…

— Dacă vă uitați pe bancnota găsită pe biroul dvs., a spus Grace, veți vedea că are seria KA

73863743. Ceea ce fac în total opt sute de lire sterline.

William nu se putea abține să nu se simtă foarte mulțumit de sine însuși.

— Ce dovedește asta? Întotdeauna, am spus că i-am dat lui Heath opt sute de lire sterline, pentru douăsprezece grame de caviar.

— Sunt foarte bucuroasă că ați ridicat problema caviarului, domnule Faulkner. Sâmbăta trecută, am vizitat Fortnum și Mason din Piccadily și am cumpărat un borcan mic de caviar. Grace l-a scos de sub masă și l-a ridicat pentru ca toți să-l vadă, apoi a făcut o pauză, după care a spus: permiteți-mi să citesc descrierea de pe etichetă. „Cel mai fin caviar Beluga. Va completa masa dvs. Conține două porții.” Mărturisesc, domnule Faulkner, că eu consider prețul un pic cam extravagant, dar managerul m-a asigurat că este un produs de top și îi încântă pe cei mai pretențioși clienți ai firmei Fortnum și Mason. Și, cum ne-a spus dl Heath, pe dvs. nu vă interesează decât cel mai înalt nivel, chiar dacă nu sunteți unul dintre cei mai pretențioși clienți ai firmei Fortnum și Mason.

— Onorată Instanță, a spus Booth Watson, ridicându-se încă o dată în picioare, sunt sigur că ne place tuturor acest teatru ieftin jucat de avocata-asistent. Totuși, cum recenta ei achiziție nu a fost extrasă dintre celelalte probe, pot presupune că o veți considera inadmisibilă?

— S-a prins, i-a șoptit sir Julian lui Grace. Să sperăm că Faulkner, nu.

Faulkner continua să se uite fix la el, cu o expresie de uluire pe figură.

— Și, dacă nu, pot cere o scurtă pauză în derularea procedurilor, ca să mă consult cu clientul? a adăugat Booth Watson.

— Am sentimentul că și el v-ar consulta, a spus judecătorul. Domnișoară Warwick, înainte de a lua o decizie, pot vedea proba?

— Cu siguranță, Onorată Instanță, a spus Grace, scoțând încă trei borcănele cu caviar de sub masă și dându-le aprodului curții, care a înmânat, pe rând, câte un borcănel, judecătorului, lui Booth Watson și, pe al treilea, pârâtului.

După ce judecătorul a citit eticheta și a studiat borcănelul, a spus:

— Se va permite juriului să studieze proba, apoi continuăm.

— Cum dorește Onorata Instanță, a spus Grace, scoțând încă două borcănele și simțindu-se liniștită că ascultase sfatul lui Clare și cumpărase o cutie cu șase borcănele. A dat borcănelul aprodului, care l-a dat președintelui juraților.

— Vă rog să continuați, domnișoară Warwick, a spus dl Justice Beverstock, îndată ce juriul a terminat de analizat noua probă.

— Domnule Faulkner, vă pot întreba câte persoane au participat la cina – petrecere de la casa dvs., din seara de șaptesprezece mai?

— Zece, incluzându-mă și pe mine, după cum am afirmat de mai multe ori.

— Și s-au bucurat cu toții de câte o porție de caviar, înainte de felul principal?

— Fără nicio excepție. De fapt, unul sau doi dintre ei au mai luat câte o porție.

— Serios?

Booth Watson a început din nou să-și netezească reverele robei, în mod repetat, în ciuda faptului că sir Julian se uita fix la el.

— Domnule Faulkner, vă întreb acest lucru numai pentru că un borcănel de caviar Royal Beluga, ca cel pe care-l aveți în mână, conține două porții și se vinde la Fortnum și Mason cu 340 de lire sterline. Dar, ca să fiu sigură, l-am întrebat pe directorul companiei Fortnum, un domn pe nume Nightingale, de cât caviar este nevoie pentru o masă de zece persoane. El mi-a recomandat șapte sute cincizeci de grame. Grace s-a uitat

direct spre juraţi şi a spus: nu douăsprezece grame, care abia dacă ar umple o linguriţă.

Cursa fusese pusă şi Grace a aşteptat ca Faulkner să cadă în ea. Dar, în cele din urmă, Booth Watson îi captase atenţia clientului său şi acesta a rămas tăcut.

— Domnule Faulkner a continuat Grace, nu veţi fi surprins să aflaţi că l-am întrebat, apoi, pe dl Nightingale cât ar costa şapte sute cincizeci de grame de caviar – cât ar trebui pentru zece persoane. Mi-a spus că ar costa 1.700 de lire sterline, dar că ar oferi gratis biscuiţii.

La galerie s-au auzit râsete, dar încruntarea judecătorului a fost suficientă pentru ca nimeni altcineva din sala de judecată să nu se alăture.

— Onorată Instanţă, a spus Grace, dl Nightingale va fi fericit să compară în faţa curţii pentru a confirma aceste cifre, dar puteţi simţi că nu este necesar, de vreme ce dl Faulkner a afirmat deja sub jurământ că bucătarul lui a servit la masă zece porţii, pentru el şi oaspeţii săi din noaptea aceea, pe platouri de argint, şi că unul sau doi dintre invitaţi au mâncat şi o a doua porţie.

În sala de judecată, cei din asistenţă au început să vorbească toţi deodată. Grace a tras adânc aer în piept şi a aşteptat până a atras încă o dată atenţia tuturor.

— Domnule Faulkner, accept că atunci când este vorba de preţul cocainei, sunteţi informat cu claritate, pentru că aţi subliniat atunci când aţi spus sub jurământ că, dacă cele douăsprezece grame găsite în casa dvs. ar fi fost pentru uzul dvs. personal, v-ar fi fost suficiente pentru un an. Ştiu, de asemenea, că vă bucuraţi de reputaţia de negociator sclipitor. Dar chiar mă îndoiesc că dvs. aţi fi putut vorbi cu cei de la Fortnum şi Mason să vă vândă cel mai bun caviar al lor care valora 1.700 lire, pentru opt sute de lire.

Grace i-a zâmbit lui Faulkner. Capcana se declanşase şi, acum, ea era încredinţată că prada

nu putea să-i scape. Cu toate acestea, tot mai avea o ultimă întrebare.

— Credeți că dl Heath a spus adevărul când a declarat: „Bunurile pe care le-am luat de la Fortnum, în acea dimineață, la rugămintea dlui Faulkner, au fost o duzină de borcănele cu cel mai fin caviar Royal Beluga?”

Faulkner arăta de parcă ar fi vrut să dea o replică, dar niciun cuvânt nu i-a ieșit din gură.

— Domnul Nightingale va confirma, de asemenea, că el a fost de serviciu la magazin, în dimineața aceea, și că cele douăsprezece borcănele cu caviar au fost achiziționate de un reprezentant al reginei-mamă.

Buzele lui Faulkner erau acum strânse-pungă, obrajii în flăcări, și se ținea de marginea boxei ca să-și stăpânească tremuratul.

— Îndrăznesc să vă întreb, domnule Faulkner, dacă regina-mamă a fost unul dintre oaspeții dvs. la cina de la Limpton Hall, din seara aceea.

De această dată, judecătorul nu a mai făcut nicio încercare să oprească râsetele care au urmat, și și-a permis chiar și ei un zâmbet.

Grace a așteptat să se facă complet liniște, apoi s-a întors cu fața spre jurați:

— Onorată Instanță, nu mai am întrebări.

S-a prăbușit apoi pe bancă, epuizată, în timp ce restul echipei s-a adunat în jurul ei, pentru a o felicita.

Când s-au întors acasă, în seara aceea, Grace i-a spus lui Clare că, dintre multele laude ce au năvălit asupra ei, după interogatoriu, niciuna nu se putea compara cu faptul că-l auzise pe tatăl ei spunând unui coleg mai în vârstă:

— Știți, nu-i așa, că ea e fiica mea!

***

După ce judecătorul l-a chemat pe avocatul principal al acuzării să susțină cuvintele de

închidere, un brusc renăscut și revigorat sir Julian s-a ridicat de la locul său și a pronunțat un rechizitoriu extrem de dur al acuzatului pentru niște jurați vrăjiți.

Prețul caviarului a fost menționat de mai multe ori și sir Julian a încheiat amintindu-le că acuzatul părea a ști foarte bine costul celor douăsprezece grame de cocaină pură, chiar dacă habar n-avea de prețul caviarului. A lansat ca bună mărturia dlui Nightingale privitor la regina-mamă, pe care Booth Watson nu a negat-o. Când s-a așezat, sir Julian nu avea nicio îndoială că jurații erau foarte capabili să își dea seama cine fusese în stare să ascundă drogurile în statuia lui Faulkner, în noaptea în chestiune, și, cu siguranță, acea persoană nu era fiul lui.

Booth Watson nu a făcut o figură prea convingătoare când a încercat cu mare delicatețe să apere credibilitatea clientului său. Rembrandt și Rubens au primit mai multe mențiuni onorabile, în timp ce Fortnum și Mason și dl Nightingale nu au fost evocați. L-a descris pe Miles Faulkner ca un bărbat bun și onorabil, care servise națiunea și comunitatea locală, cu distincție. A sugerat că moartea tragică a lui Adrian Heath îi furase clientului său oportunitatea unui proces cinstit și le-a spus juraților că trebuie să țină asta în minte când vor hotărî verdictul, pentru că, dacă ei nu au fost convinși de vinovăția dlui Faulkner dincolo de orice îndoială rezonabilă, trebuie să-l scape de perspectiva groaznică a închisorii, așa încât să-și continue operele caritabile, în ajutorul semenilor săi.

Cuvântarea dlui Justice Beverstock a fost și completă și imparțială, deși a subliniat că, dacă jurații ajung la concluzia că Faulkner a fost cel care ascunsese cocaina în statuie, aceasta ar putea în mod clar să nu fie considerat ca fiind pentru propriul uz recreativ, în intimitatea casei sale, pentru că el însuși confirmase că i-ar fi de-ajuns

pentru un an. Cu toate acestea, a adăugat el, Coroana eșuase în a furniza vreo probă care să arate că dl Faulkner luase o substanță ilegală, în trecut, și prezența bancnotei de douăzeci de lire găsită în biroul lui, nu a dovedit că fusese folosită pentru a trage cocaină pe nas. Dacă, după analiza tuturor probelor, nu au fost convinși de vinovăția dlui Faulkner dincolo de orice îndoială rezonabilă, trebuie să dea verdict de nevinovat. Pe de altă parte, dacă nu au fost convinși de explicația dlui Faulkner asupra modului în care cele douăsprezece grame de cocaină ajunseseră în statuia lui, era datoria lor să dea un verdict de vinovăție.

— Decizia dumneavoastră finală trebuie să se bazeze numai pe probele despre care ați auzit în această sală de judecată și trebuie să nu fie influențată de opiniile altora, indiferent cât de apropiați vă sunt, pentru că ei nu au beneficiat de analiza tuturor probelor prezentate în acest caz. Amintiți-vă, voi sunteți unicii judecători. Vă rog, nu vă grăbiți, judecați cu răbdare înainte de a ajunge la verdict.

Apoi, i-a invitat pe cei șapte bărbați și cinci femei să se retragă în sala juraților, pentru a decide. Curtea a păstrat liniștea, în timp ce jurații erau conduși afară din sală.

— Care crezi că sunt șansele ca jurații să decidă în favoarea noastră? a întrebat Clare.

— Să încerci să subestimezi un juriu este un joc nebunesc, a spus sir Julian. Haideți să sperăm că se bucură cu toții de caviar, în timp ce analizează probele, pentru că vor afla curând că două borcănele nu ar fi de-ajuns pentru zece persoane, ca să nu mai vorbim de douăsprezece.

— Ce crezi de șansele noastre BW? a întrebat Faulkner, ieșind din boxă și alăturându-se avocatului său.

— N-am idee. Un jurat va merge într-o direcție, altul în altă direcție. Dar sunt sigur că va dura până vor ajunge la verdict, așa că va trebui să ai răbdare.

— Atunci de ce nu vii cu mine să cinăm la Savoy? am rezervat deja o masă.

— Mulțumesc, Miles, a spus Booth Watson, dar nu a adăugat: Nu te obosi să rezervi o masă pentru mâine-seară.

***

— Cât crezi că valorează, domnule Davage? a întrebat Christina, în timp ce se întorceau în salon.

— Este dificil de stabilit o sumă exactă pentru o așa de importantă colecție, a spus directorul de la Christie' s, dar cred că ar fi cel puțin treizeci de milioane, posibil mai mult. Nu în ultimul rând pentru că soțul dvs. a contactat toate marile case de licitații pentru a le informa că, dacă vreuna dintre aceste picturi ajunge sub privirea lor, el trebuie informat imediat.

— Asta-i o veste bună, a spus Christina, în timp ce-i mai turna o cafea.

— Doamnă Faulkner, dacă vă gândiți să dați colecția la licitație, Casa de licitații Christie' s bineînțeles că va fi onorată să conducă vânzarea.

— Vă mulțumesc, dar nu voi putea să iau o decizie finală până nu voi afla rezultatul în procesul soțului meu.

— Desigur, a spus dl Davage. Sperăm cu toții și așteptăm ca soțul dvs. să fie găsit nevinovat și să se poată întoarce acasă, cu reputația neștirbită.

— Nu cu toții, a spus Christina, în timp ce a început să sune clopoțelul de la intrare. Ce punctualitate! a spus ea, ridicându-se de la locul ei. Trebuie să fie dl Nelson, care vine pentru evaluarea casei.

22

— Îi rugăm pe toți cei implicați în cazul Coroana împotriva lui Faulkner să se întoarcă în sala numărul unu, pentru că jurații sunt gata să revină.

Sir Julian își închidea nasturii de la pantaloni. Grace și Clare luau o cafea în salonul avocaților acuzării. Dl Booth Watson scria o opinie cu privire la comerțul interior, pentru un client din Guernsey, în timp ce Miles Faulkner făcea schimb de numere de telefon cu o femeie pe care tocmai o cunoscuse, pe coridor.

Au pornit fiecare, separat, spre sala numărul unu, pentru a auzi verdictul dat de jurați. Jurnaliștilor nu le păsa de partea cui era decizia. *Evening Standard* avea deja două titluri pregătite:

L-AU UMFLAT și *A SCĂPAT DIN NOU* și două articole corespunzătoare lor, scrise amândouă de același ziarist.

Faulkner s-a întors în boxa acuzaților, în timp ce ceilalți își ocupau locurile și așteptau să-și facă apariția judecătorul. O tăcere anticipativă s-a lăsat asupra sălii, în timp ce intra dl Justice Baverstock. Odată ce acesta s-a așezat, i-a făcut semn cu capul aprodului să dea semnal că jurații se pot întoarce.

Toți ochii erau fixați pe cei șapte bărbați și cinci femei care intrau, în șir, în boxa juraților, pentru ultima oară. Aleseseră ca președintă o femeie de vârstă mijlocie cu aspect de mamă de familie. Era îmbrăcată cu un costum ce-i venea fix pe trup, nu purta bijuterii, era ușor machiată. Sir Julian a studiat-o cu atenție, dar a putut deduce puțin din comportamentul ei calm și profesionist. Directoare de școală sau șefă de spital, în mod sigur, cineva ce obișnuia să ia decizii.

Odată ce s-au așezat toți jurații, judecătorul i-a făcut semn cu capul aprodului. Acesta s-a ridicat

de la locul său, a făcut un pas înainte și s-a întors cu fața spre jurați.

— Președintele este rugat să se ridice.

Doamna între două vârste s-a ridicat în picioare și, dacă era emoționată, nu lăsa la vedere niciun semn.

— Ați ajuns la un verdict cu care să fiți cu toții de acord? a întrebat aprodul.

— Da, Onorată Instanță, a spus ea, privind înspre judecător.

— L-ați găsit pe acuzat vinovat sau nevinovat de a fi în posesia unei substanțe ilegale, anume douăsprezece grame de cocaină?

Faulkner și-a ținut respirația. Grace a închis ochii, iar William s-a uitat fix la acuzat.

— Vinovat.

Hawksby și Lamont și-au strâns mâinile, în timp ce mai mulți jurnaliști au sărit de la locurile lor, au părăsit rapid sala de judecată în căutarea celui mai apropiat telefon. Clare a îmbrățișat-o pe Grace, iar William și-a croit drum spre banca Coroanei. Dar majoritatea celor din sală au rămas așezați, așteptând cu nerăbdare pronunțarea finală a judecătorului.

— Prizonierul este rugat să se ridice în picioare, a spus aprodul, imediat ce ordinea în sală a fost restabilită.

Faulkner s-a ridicat nesigur pe picioare, și-a încleștat mâinile pe marginile boxei și a așteptat să-și afle soarta.

— Acesta a fost unul dintre cele mai neobișnuite cazuri, din mai multe motive, a început dl Justice Baverstock, și voi cere puțin timp pentru a analiza implicațiile lui complete, înainte de a pronunța sentința. Prin urmare, le voi cere părților interesate să se întoarcă în această sală mâine-dimineață, la ora zece, când voi pronunța sentința.

— Onorată Instanță, a spus Booth Watson, ridicându-se de la locul său. Pot presupune că va rămâne pe cauțiune clientul meu, peste noapte?

Grace era gata să sară și să obiecteze, când Onorata Instanță a spus:

— Nu, nu poți, domnule Booth Watson. În așteptarea sentinței, el va rămâne în custodie, pentru că, dacă v-aș aproba cererea, nu sunt convins că va mai apărea mâine-dimineață în această sală, pentru a asculta hotărârea mea.

Booth Watson s-a cufundat în fotoliul său, fără alte comentarii.

— Coborâți-l, a spus aprodul.

Doi polițiști au înaintat, l-au înhățat bine de brațe pe Faulkner și l-au condus pe scări în jos, spre zona celulelor.

— Asistența e rugată să se ridice în picioare!

William l-a privit pe Faulkner cum dispare din vederea lui și tot ce mai putea să facă era să se întrebe ce-i trecea acestuia prin minte.

— Felicitări, Grace, a spus sir Julian. Fără tine, nu aș fi reușit.

— Îți mulțumesc, tata. Și sunt câteva motive pentru care eu nu puteam reuși, fără tine.

Au zâmbit amândoi.

— Mă tem, dragă domnișoară, că nu va dura mult până ce vei deveni avocat al Coroanei și eu nu voi mai putea să-ți cer ajutorul în calitate de avocat-asistent. Și, de asemenea, îți mulțumesc și ție, Clare, chiar dacă bănuiesc că pe viitor vei fi cunoscută „Clare Caviar”. Dar, felicitări amândurora pentru o victorie faimoasă

— Cât credeți că va dura pronunțarea sentinței? a întrebat Clare, în timp ce se îndreptau spre ieșirea din sala de judecată.

— Alege un număr, a spus Sir Julian și precis va fi greșit.

***

— Nu crezi că există cea mai mică șansă de a putea să-l influențezi pe judecător, BW? a spus

Faulkner, așezându-se pe salteaua subțire și tare. Data trecută, ai reușit.

— Nu, nu am reușit. Judecătorul este cel care te-a influențat pe tine, i-a reamintit Booth Watson, trăgându-și un scaun pe care să se așeze. Eu am sugerat Curții de Apel că, închisorile noastre fiind atât de aglomerate, s-ar putea gândi la o amendă mare, mai potrivită decât o sentință cu închisoarea în acest caz, dar, până acum, ideea a avut parte de urechi surde.

— BW, dacă ți-aș fi urmat sfatul și aș fi refuzat să fiu interogat, am fi luat cina amândoi, în seara aceasta, la Savoy.

Aceasta a fost una din rarele ocazii în care Booth Watson nu și-a exprimat părerea, în nume personal sau profesional.

***

— Patru milioane? a repetat Christina.

— Posibil mai mult, a spus dl Nealon. Am doi sau trei clienți notați în dosarele mele, care caută de ceva timp o proprietate ca aceasta, și, odată ce i se va face reclamă în toate revistele lucioase și în toate ziarele, cine știe cât ar putea oferi?

— Sună promițător, a spus Christina.

— Deci, doriți s-o pun pe piață, doamnă Faulkner?

— Da, dar nu cât timp mai sunt doamna Faulkner, ceea ce n-ar trebui să mai dureze prea mult.

***

— Asistența e rugată să se ridice în picioare!

Domnul Justice Beverstock a intrat în feuda sa pentru ultima oară în cazul Coroana versus Faulkner. A pus pe masa din fața sa un dosar gros din piele roșie inscripționat EIIR, s-a așezat și și-a aranjat roba, apoi a privit sala și a așteptat să se

așeze toată asistența. Și-a pus pe vârful nasului o pereche de ochelari tip jumătate de lună și a făcut semn cu capul către aprod.

— Prizonierul este rugat să se ridice în picioare.

Faulkner s-a ridicat și a întors fața spre Onorata Instanță. Era clar pentru toți că ei nu dormise în noaptea anterioară.

Judecătorul a deschis dosarul roșu, s-a uitat la cuvintele scrise cu propria lui mână și a început să citească sentința.

— Nu este nicio îndoială în mintea mea, domnule Faulkner, că sunteți un bărbat grosolan, lipsit de principii și amoral, căruia îi lipsește orice simț al decenței și al bunului gust și care, din cauza bogăției și statutului său, simte că este mai presus de lege. Cu acestea în minte și ținând cont de gravitatea faptei, primiți pedeapsa de șase ani în închisoare.

Lui Grace i-a venit să sară în sus, dar a reușit să se controleze, în timp ce câțiva dintre cei din jurul ei nu au putut s-o facă. După expresia de pe figura lui sir Julian, era clar că aprecia comportamentul fiicei lui ca foarte potrivit, dar nu a comentat nimic în acest sens.

— Dar, date fiind circumstanțele, a continuat judecătorul, după ce a recâștigat atenția tuturor, am decis suspendarea sentinței în schimbul unei amenzi de un milion de lire sterline, peste și în afara oricăror costuri legale implicate în proces, pe care, de asemenea, le veți suporta dvs.

Lui Faulkner i-a venit să sară în sus și să strige *Aleluia*, cu toate că a fost surprins să constate că avocatul său nu păruse să împărtășească cu el această ușurare, dar a continuat să stea acolo, cu o expresie serioasă pe figură.

— Totuși, a spus judecătorul, întorcând pagina, mi s-a reamintit că, în prezent, îndepliniți o pedeapsă de patru ani cu suspendare pentru o acuzație anterioară de fraudă. Domnul Justice Nourse, care a prezidat procesul, a afirmat cu

claritate că, dacă mai comiteți a altă faptă, oricât de neînsemnată, în perioada probatoriului, veți primi automat sentința de patru ani cu efectuare, într-o închisoare de mare siguranță, fără anulare și, cum eu nu am autoritatea de a trece peste această decizie, acum vă veți îndeplini sentința de patru ani de închisoare.

Faulkner s-a prăbușit pe scaun și și-a luat capul în mâini.

— Și, din cauza sentinței anterioare, sunt sfătuit de Secția de Urmărire Penală a Coroanei că nu am nicio cale în afară de a adăuga cei șase ani pe care i-am prescris, la ceilalți patru anteriori, așa că sentința de executat va fi, acum, de zece ani.

Domnul Justice Baverstock a închis dosarul roșu și, încă o dată, i-a făcut semn cu capul aprodului curții. Rumoarea era așa de puternică, încât, puțini l-au auzit pe aprod spunând:

— Duceți prizonierul jos.

***

Sir Julian a desfăcut dopul sticlei de șampanie și a început să toarne în pahare pentru echipa sa victorioasă.

— Câte borcane de caviar ați reușit să salvați? a întrebat Clare.

— Jurații le-au lins pe amândouă, a spus Grace. Au pretins că aveau nevoie de mostre din probe. Al lui Booth Watson a dispărut și nu mă aștept să-l mai văd vreodată pe al lui Faulkner. Dar, din amabilitate, judecătorul ni l-a dat pe al său.

— Asta te costă mai mult decât câștigi ca asistentă a mea, în acest caz, a spus sir Julian, înmânându-i un pahar cu șampanie.

— Nu va acoperi costurile DPP? a întrebat Clare. La urma- urmelor, noi chiar am câștigat procesul, în ciuda sfaturilor lor ilustre.

— Nicio speranță. Dar vestea bună este că Faulkner va trebui să acopere costurile datorate

Coroanei, întrucât judecătorul a indicat că toate cheltuielile legale sunt în responsabilitatea lui.

Paharele au fost imediat ridicate, ca un toast improbabil pentru Miles Faulkner.

— Și un toast pentru Grace, care a asigurat verdictul, a spus sir Julian, ridicând paharul, a doua oară.

— Pentru Grace! au strigat toți, urmând obiceiul.

— Să amintim numele lui Adrian Heath, a spus William, care ne-a furnizat indiciul vital care l-a pus la pământ pe netrebnic.

— Pentru Adrian Heath, au repetat toți, ridicând paharul a treia oară.

***

— Vești bune, a spus Barry Nealon. Am primit o ofertă de cinci milioane, pentru Limpton Hall.

— Cinci milioane? a repetat Christina, nevenindu-i să creadă. Dar este mult mai mult decât prețul cerut.

— Cu siguranță, este, și avocații cumpărătorului s-au oferit să plătească cu un depozit de jumătate de milion, dacă sunteți de acord să retrageți imediat casa de pe piață.

— Ce-mi recomanzi?

— Ți-aș recomanda să accepți oferta. Nu în cele din urmă deoarece cumpărătorul a fost de acord că, dacă nu finalizează achiziția în treizeci de zile, va renunța la depozit, așa că nu văd vreun aspect negativ.

— Cine este el – cumpărătorul?

— Habar n-am, a spus Nealon. Tranzacția a fost făcută prin avocatul lui.

***

Într-o săptămână de la sosirea la Pentonville, prizonierul 4307 fusese mutat singur în celulă.

După două săptămâni, avea propria sa masă la cantină și nimeni nu avea voie să se apropie de el, dacă nu era invitat. După trei săptămâni, a fost dus de la curățatul toaletelor și numit om de serviciu la bibliotecă, unde nu era deranjat prea mult de ceilalți deținuți. Spre sfârșitul lunii, avea propriul său interval orar în sala de gimnastică, cu antrenor personal care era plătit cu ora. După două luni, citise *Război și Pace, Povestea celor două orașe, Contele de Monte Cristo* și pierduse vreo șase kilograme în greutate. Niciodată nu fusese mai bine făcut și mai citit.

În luna a treia, îi era adus în celulă *Financial Times,* imediat după ora opt, în fiecare dimineață, împreună cu ceaiul, în ceașcă, nu în borcan. Dar lovitura cea mai mare i-a luat ceva mai mult timp până s-a realizat: accesul la propriul lui telefon, timp de cincisprezece minute pe zi și, sâmbăta, treizeci de minute.

Vizitatorii din weekend – avea voie să primească numai doi, ca oricare dintre pușcăriași – nu erau prieteni sau rude, ci asociați în afaceri, pentru că nu avea timp de pierdut cu treburi frivole. O dată la două săptămâni, avea voie să petreacă o oră cu consilierul, avocatul lui legal. Era singurul care-și putea permite așa un lux, în mod regulat. L-a sfătuit pe Booth Watson să depună un apel pentru rejudecarea procesului pe motiv că primul proces trebuia să fi fost eliminat de vreme ce Adrian Heath nu putuse oferi mai multe probe. Apelul a fost respins. Al doilea apel a fost împotriva duratei sentinței, pe motivul că era excesiv pentru o faptă atât de minoră. Încă nu auzise de CPS. Apoi, a făcut cerere să fie mutat într-o închisoare normală (nu de maximă siguranță), pe motiv că nu avea un trecut violent. Și acest apel a fost, de asemenea, respins. În cele din urmă, i-a scris ministrului cu afaceri interne, cerând ca pedeapsa să-i fie înjumătățită pentru

bună purtare. N-a primit nici măcar o dovadă că scrisoarea a ajuns la destinație.

Îl surprinsese pe Booth Watson, la prima lor întâlnire, o realizare deosebită, când îl instruise să facă o ofertă pentru Limpton Hall, cu un avocat de care acesta nu mai auzise niciodată, până atunci.

— Nu știam că e pusă în vânzare, a recunoscut Booth Watson.

— Nu este, replicase Faulkner. Și va fi scoasă de pe piață, până săptămâna următoare. Vreau, de a asemenea, să intri în legătură cu dl. Davage de la Christie's și să-i spui clar că vei licita pentru oricare dintre picturile mele, dacă sunt depuse pentru a fi vândute la licitație.

— Ce te face să crezi că le va da spre vânzare?

— Christina nu va avea de ales, a spus Faulkner. Dacă își continuă visul de a cumpăra o proprietate în Florida, este nevoită să-și pună contul pe roșu.

— Și picturile?

— Pereții de la Limpton Hall vor fi goi cu mult timp înainte deja, împreună cu contul ei din bancă.

Booth Watson era un bărbat care știa când să înceteze să mai pună întrebările ale căror răspunsuri nu voia să le știe. A fost ușurat când ofițerul Social Rose a venit să-i spună că ora s-a sfârșit.

Dacă autoritățile închisorii ar fi fost sârguincioase ar fi manifestat interes mai deosebit față de problema cu cititul a prizonierului 4307 și față de un alt prizonier anume, care se plimba în mod regulat cu Faulkner, în curte – precum și față de vina pentru care acesta fusese condamnat.

***

— Semnați aici, aici și aici, a spus sir Julian, dându-i doamnei Faulkner stiloul lui.

— Deci, s-a terminat totul, a spus Christina, odată ce s-a uscat cerneala. Cinstită să fiu, sunt surprinsă că Miles a fost de acord să se despartă de

picturile lui prețioase, ținând cont de faptul că le-a iubit, întotdeauna, mai mult decât pe mine. Totuși, va putea să le cumpere când vor apărea în licitație, cu toate că mă voi asigura să nu fie ieftine deloc.

Sir Julian a ridicat dintr-o sprânceană.

— Am un ofertant în casă care se va asigura că vor fi vândute peste prețul estimat de adjudecători, a explicat Christina.

— Caz în care vei încălca legea, doamnă Faulkner, ceea ce te sfătuiesc serios să nu faci.

— Cum adică?

— Ați format un cartel cu unicul scop de a forța prețul în avantajul dvs. și, fiți sigură, soțul dvs. îl va fi aflat deja.

— Fost soț, a spus ea, privind la hârtiile pe care tocmai le semnase.

— Nu, până nu semnează și el anularea.

— Cu ce alegere a rămas, acum că e la închisoare?

— Cu multe ore în care să nu se gândească la altceva decât la ce puneți dvs. la cale. Și nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să sfârșiți în închisoare pentru că ați încălcat legea despre care nu știați nici măcar că există. De fapt, bănuiesc că aceasta ar fi una din acele situații rare în care Booth Watson ar fi fericit să apară în numele Coroanei.

— Atunci, va trebui să mă mulțumesc cu cât crește prețul în licitație.

— Cred că așa v-aș sfătui, doamnă Faulkner, și să nu uitați că ați avut deja o ofertă de cinci milioane pentru Limpton Hall, iar eu am confirmat că a fost depusă suma de 500.000 lire sterline de avocații celeilalte părți.

— Ceea ce îmi va da posibilitatea să fac un depozit pentru casa visurilor mele din Florida, în aceleași condiții.

— Când vă gândiți să vă mutați în Statele Unite?

— Imediat ce sunt vândute picturile. Christie's a evaluat colecția la aproximativ treizeci de milioane și le vor ridica săptămână viitoare, în timp pentru licitația lor de primăvară. Sincronizarea nu putea fi mai bună.

— Credeți că sunt toate originale, nu copii? a întrebat sir Julian. Ceva ce fostul dvs. soț este foarte capabil să aranjeze.

— Sunt sigură. Au fost autentificate toate de un expert de la Christie's. Altfel nu aș fi semnat niciodată actele de divorț.

— Și unde veți locui, odată ce Limpton Hall va fi vândut?

— În apartamentul nostru din Eaton Square. Mai este închiriat în leasing doar câteva luni, dar mai mult decât suficiente ca să mă descurc, până preiau rezidența din Florida.

— Atunci, totul este stabilit, dacă nu mai este ceva pentru care să aveți nevoie de sfatul meu?

— Da. Am un cadou pentru nora dvs., sau ca să fiu mai clară, pentru Fitzmolean. Este modul meu de a spune „Mulțumesc" pentru tot ce a făcut familia dvs. pentru mine.

A ridicat o geantă de transport Sainsbury de lângă ea, a scos o mică pictură și a ridicat-o pentru ca sir Julian să o poată admira. El a privit cu venerație lucrarea *Gulerul alb de dantelă* de Vermeer, capodopera după care plânsese Beth, după ce luase ceaiul împreună cu Christina, la Limpton Hall.

— Extrem de generos din partea dvs., a spus el. Dar, sunteți sigură că vreți să vă despărțiți de o pictură atât de valoroasă?

— Foarte sigură, a spus Christina. La urma-urmelor, mai sunt șaptezeci și două în locul din care vine ea.

***

Telefonul a sunat pe partea lui de pat, dar nu a reușit să-l apuce, înainte ca o Beth gravidă și greoaie să se răsucească și să geamă.

— Scuze, a șoptit el, și a ridicat receptorul. Cine-i la aparat?

— Hawksby.

— Bună dimineața, sir.

— Du-te la heliportul Battersea, cât de repede posibil, sergent Warwick. În câteva minute, e la tine o mașină. Nu mă face să aștept.

— E ceva ce-ar trebui să știu, sir?

— Ninge, a spus Hawk, înainte de a se întrerupe legătura.

William a pus receptorul jos și s-a îmbrăcat repede cu hainele din ziua precedentă, apoi a sărutat-o pe Beth, care a scos un al doilea geamăt, în timp ce el se îndrepta spre ușă.

— Unde pleci la ora asta a dimineții, om al cavernelor?

— Aș vrea și eu să știu, a răspuns el și a închis ușa de la dormitor, înainte ca ea să mai poată pune alte întrebări, la care să nu poată să răspundă. În clipa în care a deschis ușa de la intrare, în față a oprit o mașină a poliției.

— Bună, domnule sergent, a spus o voce familiară, când mașina a demarat, prin zăpada care continua să cadă.

— Bună, Danny. Ai idee ce se petrece?

— Peste gradul meu. Tot ce știu este că trebuie să ajungem, urgent, la heliodromul Battersea, unde ne vom întâlni cu comandantul Hawksby.

Danny a mărit viteza pe Royal Hospital Road, cu luminile albastre aprinse, dar fără sirene.

— N-am vrea să trezim vecinii, nu-i așa?

— Sau pe Beth, a spus William, gândindu-se la soția lui însărcinată. Nu mai e mult, de-acum.

Pe drum nu era trafic intens la acea oră a dimineții, așa că Danny nu avea nevoie să-și folosească bagajul uzual de trucuri, cu toate că William încă trebuia să se prindă cu mâinile de

bord, ori de câte ori el făcea un viraj, de parcă erau pe o pistă uriașă de încercare.

— Pariez că Hawksby este deja acolo și ne așteaptă, a spus William, când au trecut peste podul Battersea și au virat scurt la dreapta.

— De fapt, așezat în partea din spate a elicopterului, domnule sergent.

— Bineînțeles, a spus William, când treceau prin porțile helioportului.

A sărit afară din mașină în timp ce se oprea, pierzându-și aproape echilibrul, și s-a îndreptat alunecând prin zăpadă, spre elicopter. S-a instalat în spate.

— Bună dimineața, sir, a spus William, punându-și centura.

— O dimineață perfectă pentru ce am eu în minte, sergent Warwick, a răspuns comandantul, în timp ce elicele au început să se rotească. După cum vei afla curând.

— Unde mergem?

— Întrebare greșită. Nu unde mergem este important, ci ce anume căutăm acolo. Așa că fă ochii mari.

— Vreun indiciu? a întrebat William, în timp ce elicopterul urca în cer și el se uita peste umăr să vadă House of Commons acoperită de zăpadă, arătând ca o carte poștală de Crăciun.

— Nu dacă speri la viitoarea ta promovare.

Elicopterul a virat la stânga, îndreptându-se spre sud-est și lăsând Westminster în spatele lor.

— Ceva observații pe care vrei să mi le împărtășești? a întrebat Hawk, după câteva minute.

— Zburăm peste Wandsworth, Southwark și Brixton, a spus William. Așadar, căutăm niște blocuri turn, mai precis unul anume?

— Ai ghicit pe jumătate, a spus comandantul, în timp ce pilotul a făcut o întoarcere lentă cu 180 de grade, luând-o înapoi spre Brixton. Deci, de ce este neobișnuită dimineața aceasta?

— Ninge serios, a spus William, dar nu a mai adăugat: *Și ce-i cu asta?*

— Ești așa de ascuțit la minte, încât ai putea coji un măr, sergent William.

Au continuat să zboare peste Battersea Bridge, pentru a doua oară, dar William încă nu era cu nimic mai pătrunzător, deși comandantul știa în mod clar ce caută, pentru că ochii lui rămâneau focusați pe clădirile de dedesubt.

După ce pilotul virase înapoi, pentru a treia oară și o luase pe o rută ușor diferită, Hawk a declarat, deodată:

— Acolo e, se uită direct la noi!

— Acolo e ce? a întrebat William, în timp ce elicopterul a coborât și a continuat să plutească, un moment, deasupra unui bloc turn anume.

— Uită-te cu atenție, sergent Warwick, și spune-mi ce vezi. Sau, mai important, ce nu vezi.

William a privit cu mare atenție prin zăpada care continua să cadă și, brusc, a scos un sunet triumfător:

— L-am văzut!

— Ce-ai văzut, sergent Warwick?

— Acoperișul care nu are zăpadă.

— Și ce-ți spune ție lucrul acesta?

— Că trebuie să fie acoperișul de deasupra fabricii de droguri, unde ei cultivă canabis.

— De ce?

— Deoarece căldura degajată de reflectoarele masive din interior topește zăpada în clipa în care se așază pe acoperiș.

— Pe scurt, deci, am aflat acum unde este laboratorul lui Rashidi și putem trece la o provocare mai dificilă, anume cum să intrăm înăuntru, fără ca el să-și dea seama că am descoperit cel mai păzit secret al lui.

Sarcina UCO, s-a gândit William, dar nu și-a exprimat opinia, pentru că elicopterul s-a întors din nou spre Battersea. Dacă ar fi exprimat acest gând al său, comandantul ar fi fost de acord cu el, cu

toate că nu i-ar fi spus că urma să se întâlnească cu Marlboro Man, mai târziu, chiar în acea dimineață.

***

— Ce mă va costa acest lucru?

— Cu totul, treabă curată, cinci mii cash ar trebui să fie de-ajuns, a spus tovarășul lui, în timp ce își continuau plimbarea în curtea închisorii. Dar asta nu va fi posibil, dacă mai e cineva înăuntru.

— Atunci va trebui să se petreacă într-o vineri, a spus Faulkner. Este ziua liberă a menajerei și ea pleacă să-și viziteze mama, în Sevenoaks. Mănâncă împreună la prânz, se duc la cinematograful din localitate, apoi își petrec seara împreună, în casa mamei. Rareori se întoarce la Hall, cu mult înainte de ora șapte.

— Gândindu-mă că suntem închiși aici, pari a fi extrem de implicat în mișcările ei.

— Cu toate că fosta mea soție a concediat cea mai mare parte a personalului, a păstrat șoferul meu. El primește regulat două pachete pe săptămână și eu sunt cel care le plătește pe amândouă.

— Cum voi fi plătit?

— Makins, care a fost majordomul meu, te va aștepta la Hall, sâmbăta următoare, seara. El mai are o altă sarcină de făcut pentru mine, în timpul zilei, așa că, dacă omul tău vine în jur de ora șapte, va primi prima mie.

— Și restul?

— Îi vei primi când va fi clar pentru toți că și-a făcut treaba.

Cei doi și-au strâns mâinile. Singurul fel de contact permis în închisoare. S-a auzit sunetul lung al sirenei și prizonierii au început să se scurgă încet din curte îndreptându-se spre celulele lor.

— Și tânărul? a spus Faulkner, înainte de a o lua pe căi diferite. Nu uita că vom avea nevoie de el, în noaptea dinainte.

— Am persoana ideală pentru treaba aceea. Dar te va costa încă o mie.

— Va trebui să dau un telefon în seara asta, a șoptit Faulkner, când a trecut pe lângă ofițerul de serviciu la pază.

— Nicio problemă, domnule Faulkner. Voi veni să vi-l aduc, în jur de ora șapte.

23

Christina l-a cules din Tramp, l-a hrănit, l-a umplut de șampanie și l-a luat la apartamentul ei din Eaton Square. Știa că trebuia să fie invers, dar nu mai avea douăzeci și doi sau treizeci și doi de ani și, nu peste mult timp împlinea patruzeci și doi. Când s-a trezit, dimineața următoare, a fost surprinsă să constate că Justin era încă acolo, arătând la fel de pofticios, ca și noaptea trecută. Săracul de el.

S-a strecurat afară de sub pilotă și s-a îndreptat către baie, unde a încercat să mai îndepărteze câțiva ani cu ajutorul machiajului și al unui puf de parfum, înainte de a se întoarce în pat și să se poată preface că abia s-a trezit. A început să-l mângâie între picioare, trezindu-l încet la viață, până când el nu s-a mai putut controla. După ce-au făcut dragoste pentru a treia oară – sau era a patra oară? – s-au bucurat de o baie lungă și de un mic dejun încă și mai lung, în timpul căruia a aflat că Justin nu avea serviciu. Dar, la urma-urmelor, de ce te-ai necăji să ai serviciu, când arăți atât de bine?

Christina a început să se întrebe dacă l-ar putea ține la ea, până când se va muta în Florida. La plecare, a întrebat-o dacă-i putea da o bancnotă de cinci lire, pentru taxi. Ea i-a dat o bancnotă de zece și s-au înțeles să se întâlnească pentru cină, în acea seară. Ea s-a uitat la ceas, conștientă că trebuia să plece, dacă voia să ajungă la Limpton Hall până la unsprezece, când va supraveghea încărcarea picturilor de către Casa de Licitație Christie's.

Când a ieșit din apartament, șoferul a salutat și i-a deschis portiera Bentley-ului, ca să poată urca. Eddie s-a așezat la volan și au demarat în direcția Hampshire.

Odată ce picturile au fost preluate de Christie's, Christina intenționa să-i ceară firmei Partridge din

Bond Street să evalueze mobila, pentru că nu avea nicio intenție să ia cu ea în Florida ceva care să-i amintească de Miles. Pentru un moment, aproape că i-a părut rău pentru el. Dar numai pentru un moment. Zece ani erau mai mult decât se așteptase ea, dar nu mai mult decât se rugase să dureze căsătoria lor.

O oră mai târziu, în timp ce treceau prin satul Limpton, mintea ei s-a întors la Justin și la locul în care-l va duce pentru cină, când a trecut pe lângă ei o mașină de poliție. Annabel a fost alegerea. Acolo, nu erau șanse ca el să agațe o altă femeie. Mai degrabă vor fi evaluați din punct de vedere al ligii financiare la care jucau. Și, atunci, și-a dat ea seama că el nu-i dăduse numărul de telefon și că nu-i știa numele de familie.

Eddie a virat la stânga din drumul principal, pe aleea care ducea spre singura casă – Limpton Hall. Atunci a zărit ea prima oară fumul. Nu era nimeni de serviciu la poartă când au intrat. Îi concediase pe portar, pe majordom, pe bucătar și pe grădinar de ceva timp, păstrându-i numai pe menajeră și pe șofer, pentru a avea grijă de ea, în puținele ocazii în care trebuia să vină la casa de la țară.

Cu mult înainte de a ajunge la capătul aleii, Christina a început să țipe isteric. Flăcări oranj-închis se înălțau în aer și-și croiau drum prin norii negri, groși, de fum. Era clar că cele trei mașini de pompieri duceau o luptă fără speranță.

Patru ore mai târziu, în ciuda eforturilor herculeene ale pompierilor, tot ce mai rămăsese din Limpton Hall era o grămadă mare de cărămizi și cenușă fumegândă, în timp ce o pătură groasă de fum obtura soarele dimineții. Christina nu remarcase că Eddie nu părea surprins.

***

— Îți lași barbă, om al cavernelor? a întrebat Beth, după cina frugală din seara aceea.

S-a întins peste masa de bucătărie și i-a mângâiat părul de pe barbă.

— Depinde de cât de mult durează misiunea mea actuală.

— Sper că nu prea mult, a spus ea, ridicându-se să pună vasele în mașina de spălat, în timp ce el curăța masa. Ce plan avem pentru seara asta? Presupunând că nu vei fi solicitat să salvezi lumea, în ultimul minut.

— Speram ca o frumoasă domniță să mă mângâie pe frunte, în timp ce eu urmăresc meciul zilei.

— Mai gândește-te, om al cavernelor. Eu am ales deja un film care, sunt sigură, se va potrivi cu gusturile tale modeste.

— Multe femei sexi?

— Nu, dar bărbații sunt bârfitori, a spus ea, închizând capacul mașinii de spălat și începând să așeze masa pentru micul dejun.

— Să îndrăznesc să întreb?

— Tunurile din Navarone, cu David Niven și Gregory Peck, a spus Beth, în timp ce mergeau spre camera de zi.

— L-aș fi preferat pe Kerry Dixon înscriind un gol împotriva lui Arsenal.

— Bine, atunci, n-ai noroc. Dar, înainte ca David Niven să mă mângâie pe frunte, e ceva un pic mai serios ce trebuie să discut cu tine.

— Sună de rău augur.

— Urmează o numire majoră la Fitzmolean.

— Te vei înscrie?

— Nu, nu sunt calificată pentru asta. Dar tu ești, a spus Beth, așezându-se încet pe sofa și luându-l de mână.

— Luminează-mă, cum ar spune Hawk.

— Fitzmolean caută un nou șef al serviciului de siguranță.

— Sună interesant, a spus William, înăbușindu-și un căscat.

— Este interesant că orarul este de la nouă la cinci, cinci zile pe săptămână, cu trei săptămâni vacanță pe an. Și secretul este că plata este mai bună decât primești ca detectiv-sergent la Poliția Metropolitană.

— Mie îmi sună ca o slujbă pentru un ofițer pensionar care vrea să-și suplimenteze pensia.

— Știam că vei spune nu. Dar, promite-mi, măcar, că te vei gândi la asta.

— Deja m-am gândit. Acum ne putem uita la film?

— Nu, încă, pentru că mai am o veste, care nu este așa de plăcută.

— Vei fi șefa mea.

— Sunt, deja. Fii serios pentru o clipă, a spus ea, fără să-i dea drumul la mână. Christina tocmai a sunat, înainte de a te întoarce tu, în seara asta. Părea într-o stare groaznică. A spus că are nevoie să mă vadă, urgent. Primul meu gând a fost că trebuie să fie ceva legat de faptul că s-a răzgândit cu privire la oferta de a ne da Vermeer-ul.

— N-ar fi fost al meu, a spus William. Dar tu ai fost întotdeauna o persoană care vede partea goală a paharului.

— Dar, în caz că ai uitat, săptămână viitoare urma să fie dezvelirea oficială.

— Sper că reacționează exagerat la ceva ce a făcut soțul ei, a spus el, când Beth a apăsat pe butonul de pornire al televizorului. Dar ce ar putea face el, din închisoare?

— Nu știu, dar ea chiar părea disperată, a spus Beth, în timp ce, pe ecran, a început să ruleze genericul filmului. Și n-aș ști ce să facă, dacă ea…

— Șșș, a făcut William, în timp ce ea se cuibărea în brațele lui. Pare promițător.

Beth începea să se bucure de compania lui David Niven și Gregory Peck, chiar dacă William adormise deja, când, spre surpriza ei, el s-a ridicat brusc în picioare.

— De ce mă gândesc eu la asta?

— La ce? a întrebat Beth.

— Cum să intru în clădire, fără să fiu văzut.

***

Ei se înțeleseseră să se întâlnească la Fitzmolean, în dimineața următoare, la ora nouă, ceea ce a făcut-o pe Beth mai înțelegătoare. Ora nouă nu era o oră pe care ea să o asocieze, în mod normal, cu Christina. Nu a fost de ajutor faptul că Christina a izbucnit în lacrimi, în momentul în care a văzut pictura acoperită în catifea, atârnând în holul de la intrare. Aceasta a început să-i spună lui Beth, printre hohote de ce avea nevoie să o vadă atât de urgent. Beth a început să se întrebe dacă văzuse *Gulerul alb de dantelă,* pentru ultima oară.

— Ce a făcut? a întrebat ea, nevenindu-i să creadă ce-i spunea Christine.

— Miles a dat foc la casă și a furat picturile.

— Dar el e în închisoare.

— Înconjurat de unii dintre cei mai mari criminali ai țării, care ar fi fost fericiți să-l servească, atâta timp cât prețul este corect.

— Bine, cel puțin ai o consolare, a spus Beth. Asigurarea îți va acoperi pierderile.

— Nu, nu le va acoperi.

— Cum adică?

— Pentru că Miles, nu a semnat-o, în mod deliberat.

— Dar compania care a făcut asigurarea nu te-a avertizat că polița e gata să expire?

— Ba da, m-au avertizat. Dar, din cauză că eu aveam deja o ofertă de cinci milioane pentru Limpton Hall și cumpărătorul făcuse un depozit de o jumătate de milion, am presupus că vânzarea se va definitiva rapid. Dar, desigur, cumpărătorul și-a retras, acum, oferta și vrea depozitul înapoi.

— E de înțeles, a spus Beth, în timp ce încerca să se gândească la consecințe.

— Dar de ce nu ai reînnoit măcar asigurarea picturilor?

— Pentru că erau în posesia Casei de licitație Christie's, urma să fie acoperite de polița generală a companiei. Eu semnasem deja un contract cu ei și picturile urmau să fie luate luni, așa că nu m-am mai gândit la ele. Cu toate că Miles a făcut-o.

— Dar, dacă el a pus pe cineva să dea foc la casă, cu siguranță va fi o investigație din partea poliției, ținând seama de cine este implicat.

— Nu prea cred, a spus Christina. Nicio societate de asigurări nu trebuie să plătească și raportul șefului pompierilor afirmă că nu a găsit niciun motiv să suspecteze o incendiere voluntară. O casă veche cu o instalație electrică șubredă și nimeni în interior, la momentul declanșării incendiului.

— Ce coșmar! a spus Beth.

— Tot imaginat de Miles. Și lucrurile merg și mai rău. Am făcut un depozit pentru casa visurilor mele din Florida și, dacă nu completez în mai puțin de trei săptămâni… Christina a izbucnit în lacrimi. Și nu ajută la nimic faptul că știu că el a furat picturile și a scăpat.

— Dar, mi-ai spus că Miles a informat Casa Christie's că dacă picturile ajung la licitație, el va licita pentru ele.

— Numai pentru că știa bine că nu va trebui niciodată să se ajungă la asta. Ca și depozitul pentru casă, totul a fost parte a unui plan elaborat. Și eu am căzut în cursă.

— Atunci trebuie să găsim picturile și să ne asigurăm că el nu va dispărea.

— Este mult prea târziu pentru asta. Sunt deja la jumătatea drumului spre cealaltă parte a lumii, de-acum.

— Iartă-mă că te întreb, asta înseamnă că galeria va trebui să returneze Vermeer-ul?

— Nu am altă alegere, a spus Christina. Altfel, îmi voi pierde depozitul pentru casa din Florida și

sunt complet nimicită. A făcut o pauză. Ceea ce este clar că a fost planul lui Miles, mereu.

Beth a tăcut o vreme, dar, în cele din urmă, a spus:

— Cu excepția, desigur, a situației în care William ar putea dovedi că Miles îndepărtase picturile, înainte de a da foc la casă.

***

— Sir, aveți cumva vreun contact în SAS?

— Te gândești să lucrăm împreună, William? a întrebat Hawksby, privindu-l din spatele biroului.

— Nu pentru moment, sir.

— Atunci de ce ai nevoie de un contact acolo?

— Mă gândesc că aș putea găsi o cale de a intra în laboratorul lui Rashidi, fără a trebui să lei liftul sau să urci pe scări.

— Când am făcut armata, a spus Hawk, comandantul meu era un maior Jock Stewart, care jucase rugby pentru armată și boxase pentru regiment. Dar experiențele lui de tânăr locotenent cu SAS, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial sunt de domeniul ficțiunii. O încrucișare între Biggles și Richard Hannay.

— Pare bărbatul ideal, a spus William. Cum pot intra în legătură cu el?

— Nu vei intra în contact cu SAS. Te vor contacta ei și aceasta numai când vor plănui să te ucidă.

— Foarte amuzant, sir. Și, dacă eu nu vreau să fiu ucis?

— Steward a ajuns colonel în Goldstream Guards, așa că, probabil, aghiotantul lui va ști cum să dea de el. Dar, ești avertizat. Dacă mârâie, pornește în căutarea unei ascunzători în pădure.

24

Au ales cu grijă ora.

A mers de-a lungul zidului de sud al catedralei, până a ajuns la ușa sacristiei. Corul tocmai cântase Mantis și va reveni până la slujba următoare, botezul de la ora două.

A apăsat pe mâner, a împins ușa grea, deschizând-o, și a intrat în catedrală. Știa exact încotro se ducea, dar făcuse acest exercițiu de câteva ori și mai înainte, pentru diferiți credincioși.

— Bună dimineața, copilă, a spus el, când a trecut pe lângă o fată care făcea curățenie pe coridor, în drumul său spre birou.

— Bună dimineața, părinte, a răspuns aceasta, înclinându-se ușor.

Învățase în decursul anilor că, dacă te porți ca și cum te-ai afla în mediul tău familiar, nimeni nu se întreabă ce cauți acolo.

Părintele a dispărut în birou, ușurat să constate că plecase și ultimul corist. S-a dus direct la nișa ce purta numele părintelui Michael Seed, confesorul său, și un vechi prieten cu care a avut puține în comun, cu excepția faptului că aveau aproximativ aceeași dimensiune.

Și-a scos jacheta și cravata și le-a înlocuit cu roba lungă, neagră, un anteriu, benzi sfinte și un guler înalt, care l-au transformat dintr-un laic în preot, pentru ora următoare. A simțit că păcătuiește dar a sperat că Atotputernicul îi va ierta abaterea și va accepta că era pentru un bine mai mare.

A tras cu ochiul la imaginea din oglinda de pe perete și aceasta nu a făcut decât să se simtă și mai vinovat. A pornit înapoi pe coridor, a trecut prin sacristie și a intrat în biserică. A păstrat ritmul pașilor când a trecut prin Capela Sfântului Sacrament, neavând niciun chef să se oprească și să stea de vorbă cu vreunul dintre enoriași, deși era foarte familiarizat cu rolul de preot care-și

îndeplinește sarcinile pastorale, dacă ar pune vreunul dintre ei vreo întrebare.

Când a ajuns în colțul retras de sub un bust în bronz al Sf. Benedict, a întrat în spațiul întunecat, înghesuit și s-a așezat în așteptarea confesiunii singurului păcătos cu care avea întâlnire.

După câteva momente, ușa confesionalului s-a deschis, a intrat cineva și s-a așezat. Preotul a tras perdeaua roșie.

— Bună dimineața, părinte, a spus o voce, pe care preotul a recunoscut-o imediat.

— Bună dimineața, fiule.

— Îmi pare rău că a trecut atât de mult timp de la ultima mea spovedanie, dar viața mea a fost dată peste cap.

— Te pot ajuta cu ceva? a întrebat comandantul, răspunzând mesajului codificat.

— După cum știți, când am venit ultima dată la spovedit, Tulip era în spital, după ce înghițise un pachet cu cocaină, în încercarea de a scăpa de arest. Mărturisesc că am sperat că va muri.

— Acesta chiar este un păcat mortal, dar unul pentru care, date fiind circumstanțele, simt că Domnul ar putea să aibă înțelegere.

— În absența lui, eu am intrat în contact cu mai mulți furnizori de droguri, ale căror nume simt că ar trebui să vi le spun, pentru a-mi ispăși păcatele de încălcare a legii.

— Fie ca Domnul să te binecuvânteze și să te apere!

Printre zăbrele, a fost strecurată o bucată de hârtie.

Comandantul a aruncat repede o privire și a fost încântat să găsească acolo numele câtorva noi păcătoși, pe care nu le văzuse mai înainte.

— Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor, a spus el, în timp ce bucata de hârtie lua drumul buzunarului de la piept. Dar ai localizat cuibul viperei?

— Arestarea lui Tulip pentru uciderea lui Adrian Heath a creat un loc vacant în ierarhie, părinte, și eu am fost promovat, cum se întâmplă, în general, când ești pe câmpul de bătaie.

— Și?

— Bloc A, Mansfield Towers, Lavenham Road, Brixton, a venit imediat răspunsul.

— Asta confirmă informațiile noastre. Am dreptate dacă presupun că Rashidi are cartierul general la ultimul etaj al clădirii?

— Ultimele trei etaje. Etajul al 25-lea este acela unde cultivă canabisul. Etajul al 24-lea este acela unde sunt preparate drogurile pentru furnizorii stradali. Heroină, cocaină, tablete de ecstasy și canabis.

— Și etajul al 23-lea?

— Centru de distribuție. De acolo își ridică traficanții marfa și justifică ce au luat anterior.

— Cine e responsabil?

— Rashidi are patru adjuncți. Toți patru sunt pe lista pe care tocmai ți-am dat-o: un avocat fără drept de practică, un contabil descalificat, un doctor care a fost șters din registrul medicilor și un fost director de vânzări, care a fost concediat de John Lewis, pentru delapidare. Rashidi a avut și un secund, dar nu am reușit să aflu numele lui sau unde locuiește, dar sunt sigur că nu în clădire. Întreaga operație este condusă exact ca orice instituție din City.

— Și securitatea?

— Are patru gardieni care păzesc, în permanență, clădirea. Sunt două intrări spre laboratorul de la etajul 23; ușa din față, care e făcută din oțel ranforsat și se deschide numai din interior și are de asemenea și grilaj, așa că paznicul poate verifica pe oricine vrea să intre. Ușile sunt protejate de un New York stop, un instrument de securitate inventat de Mafia, pentru a ține la distanță orice vizitator nepoftit. Dar nu asta este

marea dvs. problemă. Rashidi nu folosește această ușă. El are propria intrare și ieșire, numai a lui.

Comandantul nu i-a întrerupt spovedania.

— Blocurile A și B sunt unite printr-un culoar, la etajul 23. Rashidi are un apartament la etajul 22 al Blocului B, așa că, la cel mai mic semn de necaz, poate ieși în siguranță, înainte ca cineva să ajungă la ușa din față a laboratorului.

— Dar cu liftul cum este?

— Durează 42 de secunde până ajunge la etajul 23 și este în permanență însoțit de un asasin pe nume Pete Donoghue, care-l va duce sus la laborator, în clipa în care oricare dintre paznici identifică ceva ce-i trezește suspiciuni. Cu mult înainte ca trupa de arme de foc să urce cele douăzeci și trei de seturi de scări dintre etaje, să spargă ușa de oțel și să forțeze accesul în laboratorul din Blocul A, Rashidi va urmări la televizorul din apartamentul lui din Blocul B și nu va ieși de-acolo până când locul nu e curat.

— Dar cu muncitorii cum este?

— Cei mai mulți dintre ei sunt imigranți ilegali și criminali mărunți, pe care-i găzduiește Rashidi în mici apartamente mizere, în blocul A. Dacă era vreo problemă, ei trebuiau să iasă pe ușa din față, așa că puteai să prinzi câțiva minioni la coborâre, dar nu pe Rashidi sau pe mâna lui dreaptă.

— Cât de des vine Rashidi la laborator?

— Merge acolo ca să adune banii, între ora opt și miezul nopții, de luni până joi. Este întovărășit întotdeauna de doi foști pușcăriași înarmați, și nimeni nu intră la șeful lor, dacă nu are stabilită o întâlnire.

— Am nevoie să știu cine este proprietarul celor două blocuri, a spus comandantul.

— Nu am cum să aflu aceasta, sir, dar, n-aș fi surprins dacă proprietarul ar fi însuși Rashidi. Are resurse și e destul de organizat și, ca toți sociopații, nu i-ar păsa dacă l-ai ucide pe cel mai bun prieten al său. Dacă a venit vorba, eu nu cred

că are vreun prieten. Omul a făcut o pauză, apoi a continuat: Nu mai am altceva de mărturisit, părinte.

— Îți mulțumesc, Ross, a spus comandantul. Ne-ai oferit mie și echipei mai mult decât suficientă muniție pentru a trece la faza următoare a planului nostru.

— Și va fi mai multă, sir, pentru că sunt hotărât să fiu acolo în noaptea raidului. Să-mi spuneți, după ce stabiliți data.

— Îți voi spune. Dar să nu-ți asumi niciun risc inutil. Ai făcut mai mult decât destul. S-a vacantat un post de inspector, în Hackney, și voi fi fericit să te recomand.

— Nu sunt sigur că m-aș putea acomoda să fiu din nou în uniformă, după tot acest timp.

— Este de înțeles. Dar dacă te răzgândești, să mă înștiințezi pe canalele cunoscute.

— Așa voi face, sir, a spus Ross. Dar sper că mă veți aresta personal, când băieții intră în laborator.

— Bună idee, dar îl voi lăsa pe Corist să facă lucrul acesta.

— Îl voi recunoaște?

— Nu-l vei putea rata, a spus Hawk, cu un zâmbet. Ross nu a văzut zâmbetul, din cealaltă parte a ecranului. Acum, ar fi bine să pleci, iar eu voi mai pierde câteva minute timpul, pe aici. Și, Ross, știu că nu e cazul, dar, încă o dată, îți mulțumesc.

Hawk a auzit ușa deschizându-se și închizându-se. Se gândea la cum ar putea să-și ducă toți oamenii până la etajul douăzeci și trei, înainte ca Rashidi să aibă timp să fugă, când o voce a spus:

— Părinte, am păcătuit și caut iertare de la Dumnezeu.

Ajutor, a vrut să spună Hawk, tu nu ești genul meu de păcătos, dar s-a mulțumit cu:

— Cum ai încălcat legea, fiule?

— Am râvnit la soția vecinului.

— Și ai avut relații carnale cu ea?

— Nu, părinte, dar Biblia spune că și gândul este la fel de rău ca fapta.

Înseamnă că sunt vinovat de câteva crime, s-a gândit Hawk, *incluzându-i pe Faulkner și Rashidi printre victimele mele ipotetice.*

— Adevărat, fiule. Ai comis un păcat cumplit și trebuie să respingi tentațiile diavolului și să elimini din mintea ta aceste gânduri rușinoase.

— Și dacă nu pot, părinte? Voi fi condamnat la întunericul etern și la damnare veșnică?

— Nu, fiule. Nu, dacă te căiești pentru păcatele tale și te întorci la calea cea dreaptă. Lăudată fie Maria, Mama Domnului nostru…

— Vă mulțumesc, părinte, a spus o voce acum ușurată, înainte ca ușa să se deschidă și să se închidă, din nou.

Hawk nu a mai pierdut niciun moment în plus, pentru că nu-și dorea deloc să mai aibă de-a face cu alți păcătoși neprogramați. S-a strecurat afară din cabina confesională și mai mult a alergat în drumul său înapoi spre sacristie, dar a trebuit să încetinească pasul când l-a văzut pe cardinalul arhiepiscop al Catedralei Westminster îndreptându-se spre el. A căzut în genunchi și i-a sărutat inelul. Cardinalul a făcut semnul crucii și a spus:

— Spuneți-mi comandante, ați făcut voia Domnului?

— Cred că am salvat un păcătos, astăzi, Sfinția Voastră, a răspuns comandantul.

— Atunci, să sperăm că răsplata ta va fi pe pământ, fiule, precum și în rai.

***

— Din perspectiva celor mai recente dezvăluiri ale lui MM, a spus Hawk când a condus următoarea întâlnire a echipei, comisarul ne-a dat cale liberă. Putem cere orice resurse de la Poliția

Metropolitană și am primit chiar și un buget realist. Există, totuși, o clauză.

— Întotdeauna există, a spus Lamont.

— Comisarul insistă că prioritatea noastră este să-l prindem pe Rashidi în cercul lui interior, în timp ce strângem destule probe, pentru a-i pune deoparte până ajung oameni bătrâni. Nu ar fi suficient să-i închidem, pur și simplu, fabrica de droguri și să capturăm câțiva distribuitori. Rashidi este foarte capabil să fugă și să deschidă alta, în altă parte a orașului, în câteva săptămâni, posibil chiar zile. Probabil că are deja o altă fabrică pregătită chiar pentru acest scop. Informați-mă, sergent Warwick, unde am ajuns cu investigația.

— Detectiv Adaja și cu mine am lucrat pe teren în Brixton, în ultimele câteva săptămâni, a spus William.

— Aceasta explică de ce sunteți amândoi nerași și arătați de parcă ați fost târâți prin gardul verde din spate.

— Am reușit să ne amestecăm printre localnici, a spus Paul.

— Nu numai că am confirmat că acela este blocul în care este situat laboratorul, a spus William, dar mulțumită informațiilor detaliate ale lui MM – și, apropo, îmi cer scuze pentru că m-am îndoit de el, sir, pentru că, dacă Jackie și cu mine l-am fi arestat și pe Tulip în Felixstone, am fi culeș și acum bucăți și…

Comandantul a dat din mână.

— Haide să ne ocupăm de prezent și să dăm uitării trecutul.

I-a făcut cu ochiul lui Jackie, înainte ca William să continue:

— Am vizitat vreo doi agenți imobiliari locali pentru a afla dacă pot închiria un apartament în Blocul A, și în acest fel, să vin și să plec, fără să trezesc suspiciuni. Dar nu este posibil, pentru că s-a dovedit că blocul este înregistrat pe numele unei companii fantomă, deținută, probabil, de Rashidi.

— Există, totuși, două apartamente neocupate, în Blocul B, care sunt închiriate de Consiliul Lambeth, a spus Paul. Dintre acestea, unul ar fi ideal pentru ce avem noi în minte.

William s-a ridicat de la masă și s-a dus la tabla albă de dimensiuni mari acoperită cu diagrame, săgeți și fotografii, dintre care una arăta cele două blocuri turn cu aleea dintre ele.

Apartamentul la care mă gândesc este la etajul douăzeci și trei, nu departe de alee.

— Bună treabă, a spus comandantul. Totuși, cel care închiriază apartamentul ar trebui să fie detectivul Adaja, nu sergentul Warwick, pentru că, dacă el poate strecura câțiva din oamenii noștri înăuntru, neobservați, când Rashidi încearcă să fugă pe alee, va constata că i s-a pregătit o petrecere de bun-venit.

— Să intre neobservați, ar putea fi o problemă, sir, a spus William. Am avea nevoie de cel puțin o duzină de oameni pentru a-l aresta pe Rashidi și a-i îndepărta pe bodyguarzii lui și nu va fi ușor să avem o divizie întreagă de pompieri la etajul douăzeci și trei al blocului B, înainte ca Rashidi să aibă răgazul să fugă. Dar voi ajunge la asta mai târziu.

— Cum rămâne cu acoperișul? a întrebat Jackie. Este el o altă cale de a fugi pentru Rashidi?

— Puțin probabil, a spus Paul. Singura cale pe care ar putea ieși ar fi ieșirea de incendiu și acolo ne-ar întâlni pe noi urcând, în timp ce el ar încerca să coboare.

— Nu, a spus William, aleea va fi calea de evadare preferată de el, pentru că, odată ce se află în apartamentul său din Blocul B, nu va exista niciun mod de a face o legătură între el și ceea ce se întâmplă în clădirea alăturată.

— Ce se întâmplă cu ucigașul care manipulează liftul din Blocul A? a întrebat Hawksby, uitându-se mai atent la diagrama detaliată de pe perete. Îl putem dezarma și folosi liftul?

— Pete Donoghue, a spus William, arătând spre fotografia unui bărbat care putea să fi jucat în The Sweeney, fără să fie nevoie de machiaj.

— A lucrat un timp la GBH și la jaf armat, a adăugat Lamont. Ultima oară când a fost arestat a fost nevoie de trei ofițeri pentru a-l imobiliza, iar eu i-am pus cătușele.

— Nu te poți apropia de lift, fără ca el să nu te verifice, a spus Paul. Câțiva dintre lucrătorii lui Rashidi ar prefera să urce pe scări, mai degrabă decât să împartă cabina liftului cu un ucigaș.

— Chiar dacă reușești să ajungi la lift, acolo sunt întotdeauna postați observatori aici, aici, aici și aici, a arătat William spre patru intersecții de pe planul străzii. Dacă vreunul dintre aceștia are vreo îndoială în legătură cu tine, liftul dispare urcând la etajul douăzeci și trei și nu revine la parter până când nu s-a clarificat totul.

— Ca sirena pentru un raid aerian din timpul ultimului război, și-a amintit Hawk, dezvăluindu-și vârsta.

— Vă cred pe cuvânt, sir, a spus Paul.

— Cum ai reușit să culegi atâtea informații, fără să pună ochii pe tine vreunul dintre paznici? a întrebat Hawk, ignorând comentariul.

— Călătorii regulate pe platforma de sus a autobuzelor, sir. Numerele 3, 59 și 118 trec pe lângă cele două blocuri de câteva ori pe oră.

— De fapt, a spus Paul, numărul 118 oprește chiar lângă blocul A, de aceea am putut să identificăm cu precizie locurile în care sunt postați paznicii. Am identificat, de asemenea, câțiva traficanți, pentru că ei sunt singurii care au voie să se îndrepte spre lift fără să fie chestionați. Dar încă nu pot risca să cobor din autobuz în vecinătatea a ceea ce este, virtual, o fortăreață.

— Cât ar dura pentru ca o unitate de ofițeri înarmați să ajungă la etajul douăzeci și trei, dacă nu pot sosi la lift în timp util? a întrebat Lamont.

— MM a reușit în șapte minute și jumătate, a spus Jackie, dar, amintiți-vă, liftul urcă în patruzeci și două de secunde, oferindu-i lui Rashidi mai mult decât destul timp să iasă pe alee și să se întoarcă în apartamentul lui, cu mult înainte ca primul ofițer să pătrundă prin ușa din față.

— Deci, cum ajungem noi la etajul douăzeci și trei în mai puțin de patruzeci și două de secunde?

— Cred că William ar putea da un răspuns la această întrebare, a spus Hawk.

25

— Sincerele mele condoleanțe, Miles, pentru pierderea colecției tale unice. Știu ce mult au însemnat pentru tine aceste picturi și să fie distruse cu asemenea cruzime cred că este devastator pentru tine.

— Îți mulțumesc, BW. Apreciez interesul tău, a spus Faulkner, încercând să pară că era devastat.

— Știu, bineînțeles, că plănuiseși să cumperi înapoi Limpton Hall și, în timp…

— Picturile erau cu mult mai importante pentru mine decât casa, dar eu încă aștept ca tu să-mi recuperezi depozitul de 500.000 de lire sterline, cât mai repede posibil.

— Hârtiile sunt deja în lucru. Cel puțin Vermeer-ul este la loc sigur, în noua lui casă, la Fitzmolean.

— Nu pentru mult timp.

— Nu înțeleg, a spus Booth Watson.

— Nici nu trebuie, BW. Hai să spunem numai că am planuri în legătură cu el: să se reunească cu restul colecției mele.

***

— Amabil din partea dvs. să fiți de acord să vă întâlniți cu mine, domnule colonel, a spus William, când cei doi bărbați s-au salutat în zona de recepție. Știu că dl comandant este nerăbdător să se întâlnească cu dvs.

— Hawksby a fost unul dintre cei mai buni subalterni tineri ai mei. A fost un al naibii de bun soldat, a spus colonelul, urmându-l pe William în lift. Va fi plăcut să-l văd după toți acești ani.

William și-a reprimat un zâmbet când a ieșit din lift și l-a condus pe colonel pe coridor spre biroul comandantului. A bătut la ușă și, când au intrat, Hawk a salutat ca un soldat.

— Este o onoare pentru mine să vă întâlnesc din nou!

— La vârsta mea, sunt întotdeauna surprins că își mai amintește cineva de mine, a spus colonelul, în timp ce-și strângeau mâinile.

— Cum v-am putea uita, sir. Generația mea a crescut cu Colditz, Dunkirk și Navarone.

— Deci, cel care a condus acest raid nu a fost David Niven? a întrebat William, prefăcându-se mirat.

— Nu, a răspuns colonelul, dar nu mă pot plânge. Când Niven și-a încheiat rolul, aceasta nu a afectat reputația mea în fața doamnelor în niciun fel. Deci, cum pot să vă fiu de folos?

— Domnule colonel, îmi permiteți să întreb dacă ideea sergentului Warwick vi se pare potrivită?

— În mod cert, da, și ceea ce este și mai bine, că știu omul ideal pentru această treabă. De fapt, este deja unul dintre oamenii tăi. Când căpitanul Scott Cairns a părăsit regimentul, Poliția Metropolitană l-a recrutat pentru a organiza divizia antitero, care este mai mult sau mai puțin SAS în uniforme diferit colorate. Cred că vei descoperi că ea este perfect funcțională acum, deși a fost ținută ascunsă.

— Prin urmare, va trebui s-o scoatem noi la lumină, a spus William. Cum intru în legătură cu căpitanul Cairns?

— Nu știu, a răspuns colonelul. Dar nu aș fi surprins dacă el ar fi ascuns pe undeva, în această clădire.

— Scotland Yard-ul angajează peste două mii de oameni în cele peste trei sute de birouri din cele nouăsprezece etaje, dar dacă el ar fi totuși aici, i-aș fi luat urma înainte de sfârșitul zilei, a spus Hawk. Acum, tot ce putem spera este ca băieții noștri să fie la fel de buni cum a fost lotul dvs.

— Ei sunt cu mult mai buni. Noi eram o mână de amatori, în comparație cu ei. Lotul acesta nou e

format din profesioniști foarte bine pregătiți, care vor face tot ce va trebui pentru a duce treaba la bun sfârșit.

— Dar sunt chiar așa de nebuni? a întrebat Hawk.

— Cu certificat! Asta-i încă singura calificare esențială pentru această treabă. Și, acum, că v-am rezolvat problema, vă pot cere o favoare?

— Orice, a spus Hawk.

— De vreme ce am intrat, în cele din urmă, în Scotland Yard, fără a fi arestat, ar fi posibil să fac un tur ghidat la Black Museum?

***

— Când așteptați să se nască copilul? a întrebat Christina, când William a ieșit din autostradă și a urmat indicatoarele spre Limpton, ceea ce a reînviat atâtea amintiri.

— Nu mai e mult, a răspuns Beth.

— Cred că sunteți amândoi foarte emoționați.

— În acest moment, William are în minte cel puțin una sau două alte probleme.

— Ce poate fi mai important decât nașterea primului copil?

— Incendiul și furtul lucrărilor de artă, a spus William. Dar sper să soluționez ambele cazuri înainte ca Alexander sau Vivien să-și facă cunoscută prezența.

— Boudicca sau Leonardo, a intervenit Beth. După cum vezi, nu ne-am decis încă asupra numelui. Dar haide să ne concentrăm asupra incendiului, pentru moment.

— Să dovedești că cineva a produs un incendiu nu este niciodată ușor, a spus William. Cu excepția situației în care dovezile sunt evidente, semne clare, precum urme de substanțe inflamabile pe podea sau covor îmbibat cu petrol care a fost introdus prin cutia poștală – tipul de greșeli crase pe care numai amatorii le pot admite.

— Dar profesioniștii? a întrebat Christina.

— O grămadă de textile plasată chiar sub acoperișul de lemn, lângă boiler și, apoi, un chibrit aprins este tot ce trebuie. Nu există multe persoane care ajung în pușcărie din cauză de incendiere, pentru că este una din cele mai ușoare crime de înfăptuit. Deci, va trebui să ne concentrăm pe a dovedi că Miles a furat picturile, înainte ca locuința să fie cuprinsă de flăcări.

— Bineînțeles că a făcut asta.

— Christina, oricât de mult crezi că asta e situația, și nu spun că nu sunt de acord cu tine, vei avea totuși nevoie de dovezi concrete pentru a avea un caz în justiție. Fără acestea, acuzații grave din partea unei foste soții furioase tind să atragă râsul din partea judecătorilor.

— William, a spus Beth cu asprime, asta este foarte dureros, după toate prin care a trecut Christina.

— Sunt de partea ei. Dar, dacă nu găsesc ceea ce caut, cu toții ne pierdem timpul, a adăugat William, virând pe aleea ce ducea spre Limpton Hall. De această dată cu viteză mică.

— Deci, de unde începem? a întrebat Christina.

— Trecem peste proprietate cu faimosul pieptene cu dinții deși.

— Ce anume căutăm? a întrebat Beth.

— Orice a supraviețuit incendiului.

William a condus prin poarta abandonată și a continuat pe aleea lungă, nesigur cu privire la ce să se aștepte. Abia a evitat să se lovească de un copac când a zărit pentru prima oară ce mai rămăsese din frumoasa vilă Lutyens, care se înălța cândva așa de mândră pe deal, dominând împrejurimile. Tot ce mai rămăsese era o jumătate de acru de cenușă și moloz.

William a parcat mașina pe alee, a deschis portbagajul și a scos trei salopete, cizme Wellington și mănuși de cauciuc. După ce s-au

echipat, au pornit toți trei spre locul în care se afla odată ușa de la intrare.

— Bine, a spus William. Trebuie să lucrăm cât mai metodic posibil. Vom începe din această parte și vom continua în linie dreaptă, apoi ne vom muta cu trei pași spre dreapta și vom repeta același exercițiu, mergând înapoi. Dacă dați de ceva care a supraviețuit pârjolului, mă anunțați.

— Asta contează? a întrebat Beth, înclinându-se și extrăgând din cenușă ciocănelul de la ușa de la intrare.

— Un început promițător, a spus William, după ce a analizat mai îndeaproape ciocănelul. Apoi a pus primul lor obiect găsit într-un sac de gunoi mare și negru.

Peste câteva minute, tot Beth a găsit ceva. De această dată, un robinet de baie. A fost urmată de Christina care a adăugat un ou de marmură.

— L-am cumpărat într-un concediu în Atena, a spus ea, în timp ce William l-a analizat și, apoi, l-a pus în sac.

A mai trecut ceva timp, până când William a întrebat:

— Ce-i asta?

Au studiat un timp toți trei ultima descoperire, apoi Christina a spus:

— Este un mecanism de la vechea pendulă a bunicului. Un cadou de nuntă, a adăugat ea, cu tristețe.

— Excelent, a spus William, punându-l în sac.

— De ce? a întrebat Beth.

— Mai târziu… Nu avem încă destul. Dar, simți nevoia să te odihnești? a întrebat el, uitându-se neliniștit la soția lui, care arăta obosită. Fiul meu nu-ți va mulțumi dacă se va naște în cenușă.

— În vreme ce fiica mea, după tot ce știi, s-ar putea să se bucure prea mult să caute mai departe, pentru a se opri acum..

— Să îndrăznesc să te întreb… Ce-ai uitat să menționezi, doamnă Warwick? a întrebat William,

care stătea nemișcat în mijlocul unui morman de cenușă, privind lung la soția lui.

— Oh, am uitat oare să-ți aduc la cunoștință, domnule Warwick, că vei fi tată de gemeni?

William și Beth au început să sară în sus și-n jos și să se îmbrățișeze, în timp ce Christina și-a pus jos geanta și a început să aplaude. A trecut ceva timp înainte ca ei să se întoarcă la treaba pe care o aveau de făcut, la care William se concentra, acum, cu greutate.

— Asta folosește la ceva? a întrebat Christina, câteva minute mai târziu, dându-i lui William un cui de agățat tablouri.

— Cel mai bun obiect de până acum, a spus William, care încă nu-și revenise după ce aflase vestea. Totuși, avem nevoie de cât de multe, posibil, a spus el, înainte de a adăuga cuiul la colecția lui de obiecte.

— De ce? a întrebat Beth.

— Vorbim mai târziu.

A mai trecut o oră, până când au umplut toți cei trei saci cu nenumărate obiecte diferite, când William a insistat să ia o pauză.

— Cred că ne-am câștigat dreptul la un prânz aniversar la Limpton Arms, a spus Christina, în timp ce sacii erau puși în portbagaj.

— Numai dacă William a găsit ce căuta.

— Am găsit șaizeci și unu de obiecte. Și, mă gândesc că, acum, pot dovedi că picturile au fost scoase din casă înainte de a fi pus focul. Deși, pentru a fi absolut sigur, încă mai am nevoie de o vizită la Fitzmolean.

***

— Colonelul a rezolvat una dintre problemele noastre, a spus Lamont, în timpul întâlnirii de luni dimineața. Am participat la o repetiție la un bloc cu apartamente părăsite din Croydon, vinerea trecută, și pot raporta că inspectorul-șef Scott

Crauns și echipa lui au executat întregul exercițiu cu mult sub cinci minute.

— Impresionant, a spus Hawk. Dar nu au rezolvat problema noastră de la sol, unde paznicii ne vor putea identifica de la o milă distanță, dându-le timp mai mult decât necesar să închidă magazinul și să dispară în ascunzătorile lor, înainte chiar ca noi să ajungem la ușă.

— E posibil să abordăm problema din perspectiva greșită? a întrebat William. Poate ar trebui să ne gândim la o soluție mai simplă.

— Lămurește-mă!

— Planul nostru actual este să avem o duzină de oameni înarmați ascunși în apartamentul pe care l-am închiriat în Blocul B și, în momentul în care se dă ordinul, ei să preia controlul aleii și să aresteze pe oricine încearcă să iasă prin acea ușă.

— Și ce-i rău cu asta? a întrebat, scurt, Lamont.

— De ce să nu facem exact invers. Știm că e o șansă mică sau chiar nicio șansă să spargem sau măcar să ne apropiem de ușa de oțel a laboratorului, înainte ca Rashidi să fie în siguranță în apartamentul lui din Blocul B.

— Tocmai pentru asta avem ofițeri înarmați care-l așteaptă pe alee, a spus Lamont.

— Dar asta ne pune într-un dezavantaj imediat, a spus William. În primul rând, trebuie să avem cel puțin o duzină de oameni cu echipamentul lor la etajul douăzeci și trei al Blocului B, fără ca cineva să-i identifice, ceea ce ar fi, în sine, un miracol minor. În al doilea rând, chiar dacă îi arestăm pe Rashidi și pe scutierii lui când încearcă să fugă pe alee, de ce îi vom putea acuza cu asta? Pentru că, dacă vor fi reprezentați de un gunoi precum Booth Watson, puteți fi siguri că va aduce un argument convingător despre clienții lui care respectă legile și se îndreptau în mod legitim spre apartamentele lor din cealaltă clădire. Vor fi eliberați pe cauțiune, în aceeași zi. Nu, noi trebuie să-l arestăm pe

Rashidi în timp ce se află la fața locului, altfel ne pierdem timpul degeaba.

— Oricine poate ridica o problemă, sergent Warwick, a spus Lamont. Ceea ce este mai dificil este să găsim o soluție.

— A duce o duzină de bărbați cu armele și tot echipamentul lor la apartamentul nostru din Blocul B, prezintă întotdeauna riscul ca cineva să își dea seama ce punem la cale. De ce să nu reducem șansele de la douăsprezece la una?

— Și ca Horatio, să așteptăm de la ei să apere podul singuri? a cugetat Hawk, cu voce înceată.

— Nu, sir, nu avem nevoie de Horatio pentru acest lucru, ci numai de un amărât de tâmplar bun, care, când dvs. dați ordinul, poate fixa trei scânduri groase de lemn în cruce peste ușă, pe partea dinspre alee, în câteva minute, astfel că răufăcătorii vor fi captivi în interiorul laboratorului, lăsându-i cu posibilitatea de a fugi numai pe o singură cale – ușa din față. Și, când ei își vor da seama de asta, noi vom fi afară și îi vom aștepta.

— Ingenios, a spus Lamont. Dar asta încă ne lasă cu problema celor patru paznici de la parter și cu ucigașul care controlează liftul. Când băieții noștri vor fi la jumătatea scărilor, Rashidi va coborî cu liftul și când va păși afară din lift, la parter, o icoană a inocenței, nu va exista nicio acuzație pe care să i-o putem aduce și întreaga operațiune va eșua. Pentru că un lucru este sigur, președintele de la Marcel și Neffe nu va avea nici urmă de drog asupra lui.

— Nu și dacă ne asigurăm că liftul este blocat la parter, a intervenit Paul.

— Cum plănuiești să faci asta, detectiv Adaja? a întrebat Hawk, când, în momentul în care eu dau ordinul de declanșare a operațiunii, o duzină de vehicule înarmate și o escadrilă de mașini vor intra duduind în piață, dându-le paznicilor mai mult decât suficient timp să-l avertizeze pe Donoghue,

care, la rândul lui, îl va avertiza pe Rashidi? Cum rezolvăm asta, Houdini?

— Noi trebuie să fim ascunși cu toții la deplină vedere, a spus William, deși trebuie să admit că m-a costat mai multe nopți de nesomn pentru a remarca ceva ce mă izbea direct în față, în ultima lună. Nimeni nu l-a întrerupt. Nu este nevoie să facem o descindere ca John Wayne, trăgând cu toate pistoalele, când avem posibilitatea să conducem și să parcăm în fața intrării, fără ca cineva să ne acorde o a doua privire.

— Fără îndoială că plănuiești să te transformi în omul invizibil, a spus Lamont. Nici chiar John Wayne nu a reușit asta.

— Nu, sir. Dar, dacă Paul urmează să devină conductorul autobuzului 118, el va fi invizibil, deopotrivă cu toți ceilalți aflați în autobuz!

Hawk și Lamont s-au uitat unul la altul.

— Au meritat nopțile tale fără somn, sergent Warwick, a spus comandantul. Comisarul va fi impresionat de cea mai recentă idee a mea.

Au început cu toții să bată cu palmele în masă.

— Bine, i-a adus comandantul pe toți înapoi la ordine. Avem conductorul nostru de autobuz, acum avem nevoie de un șofer.

— Trebuie să fie Danny Ives, a completat William, fără ezitare.

— Împreună cu șaisprezece ofițeri specialiști în arme, aleși pe sprânceană, de la PT17, a spus Lamont, care vor ocupa platforma inferioară, gata să se pună în mișcare instantaneu.

— Totuși, a spus Paul, primul dintre ei nu ar trebui să fie în uniformă sau înarmat până în dinți, ci în salopetă și adidași, pentru că va trebui să-l scoată afară pe paznic în mai puțin de zece secunde, iar alți trei ofițeri îi abordează pe Donoghue și pe operatorul liftului.

— Timp în care o duzină de pasageri înarmați din greu vor fi deja pe scări, moment în care îi voi chema pe specialiștii antitero să-și joace rolul.

— Vom avea nevoie, de asemenea, de o duzină de WPCs, îmbrăcate civil, a spus William.

— Lămurește-mă, a spus Hawk.

— Paznicii lui Rashidi ar deveni suspicioși dacă văd un autobuz plin-ochi cu bărbați tineri tunși scurt, nu în drum spre casă de la lucru, ci în drum spre lucru. Așa că, vreau să fie acolo o ceată de femei îmbrăcate ca niște gospodine, navetiști, comercianți – care să arate oricum, numai a ofițeri de poliție, nu.

— Detaliu important, William. Dar va trebui, de asemenea, să scoatem toate scaunele de pe platforma de sus și să instalăm acolo un centru de comandă, de unde să pot supraveghea întreaga operațiune. Ceea ce mă lasă cu problema despre cum să pun mâinile pe un autobuz cu etaj.

— Sunt bucuros că am găsit ceva pentru dvs., sir, a spus Paul, regretând imediat cuvintele.

— Cum suntem și noi, detectiv Adaja. Pentru că, odată încheiată această operațiune, vei fi calificat să faci cerere pentru o slujbă de conductor de autobuz. Dar, înainte de aceasta, încearcă să nu uiți cine va fi dirijorul orchestrei.

***

Odată ce s-a încheiat întâlnirea și fiecare s-a întors în biroul lui, Hawksby s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a gândit serios la cum să crească șansele de reușită ale operațiunii. După câteva momente, a deschis sertarul de jos al biroului său, a luat de acolo un pachet de Marlboro nedeschis și un stilou. A rupt celofanul, a deschis pachetul și l-a golit de țigări.

A îndepărtat folia și s-a gândit la mesajul simplu pe care urma să-l transmită. După câteva momente, a scris ora 11 p.m., pe 12, apoi a pus folia înapoi. A închis pachetul și l-a pus în buzunarul de la piept, apoi a ieșit din birou și a luat liftul până la parter. A ieșit din clădire pe ușa din

spate, a luat-o la dreapta și s-a îndreptat spre Catedrala Westminster. De această dată, a intrat prin față, nu ca un preot, ci ca un credincios.

A înaintat încet pe aleea din stânga, admirând lucrarea *Iisus țintuit pe Cruce* de Eric Gill. Când a ajuns la ținta sa, a privit în jur înainte de a descuia cutia milei și a pus pachetul într-un colț, în interior. Apoi a închis capacul și a încuiat cutia, punând și cincizeci de penny prin fantă, pentru a-și liniști conștiința păcatului.

A decis să meargă pe jos spre casă. Era ceva distanță, dar avea nevoie de mișcare și de timp ca să se gândească la cuvântarea lui.

***

— Superintendentul Lamont a ținut legătura, a spus Booth Watson, luând loc în fața clientului său în camera privată de consultări a închisorii. Și-a deschis servieta, a extras niște documente și le-a pus pe masa de sticlă dintre ei.

— A făcut cerere pentru un ordin de protecție sub Legea Poliției și Respectării drepturilor individului (1984) și vrea să te interogheze cât mai curând posibil.

— Deci, s-ar putea să fiu transferat într-o închisoare normală? a întrebat Faulkner. Sau mi se va reduce la jumătate sentința, pentru bună purtare?

— Nici una, nici alta. Lamont vrea să te chestioneze în legătură cu alte două fapte în care cred ei că ai fost implicat.

— Cum ar fi? a întrebat Faulkner.

— Incendiul, pentru început. Au motive să creadă că ești responsabil de incendierea casei.

— În timp ce eram închis aici?

— Și furtul celor șaptezeci și două de picturi din casă, înainte de a pune focul, lucrări evaluate la aproximativ treizeci de milioane de lire sterline, a spus Booth Watson, neluând în seamă întreruperea.

— Dar au găsit casa distrusă de foc.

— Lamont nu așa crede și susține că poate demonstra.

— Nici Sherlock Holmes nu ar putea demonstra asta.

— Dar William Warwick poate.

— Nu blestematul ăsta, din nou!

— Și-a petrecut o zi întreagă căutând prin cenușa casei Limpton Hall și a găsit șaizeci și unu de cuie (de care fuseseră agățate picturile).

— Asta nu dovedește decât că picturile erau la locul lor, când a izbucnit incendiul.

— Dimpotrivă, el susține că asta dovedește că nu mai erau acolo. Nu ce a găsit el este important, ci ceea ce nu a găsit. Și, înainte să mai spui ceva, Miles, îți sugerez să-ți ții gura, până când vei răspunde câtorva întrebări pe care, sunt sigur, ți le va pune superintendentul.

Faulkner și-a ținut gura, împotriva voinței lui.

— Dacă picturile ar fi fost atârnate de cuiele lor, Warwick ar fi găsit printre resturi și dispozitive cu care erau ele agățate?

— Inelele de metal, desigur, a spus Faulkner. Cu excepția picturilor de dimensiuni mari, care ar fi avut nevoie de… Faulkner a făcut o pauză, apoi a spus: Ah, da, acum îmi aduc aminte. Eu am pus să fie schimbate cu sfoară, cu vreo doi ani în urmă.

— Destul cât să te spânzuri tu cu ele, a spus Booth Watson, pentru că fosta ta soție susține că…

— Va fi cuvântul ei împotriva cuvântului meu.

— Îmi doresc să fie așa. Dar, din păcate, Warwick a făcut recent o vizită la Fitzmolean, unde a găsit Vermeer-ul pe care l-a donat Christina muzeului, lucrare care era atârnată cu inele de metal – fire de oțel și alamă împletite – și atât lucrarea lui Rembrandt cât și cea a lui Rubens, pe care le-ai donat cu atâta generozitate galeriei, anul trecut, sunt atârnate cu ajutorul inelelor originale din alamă. Deci, înainte ca eu să stabilesc data la care superintendentul Lamont te va chestiona sub

supraveghere, te-ai pregăti mai bine, Miles, pentru a veni cu ceva mai convingător, decât ideea cu sfoara. Altfel, singurul mod în care vei ieși din Pentonville va fi să ții piept unui nou proces, pentru incendiere și furtul a șaptezeci și două de picturi în valoare de peste treizeci de milioane de lire sterline. Caz în care, actuala ta cazare ar putea deveni permanentă și în secolul următor.

26

— Într-o oră, bătălia se va încheia, într-un fel sau într-altul, au fost cuvintele de deschidere ale comandantului către trupele sale de la sol.

Hawk adunase o trupă de intervenție rapidă de specialiști din toate domeniile punerii în aplicare a legii, din armele Poliției Metropolitane. Aceștia își jucaseră de multe ori rolurile individuale pe scene mai mici, pe teritoriul capitalei, dar aceasta era prima dată când lucrau împreună, formând cea mai mare bandă din oraș.

În noaptea anterioară, luaseră parte la o repetiție în costume, la care auditoriul constase numai în persoana comandantului.

La ora zece, acea oră mizerabilă când mai multe droguri și mai mulți bani își dădeau mâna decât la orice altă oră a zilei sau nopții, bine ascunși de privirile publicului, ei s-au adunat, cu toții, la secția de poliție Battersea. Patru vehicule de armată, complet echipate, șase Black Marias, o duzină de mașini de poliție, patru ambulanțe și un autobuz cu etaj. În interiorul centralei electrice, erau optzeci și trei de bărbați și femei care primiseră ordine stricte să păstreze tăcere perfectă despre unde și când această armată secretă se va asambla, în noaptea următoare, incluzându-i și pe colegii lor.

Comandantul a trecut în revistă trupele. Ca orice altceva care avea legătură cu Operația Calul Troian, el își revăzuse cuvântarea iar și iar.

— Camarazi ofițeri, sunt gata să luăm parte la una dintre cele mai mari operațiuni din istoria Poliției Metropolitane. Fiecare dintre voi a fost selectat cu grijă, pentru că sunteți recunoscuți ca lideri care s-au remarcat, în domeniile voastre specifice. Drogurile sunt flagelul societății noastre și au cauzat cea mai mare rată de creștere a criminalității, de decenii. Drogurile ucid fără

discriminare tinerii și pe cei vulnerabili, în timp ce un mic grup de indivizi nemiloși își umplu buzunarele, netulburați de suferința umană pe care o provoacă și convinși cu aroganță că ei sunt deasupra legii.

— În această noapte, noi avem șansa de a da o lovitură acestor indivizi dezgustători, capturându-l pe unul dintre cei mai proeminenți dintre liderii lor, Assem Rashidi, și distrugându-i imperiul, care se întinde de la un capăt la celălalt al Londrei. Haideți să punem monstrul după gratii, pentru tot restul vieții lui.

Toți s-au ridicat în picioare și au ovaționat și lui William i s-a adus aminte de ce voise el întotdeauna să fie polițist. A durat ceva timp, până când comandantul a putut să-și continue cuvântarea.

— Dacă operațiunea noastră respectă planul, îi vom aresta, de asemenea, pe cei patru cei mai apropiați acoliți ai lui, împiedicând hidra să-și înlocuiască, pur și simplu, capul pierdut. Și, în sfârșit, vom închide pentru totdeauna fabrica de droguri unde sunt preparate produsele mortale ale lui Rashidi, înainte de a ajunge să fie vândute pe străzi.

Încă o dată, comandantul a fost întrerupt de nerăbdarea trupelor sale.

— Dacă vom avea succes, veți putea spune poveștile faptelor eroice din noaptea aceasta, care vor intra în folclorul poliției. Mulți dintre colegii voștri vor afirma că au fost membri ai Capital Gang, când baronii drogurilor au devenit sclavi ai drogurilor, când tinerii noștri au fost eliberați de situația de a fi victime ale acestor prădători cinici. Dar, voi înșivă nu veți vorbi niciodată despre rolul pe care l-ați jucat, decât celor care vă sunt alături, în această noapte.

— Ca unul care a fost ales să vă conducă în luptă – pentru că o luptă va fi, cu siguranță –, acesta este, fără îndoială cel mai înalt punct al

carierei mele. Deci, acum, haideți să ne facem datoria și, în marea tradiție a poliției, haideți să facem diferența!

Hawk a coborât de pe scenă, într-o furtună de ovații care s-au domolit abia când el s-a urcat la bordul autobuzului, pentru a se alătura echipei, care petrecuse luni de zile, pregătindu-se pentru acest moment.

— Nu cumva, aceasta va fi Ziua Sfântului Crispin? a întrebat William, stăpânindu-și un zâmbet, când comandantul a venit lângă ei, pe platforma de sus.

— Dacă va fi, să sperăm că realizăm același rezultat ca și Henric al V-lea, a replicat Hawksby, așezându-se pe locul lui în fața centrului de comandă care arăta capabil să trimită un om pe lună mai degrabă decât vreo două duzini de ofițeri înarmați la ultimul etaj al unui bloc turn din Brixton.

— E vremea să descoperim cât este de eficientă această instalație, a spus comandantul, căutând frecvența care-l va pune în contact permanent cu oricine din teren, cu toate că fuseseră cu toții preveniți să pună radiourile pe *Mut,* odată ce convoiul se va pune în mișcare.

Danny s-a așezat călare pe Calul Troian, înfipt în scări, nerăbdător să pună bestia în acțiune, în vreme ce Lamont, William și Jackie au rămas alături de comandant. Paul era pe poziție pe platforma inferioară, hotărât să fie primul care coboară din autobuz în momentul în care se opresc în fața intrării celor două blocuri turn.

Comandantul și-a verificat ceasul, a apăsat butonul radioului său și a spus:

— Să începem lupta!

Autobuzul numărul 118 a condus trupele pe Brixton Road, urmat foarte de aproape de convoiul bine ordonat. Nu lumini intermitente, nu sirene, nu scrâșnet de cauciucuri. De-a lungul traseului, la variate puncte stabilite dinainte, alte vehicule se

desprindeau și dispăreau pe străzi neluminate și așteptau următoarele ordine.

La o milă distanță de țintă, Hawk a spus:

— E timpul ca tu să pleci, sergent Warwick, și să începi să dirijezi operațiunile la sol. Să nu raportezi până nu se încheie acțiunea.

— Am pornit, sir, a spus William, care a coborât alergând pe scara în spirală, pentru a se alătura lui Paul, la platforma inferioară, unde trupele constituite așteptau cu nerăbdare ordinul de a se pune în mișcare. Un ofițer tânăr, selectat pentru că putea să alerge o sută de iarzi în sub zece secunde, stătea în picioare lângă conductor, așteptând să se dea semnalul de start. Paul nu-i spusese că era hotărât să ajungă la lift înaintea lui și să-l scoată, personal, pe Donoghue, înainte ca acesta să poată apăsa butonul de alarmă.

La un pas în spatele sprinterului stăteau doi polițiști cu umeri lați, care evoluau în planurile care se desfășurau în faze scurte, iterative de lucru în fiecare sâmbătă după-amiază. Urmau să fie la numai câțiva yarzi în spate și ordinele lor erau clare: lovește omul și nu mingea, pentru că nu va exista niciun arbitru care să vă penalizeze pentru fault.

Cele două șiruri de scaune din spatele autobuzului erau ocupate de opt ofițeri tineri îmbrăcați în treninguri și tenișI, al căror unic scop era să-i dezarmeze pe cei patru paznici, înainte ca aceștia să aibă posibilitatea să-l avertizeze pe portar. În următoarele trei șiruri se afla o duzină de ofițeri de la Comandamentul specialiștilor în arme de foc, cu instrumente hidraulice prinse în curele pe spate, ofițeri care, odată ce săreau din autobuz, urmau să se îndrepte direct spre scări, hotărâți să ajungă la etajul 23, în sub șapte minute. Se făcuseră deja pariuri pentru cine va ajunge primul la ușă.

În rândurile din față stătea un grup mare de bărbați și femei, care nu erau deosebit de grăbiți.

Specialiști antrenați de la unitatea de droguri, munca lor era să adune cu meticulozitate dovezi, să le ambaleze și să le trimită apoi la laborator, pentru analiști. Dovezile adunate de ei vor fi decisive în stabilirea duratei sentinței, nu curajul soldaților tereștri.

Răspândite la întâmplare printre ceilalți ofițeri era un număr de WPCs, despre care Hawk spusese că ele servesc, de asemenea, pe cei care stau numai și așteaptă. William zâmbise când își auzise șeful citându-l greșit pe Milton.

Tâmplarul era deja pe poziție lângă pasajul de la etajul douăzeci și trei al Blocului B, gata să-și pună propriul semn de Intrarea Interzisă, în clipa în care primește ordinul, astfel încât una din căile de fugă din fabrică să fie total blocată.

Trupa tactică de arme de foc nu era la vedere, dar Hawksby era încrezător că aceștia vor apărea, ca niște musafiri nepoftiți, în momentul în care vor fi cel mai puțin așteptați.

Până acum, totul mersese ca ceasul, dar Hawk știa prea bine că nu poți planifica surprizele. În legătură cu asta, cel puțin, se va dovedi că avea dreptate. Autobuzul a continuat să înainteze constant de-a lungul Coldharbour Lane, transportând un grup de pasageri nejucători, în drum spre locurile lor de muncă. Danny făcuse în seara trecută două teste de rulare, așa că știa cât ține culoarea roșie la fiecare semafor, unde sunt amplasate trecerile pentru pietoni și unde se îngustează drumul, făcând imposibil să depășești și să fii depășit. A condus pe lângă grupurile uimite și iritate de viitori pasageri care așteptau la fiecare stație, neluând în seamă semnele lor insistente de a opri. Își vor da seama oare de ce nu oprise el în stații, când vor citi ziarul, în dimineața următoare?

— Cinci minute până la țintă, a spus Hawksby, întrerupând tăcerea radioului pentru a doua oară.

William putea vedea că pasagerii ce urmau să coboare la stația următoare stăteau acum,

tensionați, pe marginile scaunelor lor, așteptând comanda *Mergeți, mergeți, mergeți!*

Sprinterul era deja gata, disperat să țâșnească și să pornească cu cei doi colegi mai grei ai săi urmându-l îndeaproape. Paul, încă hotărât să ajungă primul la Donoghue, își abandonase aparatul de eliberat bilete și șapca și își desfăcea deja nasturii la jachetă. Săritura din autobuz fusese repetată la nesfârșit, pentru a fi siguri că nimeni nu va da peste cineva și nu se vor ciocni unul de altul.

— Trei minute, a spus comandantul, în timp ce ei urmau curba și cele două blocuri turn intrau, pentru prima oară, în câmpul lor vizual.

William simțea șuvoiul de adrenalină circulându-i prin trup, însoțit de un moment de teamă și neliniște, în timp ce se apropiau cu fiecare centimetru de țintă.

Hawksby și-a verificat cronometrul, cu degetul mare deasupra butonului, conștient că și numai câteva secunde ar putea face diferența între succes și eșec.

— Două minute, Red. Coborârea, a spus comandantul.

Tâmplarul a ieșit din ascunzătoarea în care-și petrecuse noaptea, după ce-și împlinise toată activitatea preliminară, în timpul zilei. A lăsat trei scânduri groase de lemn sprijinite de perete, a luat apoi o mașină de înfipt cuie, cu baterie, și un pumn de șuruburi din geanta lui mare cu scule. A așezat prima scândură transversal peste ușă. S-a potrivit perfect. A introdus primul șurub în gaura deja pregătită și s-a apucat de treabă, încrezător că nimeni de dincolo de ușa grea de metal nu va putea să-l audă.

— Un minut, Blue. Pregătește-te pentru aterizare.

Tâmplarul fixa cu șuruburi a doua scândură, când un elicopter Gazelle a apărut din nori, a virat brusc și a rămas plutind deasupra acoperișului Blocului A.

Treizeci de secunde.

Tâmplarul a terminat de fixat șuruburile la ultima scândură și s-a dat înapoi ca să-și admire opera. Oricine s-ar fi gândit să iasă din laborator pe această cale, trebuia să se mai gândească o dată. Și-a luat sacul cu scule și a început să fluiere, în timp ce a început să coboare scările. Îi spusese soției că s-ar putea să întârzie puțin de la cină, dar n-a putut să-i spună de ce.

Cincisprezece secunde.

Apropiindu-se de stația de autobuz, Danny a început să reducă viteza. CI Scott Cairns a sărit din elicopter și a coborât rapid pe funie, până pe acoperiș. Un alt ofițer era la numai câteva secunde în urma lui, în timp ce alți doi așteptau cu nerăbdare să li se alăture.

Când a ajuns la intrarea în blocul A, Danny a pus piciorul pe frâne.

— Porniți, porniți, porniți! a spus comandantul, eliberându-și, în sfârșit, trupele din Calul Troian. Știa foarte bine că jocul nu mai era în mâinile antrenorului și că el va trebui să rămână pe margine, în timp ce jucătorii determinau rezultatul final.

Paul și sprinterul au zburat spre blocuri împreună și au început să alerge spre lift, cu cele două rânduri din față străduindu-se să țină ritmul, în vreme ce, în același timp, opt polițiști tineri îmbrăcați în treninguri s-au deplasat rapid în patru direcții diferite, spre paznici.

Unul dintre paznici era așa de euforic încât nu ar fi remarcat nici dacă ar fi aterizat o navă spațială lângă el. Al doilea era cufundat într-o conversație cu o fată, care-i oferea sex, în schimbul unui joint. Al treilea fusese pus la pământ, înainte să-și dea seama ce i se întâmplă, dar al patrulea i-a văzut venind și a avut timp să-l contacteze pe Pete Donoghue, care stătea lângă lift și asculta Pink Floyd la radio.

— Raid, raid, raid! s-a auzit în casca lui, printre pârâituri, și Donoghue a revenit brusc la lumea reală. Se întindea spre butonul FOP, când sprinterul s-a aruncat cu capul înainte, ca pentru a trece primul linia de sosire. L-a lovit direct în stomac, îndepărtându-i radioul din mână. Donoghue a căzut pe spate, dar s-a ridicat rapid și l-a lovit pe sprinter cu un genunchi bine țintit sub barbă, ceea ce l-a trimis la pământ.

Cei doi înaintași din primul rând erau la numai câțiva yarzi, când sprinterul a ieșit, rostogolindu-se, din lift, cu mâna încleștată pe radio. Donoghue s-a ridicat clătinându-se în picioare și a lovit cu repeziciune butonul de sus. Ușile s-au închis încet și s-au încuiat când cei doi malaci erau la numai doi yarzi distanță. Unica lor sarcină eșuase. De frustrare, unul dintre ei a dat un pumn ușii închise, dar nu a putut decât să privească, fără speranță, cum indicatorul liftului a trecut de la etajul al doilea la al treilea. Al doilea a îngenuncheat lângă sprinter, care gemea de durere.

— Ofițer la pământ!, a urlat el în radio. Am nevoie, imediat, de ambulanță! Repet, ofițer la pământ!

Ultimul dintre cei opt ofițeri antitero, a aterizat pe acoperiș, după câteva momente, când cei doisprezece ofițeri înarmați de pe scări ajungeau la etajul al șaselea.

Când liftul a trecut de etajul al șaptelea, Donoghue a putut auzi sunetul de pași grei bubuind pe scări în sus. S-a uitat în jur după radio, dar radioul nu se vedea nicăieri. A înjurat, dar încă era convins că putea ajunge la laborator să dea drumul la alarmă, cu mult timp înainte ca Old Bill să ajungă acolo.

Când liftul a trecut de etajul douăzeci și unu, unitatea antitero a început să coboare pe o latură a clădirii, siguri că niciunul din cei aflați în laborator nu s-ar fi gândit că este posibil să apară un intrus de deasupra, și nu în cele din urmă pentru că toate

ferestrele de la ultimele trei etaje erau acoperite cu transperante negre, fixate etanș, pentru a fi sigur că nici măcar un porumbel nu putea vedea ce făceau ei înăuntru.

Când liftul a ajuns la etajul douăzeci și trei și ușile au început să se deschidă încet, Donoghue le-a îndepărtat cu forță, a sărit afară și a bătut cu frenezie, cu pumnul, în grilajul mic de metal din fața ușii. Paznicul s-a uitat printre gratii și, când a văzut cum curgea sudoarea pe fața lui Donoghue, a descuiat repede cele trei lacăte și a deschis ușa grea.

— Suntem atacați! a țipat Donoghue cu toată puterea vocii lui, în timp ce trecea pe lângă paznic și începea să caute persoana pentru care era responsabilă, exact în momentul în care comandamentul specialiștilor în armele de foc ajungea la etajul al paisprezecelea.

Rashidi făcea grămezi de bancnote de o mie de lire sterline și le împacheta strâns, înainte de a le pune într-o geantă sport, când ușa biroului său privat s-a deschis cu forță. În momentul în care i-a văzut fața lui Donoghue, nu a avut nevoie să i se spună că era în curs un raid al poliției. Se pregătise pentru acest moment, repetându-l de multe ori, știind că, într-o zi, cu siguranță, ei vor veni.

Rashidi l-a urmat pe Donoghue în camera boilerului, unde s-a confruntat cu ceva pentru care nu se putuse pregăti: Iadul. În timp ce lucrătorii lui se înșirau cuprinși de panică spre ușa din față, el s-a deplasat rapid în direcția opusă, însoțit de Donoghue și doi gardieni înarmați, în momentul în care SFC trecea de etajul al nouăsprezecelea.

Rashidi a ajuns rapid la ușa ce dădea spre pasaj și spre siguranța apartamentului său din Blocul B, dar i-a devenit clar, curând, că, în ciuda celor mai mari eforturi ale celor trei grei, calea spre scăpare fusese blocată. Mai rămăsese numai o singură cale de ieșire. În timp ce oamenii din jurul lui se panicau în continuare, Rashidi a rămas calm și s-a

îndreptat rapid înapoi spre ușa din față, în speranța că putea ajunge la lift și va coborî la parter, înainte ca răzbunarea celor distruși să-i apară în față. Avocații îi spuseseră că, deși era cea mai puțin de dorit alternativă, odată ce el s-ar afla în lift, se putea susține, în tribunal, că era pur și simplu un rezident nevinovat prins într-un schimb de focuri și că nu luase droguri niciodată, în viața lui. Ultima parte a declarației pregătite a avut virtutea de a fi adevărată.

Întors în camera boilerului, Rashidi a constatat că era blocată de muncitorii care se luptau cu toții, ca niște rozătoare, să treacă, din disperare, prin aceeași unică ușă strâmtă, cum încercaseră să ajungă la casa scării sau la lift. Bodyguarzii săi și Donoghue au început să-i împingă la o parte, pentru a elibera trecerea formând un pasaj pentru stăpânul lor și el a ajuns la câțiva pași de ușă, când primul dintre ofițerii antitero a intrat prin fereastră, spărgând-o și l-a lovit cu pumnul pe Donoghue trântindu-l la pământ. După câteva momente, un al doilea intrus a spart petrecerea și a aruncat o grenadă de avertisment (neletală dar luminoasă și zgomotoasă, numai) în mijlocul încăperii, strigând: *În genunchi!*

Rashidi tocmai ajunsese la ușa din față când un al treilea parașutist militar l-a imobilizat pe unul din bodyguarzii lui înarmați. Nu a putut decât să privească neajutorat cum încep să se închidă ușile liftului. Ultimul său protector și-a înfipt brațul între uși în încercarea inutilă de a opri liftul, care era conceput să nu primească mai mult de opt persoane, iar înăuntru erau cel puțin o duzină de fugari disperați, înghesuiți claie peste grămadă, care se smiorcăiau în mai multe limbi diferite. Rashidi l-a zărit pe primul dintre ofițerii înarmați apărând dinspre casa scărilor și dezarmându-l, cu o singură mișcare, pe cei din urmă bodyguard al său, trăsnindu-i una lui Heckler & Koch al său direct în falcă. Numai Donoghue mai continua încă lupta,

dar campionul la box la categoria grea, l-a făcut knockout, apoi i-a pus cătușele și i-a citit drepturile – nu că ar fi putut auzi el vreun cuvânt.

Ofițeri înarmați au continuat să curgă în laborator și au început să dea ocol la ceea ce rămăsese după lucrătorii lui Rashidi, în timp ce o jumătate de duzină de polițiști l-au târât, fără prea mare ceremonie, pe Donoghue și pe cei doi bodyguarzi pe scări în jos până la parter, unde primul din șirul lui Black Marias îi aștepta pentru a-i găzdui. William a fost dezamăgit să afle că ultimul din rezistență fusese deja aranjat, când a ajuns el la etajul douăzeci și trei.

A intrat în laborator, în timp ce unul dintre locotenenții lui Rashidi era condus afară, strigând și înjurând, dar nu înainte de a-i putea arunca în trecere un pumn lui William, care a rămas uluit, pentru un moment. Și-a revenit rapid, în timp ce un alt ofițer îi punea o pereche de cătușe atacatorului său. În timp ce fumul eliberat de grenada neletală începea să se risipească, el s-a întors să supravegheze carnagiul lăsat în urmă de imperiul lui Rashidi. O duzină de muncitori care purtau măști pe fețe și mănuși de cauciuc stăteau în genunchi, la podea. Fără nicio îndoială, cei mai mulți dintre ei erau imigranți ilegali, care nu lucraseră acolo din propria lor alegere și care se putea chiar să se dovedească că au fost, în acest fel, eliberați. Cei mai de jos oameni din lumea drogurilor sfârșesc întotdeauna prin a căra oala de noapte a stăpânilor lor și știu că nu puteau deschide vreodată gura. Exista, întotdeauna, un alt Tulip, întotdeauna un alt ochi scos.

William era sigur că nu trecuse pe lângă Rashidi, în timp ce urca scările și Jackie îi confirmase la radio că acesta nu se aflase printre oamenii înfricoșați din lift, care fuseseră înconjurați, imediat ce ajunseseră la parter. Cum nu exista nici o altă cale de ieșire, a început să se uite mai cu atenție la gunoaiele patetice care au

rămas în laborator. Și, atunci, a remarcat vreo doi dintre ei care se uitau pe furiș, cu priviri înfricoșate, la un anumit muncitor. S-a uitat mai îndeaproape, dar nu a putut observa vreo deosebire între acel muncitor și ceilalți care stăteau în genunchi, în fața lui. Dar l-a bătut ușor pe umăr și i-a spus să se ridice. Acesta nu a făcut nicio mișcare.

— Probabil că nu vorbește engleza, domnule sergent, a spus un polițist tânăr, ridicându-l pe bărbat în picioare.

— Eu cred că vorbește mai multe limbi, a spus William.

I-a scos bărbatului masca de pe față, dar nici atunci nu a putut fi sigur.

— Ce căutați, domnule sergent?

— Îl caut pe Viper, a spus William, dar nici măcar o adiere de recunoaștere nu a trecut peste fața bărbatului. Scoate-ți mănușa de pe mâna strângă, a spus el rar și pronunțând foarte clar cuvintele. Din nou, niciun răspuns.

Polițistul i-a scos mănușa omului, și s-a văzut că îi lipsea o parte a celui de-al treilea deget.

— De unde știați asta, domnule sergent? a întrebat el.

— Mi-a spus mama lui.

Bărbatul a continuat să se uite fără expresie la William, ca și cum nu a înțeles niciun cuvânt din ceea ce spunea el.

— Dacă nu ai fi îmbrățișat-o, domnule Rashidi, s-ar fi putut să nu știu niciodată că erai fiul ei.

Încă nicio tresărire de înțelegere.

— Mă întreb cum va reacționa ea, când o voi vizita la Boltons, mâine-dimineață, ca să-i spun ce importa de fapt fiul ei din Columbia și exporta, apoi, pe străzile Londrei, nu de la biroul panotat cu stejar din City, în calitate de președinte respectabil al firmei Marcel și Neffe, ci dintr-o nenorocită de vizuină cu droguri din Brixton, unde este cunoscut drept Viper.

Bărbatul a continuat să rămână impasibil, fără ca măcar să clipească.

— Fiul atent, care niciodată nu a lipsit de la o întâlnire cu mama sa, vinerea după-amiază, dar căruia nu-i pasă câte vieți tinere distruge, atâta timp cât face profit săptămânal, de foarte multă vreme..

Tot nimic.

— Un lucru este sigur, Rashidi. După ce-i spui mamei tale unde te poate găsi în următorii zece ani, să sperăm poate mai mulți, să nu te aștepți de la ea să te viziteze la închisoare, pentru că îi va fi atât de rușine să recunoască față de prietenii ei de la Brompton Oratory că motivul real pentru care nu l-au mai văzut pe Assem, recent, este acela că el a dat un sens nou cuvântului „rău" din lume.

Rashidi s-a aplecat și l-a scuipat pe William în față.

— Domnule Rashidi, niciodată n-am fost mai flatat în viața mea, a spus el.

Polițistul a făcut un pas înainte, i-a dus mâinile la spate lui Rashidi și i-a pus cătușe, în timp ce William i-a citit drepturile. Rashidi a tăcut în continuare.

— Să nu-l scapi din ochi, a spus William. Afară așteaptă o mașină blindată și la Secția de poliție Brixton îl așteaptă o celulă. Se poate să nu aibă nevoie, acum, de substanțe dezinfectante, dar sigur este că va dori, după ce-și va petrece noaptea acolo.

Rashidi s-a înclinat în față și a spus:

— Domnule sergent, zilele tale sunt numărate. Și eu sunt cel care îi va spune asta mamei tale.

— Nu, domnule Rashidi, tu ești cel ale cărui zile sunt numărate și eu îi voi spune mamei tale de ce, mâine-dimineață.

Rashidi a fost condus fără ceremonie afară din încăpere de către doi ofițeri înarmați și a fost escortat la liftul la care el nu reușise să ajungă la timp.

Când a auzit zgomotul elicopterului undeva, deasupra lui, William a ieșit pe fereastră, dar nu l-a mai văzut decât cum dispărea în nori. Colonelul ar fi fost încântat să i se confirme că noul lot era, într-adevăr, la fel de bun ca cel vechi, până la amănunt.

Și-a întors atenția din nou la încăperea în care se afla, acum scena unei crime care fusese deja curățată de o specie diferită de polițist: un ofițer, care nu va lua cina împreună cu soția lui și, probabil, nici micul dejun; fotografi care pozează orice nu mișcă; și ofițeri la scena crimei, în costumele lor albe și cu mânuși de latex, care strângeau cu grijă probe și le depozitau în saci de plastic. Chiar și menta marca Polo va fi dusă la laborator pentru examinare atentă. O presă pentru cocaină, scară, cuptor, mânuși de cauciuc și măști de față așteptau să fie inspectate de băieții și fetele din camera din spate, care vor fi ultimii care vor coborî cu liftul la parter.

După ce și-a notat cuvintele lui Rashidi în carnețel – nu ceva ce să-i spună lui Beth –, William a trecut în cealaltă încăpere, care nu putea să fi fost altceva decât biroul lui Rashidi. Trei genți de sport voluminoase erau aliniate lângă peretele din fundul camerei. A ridicat una și a fost surprins cât de grea era. A lăsat-o înapoi jos pe podea și i-a desfăcut fermoarul.

Nu s-ar fi gândit că îl mai poate surprinde ceva după ce fusese martor al ultimelor evenimente, dar vederea unei cantități atât de mari de bani, probabil reprezentând numai o zi de câștig, i-a amintit de ce criminalii moderni nu se mai necăjesc să spargă bănci, când victimele lor dau cash-ul lor, de bunăvoie.

A desfăcut fermoarul celei de-a doua genți și a văzut mai multe bancnote de cincizeci, douăzeci și zece aranjate frumos în pachete mari. Era pe punctul să deschidă a treia geantă, când o voce din spatele lui a spus:

— Voi avea eu grijă de astea, sergent Warwick.

S-a întors și l-a văzut pe superintendentul Lamont, în cadrul ușii.

— Între timp, comandantul vrea să-i faci, imediat, raportul.

— Desigur, sir, a spus William, încercând să-și ascundă surpriza.

— Și, ai făcut treabă bună, sergent Warwick. Știu că vei fi încântat să auzi că Rashidi este deja în drum spre celula din arest, unde îl așteaptă o petrecere de bun-venit.

— Vă mulțumesc, sir, a spus William, în timp ce, în cameră, intra Jackie.

— Felicitări, sergent! a spus ea. O noapte triumfală pentru toată lumea. (Jackie a făcut o pauză.) Mă rog, cu excepția detectivului Adaja.

— De ce? Ce i s-a întâmplat?

— Cred că ar putea fi mai bine dacă ți-ar spune chiar el.

William a mai aruncat o ultimă privire prăpădului și mizeriei care fusese cândva inima imperiului lui Rashidi. A părăsit, împotriva voinței lui, camera boilerului și a început să coboare alergând treptele de piatră, a trecut pe lângă pereți acoperiți cu graffitti, unde se repeta, din nou și din nou, același cuvânt. Nu a luat în seamă mirosul de urină, în timp ce continua să coboare spre parter, trecând pe lângă mai mulți prizonieri cu cătușe la mâini, care nu vor mai profita de comerțul cu droguri mult timp, dacă o vor mai face vreodată.

Când a ieșit în stradă, a tras adânc aer proaspăt în piept și a privit cum se îndepărta un alt Black Maria, care nu mai putea primi alți ocupanți de plină ce era. A mers înspre autobuz și a urcat la centrul de comandă.

— Ce faci aici, sergent Warwick? a izbucnit Hawk. Am spus clar că nu trebuie să părăsești scena crimei, până nu se încheie operațiunea.

— Superintendentul a preluat sarcina, sir, și a spus că doriți să mă vedeți.

— Serios?

27

Sâmbătă.

Abia când ultima pictură a fost depozitată în siguranță în cală, comandantul a dat ordinul de plecare.

El făcea o călătorie în Anglia, cel puțin de vreo două ori pe an, andocând întotdeauna în Christchurch, dar nu și mâine-seară. Ambarcațiunea Christina ieșea lin din golf sâmbătă dimineața, la lumina zilei, fără să atragă vreo atenție nedorită. Dar, atunci, mai multe yachturi, mult mai mari, își croiau drum în port, pentru a urmări Grand Prix-ul de la Monte Carlo, din săptămâna următoare, așa că de ce le-ar acorda cineva lor o a doua privire?

Căpitanul încuiase vila și îi dăduse cheile agentului imobiliar, împreună cu instrucțiunile clare cu privire la banca suedeză la care trebuiau depozitate fondurile, odată ce se încheia vânzarea.

Toate valorile, inclusiv colecția faimoasă de artă, erau deja la bord și când ele vor apărea la o licitație, șeful va avea mai mulți decât suficienți bani să înceapă o nouă viață, în orice țară alege el, în timp ce poliția va fi convinsă că el e mort și îngropat.

Christina va arunca ancora numai o dată, pentru a lua un pasager, care îi va spune căpitanului care trebuie să fie următorul port în care se va opri vasul.

Călătoria în jurul Golfului Biscaya a fost mai calmă decât de obicei. Când a intrat în Canalul Englez, în ziua următoare, o minge de un roșu aprins a dispărut în vest și, atunci când a reapărut, la răsărit, misiunea căpitanului va fi fost îndeplinită sau ar putea fi chiar în drum înapoi spre Monte Carlo.

***

Duminică.

— Ziarul *Observator* te-a lăudat, William, a spus sir Julian, și el nu face, de obicei, complimente poliției. Și, cum tu nu ai menționat niciodată anul trecut Operațiunea Calul Troian, cred că a fost un secret bine păzit.

— Nici măcar Beth nu a știut, până când nu a auzit despre el la știrile de dimineață.

— *Raidul* a făcut chiar primul lider, a spus Sir Julian. Citez: „Arestarea lui Assen Rashidi este o adevărată reușită în războiul contra drogurilor și Poliția Metropolitană este de felicitat pentru urmărirea neobosită a acestor criminali nemiloși care fac atât de mult rău societății noastre.” Sir Julian a privit pe deasupra ziarului. Este și o fotografie a comandantului Hawksby, în autobuz. Nu modul lui normal de transport, bănuiesc. Sir Julian a pus jos ziarul și s-a uita la fiul său. Nu pari a fi copleșit de triumful tău.

— Presa deține numai o latură a poveștii.

— Și cealaltă latură?

— Nu este chiar lăudabilă. De fapt, este ceva în care am nevoie de îndrumarea ta.

— Pune-mă la punct, încet, cu grija ta și nu lăsa nimic la o parte, a spus tatăl, în timp ce s-a lăsat pe spate în scaunul său și a închis ochii, cum făcea, întotdeauna, în timpul unei consultații.

— În timp ce mă aflam în laborator…

— Laborator?

— Camera boilerului, fabrica de droguri… Am dat peste trei genți de sport pline cu cash – sute, posibil mii, de lire sterline. Când am ajuns înapoi la Yard, erau numai două.

— Nu se poate să fi fost cineva special de sclipitor, asta-i sigur, a spus sir Julian.

— Ce te face să spui asta?

— Ar fi fost mult mai de bun simț să fi luat aceeași sumă de cash din fiecare din cele trei genți, și nimeni n-ar mai fi făcut pe deșteptul.

— Gândești ca un criminal, a spus William.

— Sunt consilier al reginei, a răspuns sir Julian, un criminal calificat. Dar, spune-mi, tu ai lăsat gențile unde se aflau?

— Da, a spus William.

— Atunci, de ce ai părăsit camera boilerului? a întrebat sir Julian, cu ochii în continuare închiși.

— Superintendentul Lamont mi-a ordonat să merg să-i raportez comandantului, care supraveghea operațiunea de pe platforma superioară a autobuzului. Mi-a spus că e urgent.

— Și nu a fost?

— Nu. De fapt, Hawk nu a fost încântat că am părăsit scena crimei, fără permisiunea lui.

— Circumstanțial, în cel mai bun caz. Dacă asta-i tot ce aveai de făcut, nu trebuia să-i acorzi lui Lamont beneficiul îndoielii. Totuși, pot sesiza dilema ta. Vrei să-i spui comandantului Hawksby că suspectezi un ofițer cu experiență că a furat o mare sumă de bani de la scena crimei? (sir Julian încă nu a deschis ochii.) Dacă eu îmi amintesc corect, superintendentul Lamont urmează să se pensioneze peste câteva luni.

— Da, dar ce diferență face asta? Dacă există un singur lucru mai rău decât un criminal profesionist, ca să-l citez pe Hawk, este un polițist cu capul plecat.

— Eu sunt de acord cu el. Dar, vreau să știu toate faptele, înainte de a exprima o judecată.

***

William și-a țuguiat buzele.

— Lamont a mai fost vreodată investigat?

— O dată, cu mulți ani în urmă. Dar, de atunci, a fost premiat de trei ori.

— Ah, da, îmi amintesc că s-a făcut că nu vede ceva, pe când era tânăr sergent. Și, acum, tu te întrebi dacă ar trebui să faci la fel.

William era gata să protesteze, când sir Julian a adăugat:

— Cum te înțelegi cu Lamont?

— Nu chiar bine, a admis William.

— Ceea ce nu face decât să complice problema, pentru că, dacă ar fi să raportezi un ofițer cu experiență pentru o faptă atât de reprobabilă, aceasta va fi investigată la cel mai înalt nivel, cu toate că eu bănuiesc că Lamont ar demisiona înainte să aibă loc o anchetă disciplinară – dacă ar fi găsit vinovat, ar fi, fără nicio îndoială, dat afară din poliție, și-ar pierde pensia și s-ar putea chiar să sfârșească în închisoare.

— M-am gândit deja la asta și, îmi dau seama că, a mă face că nu știu, ar fi mai ușor.

— Pentru tine nu ar fi, a spus tatăl. Totuși, chiar dacă îi faci raport, fie că va fi găsit vinovat, fie că nu, ar trebui să te gândești bine la propria ta poziție.

— Dar de ce? Eu nu am făcut nimic rău.

— Accept, fără dubiu. Dar acesta ar fi singurul lucru pe care și-l vor aminti colegii tăi despre tine. S-ar putea să nu mai spună nimic în fața ta, dar, pe la spate, vei fi numit turnător, trădător sau mai rău de-atât. Și prietenii lui Lamont vor face orice să împiedice șansele tale de promovare. Să nu uiți niciodată, poliția este un trib și unii dintre polițiști nu te vor ierta niciodată pentru că te-ai întors împotriva unuia de-al lor.

— Numai cei necinstiți, caz în care, eu mă aflu în meseria greșită.

— Posibil, dar eu sper că nu vei face ceva în grabă, ceva ce să regreți mai târziu.

— Tu ce-ai face, tata?

— Aș… a început Julian, chiar când a bătut cineva la ușă și Beth a întrat înăuntru.

— Prânzul e gata, a spus ea. Și Marjorie așteaptă un gravor.

— Mai vorbim despre asta, băiatul meu, curând, a spus sir Julian, ridicându-se de pe scaun.

— Nu crezi că ochiul negru al lui William este destul de atrăgător? a întrebat Beth, în timp ce-l lua de braț pe socrul ei și îl însoțea spre sufragerie.

***

Luni

Faulkner a zâmbit spre Rashidi și i-a făcut semn cu mâna, indicând că i se poate alătura la micul dejun. Primul pușcăriaș pe care-l tratase ca pe un egal, chiar dacă nu avea încredere totală în el.

— De ce ești îmbrăcat în haine civile? a întrebat Rashidi, luând loc pe scaunul opus lui Faulkner. Urmează să fii eliberat?

— Nu. Merg la o înmormântare.

— A cui?

— A mamei mele.

— Eu o ador pe mama mea.

— Eu n-am vorbit cu mama mea de peste douăzeci de ani, a spus Faulkner, în timp ce un gardian punea o ceașcă cu ceai pe masă, în fața lui.

— Și te obosești să mergi la funeraliile ei? a întrebat Rashidi.

— Este o scuză să ies din locul acesta pentru o zi, a spus Faulkner, punând două cuburi de zahăr în ceai.

— Eu nu voi mai vedea lumea de-afară, până la deschiderea cazului meu, în aproximativ șase luni.

— Și care sunt șansele tale?

— Zero, de vreme ce așa-zișii mei colegi au susținut probele reginei, în schimbul unor sentințe mai mici.

— Aici există oameni care pot să aibă grijă de această mică problemă, a spus Faulkner.

— Nu și când are alți doi martori rezervă, care sunt foarte doritori să-i ia locul, dacă eșuează în a da mai tare.

— Deci, cine îți conduce imperiul cât stai tu aici?

Rashidi a arătat cu degetul spre un tânăr așezat la masa următoare și care fuma o țigară.

— Unul din puținii care au stat lângă mine când rahatul a ajuns până la tavan.

— Dar și el este imobilizat aici, Assem, în caz că nu ai remarcat.

— Nu pentru mult timp. El a pledat vinovat de posesia unei țigări cu marijuana fumată pe jumătate, singurul lucru pe care l-au găsit asupra lui, în afară de un pachet de Marlboro. Și, cum nu avea antecedente, nu va fi ținut aici mai mult de șase luni, posibil mai puțin, așa că ar putea ieși de aici în câteva săptămâni.

— Dar, cu siguranță, cineva trebuie să-ți administreze afacerea, cât timp ești aici, a spus Faulkner.

— Adjunctul meu nici măcar nu a fost la sediu, când a avut loc raidul poliției. De obicei nu preia treaba de la mine cu mult timp înainte de miezul nopții. Deci, el va păstra afacerea funcțională, în absența mea.

— Poți avea încredere în el?

— Poți avea încredere în cineva? a răspuns Rashidi. Totuși, nu sunt vești așa de rele. De când am ajuns aici, am descoperit un buchet de consumatori, chiar și mai disperați. Știai că, în Marea Britanie, sunt o sută treizeci și șapte de închisori?, a continuat el. Și, toate sunt pe punctul să devină ramuri ale noii mele companii.

Faulkner părea interesat.

— Dă-mi un an și voi controla furnizarea de droguri către fiecare din ele, până la ultima. Deja l-am identificat pe ofițerul pe care-l voi folosi ca om de legătură, în timp ce Tulip va fi principalul meu furnizor pentru închisori, deci singurul lucru de care am nevoie acum este un telefon.

— Nicio problemă, a spus Faulkner. Te voi dirija în direcția bună, când vei merge duminică la capelă.

— Sunt romano-catolic.

— Nu mai ești, nu-i așa? Ești cel mai recent convertit al Bisericii Anglicane. Asta este, dacă vrei să controlezi scena drogurilor din locul acesta. Slujba de duminică dimineața este singura perioadă de timp în care suntem toți la un loc și când se aranjează afacerile pentru săptămâna următoare, în timpul predicii.

— Capelanul ce spune despre asta?

— Se duce la Ministerul de Interne să raporteze ce mulți participanți are la slujbele lui.

— Vorbind despre Ministerul de Interne, pentru ce ai fost chemat ultima oară?

— Nu putea fi mult mai rău. Acum mă acuză că am dat foc propriei mele case, dar nu înainte de a scoate de acolo colecția mea de artă.

— Ce motiv puteai să ai să faci așa ceva? a întrebat Rashidi, în timp ce un alt gardian i-a turnat o ceașcă cu cafea.

— Răzbunarea. Am făcut-o ca s-o las pe fosta mea soție fără un ban.

— Și ai reușit?

— Nu încă, dar lucrez la asta. De fapt, am aranjat o mică surpriză pentru ea, în această dimineață.

— Deci, care sunt șansele tale de a scăpa de ultimele acuzații?

— Nu sunt bune. Avocatul meu îmi spune că au destule probe pentru a mă îngropa și nu ajută deloc faptul că detectivul responsabil de caz, un anumit sergent Warwick, este prieten cu soția mea.

— Detectivul sergent William Warwick? a izbucnit Rashidi, vărsându-și cafeaua.

— Da.

— El a fost ofițerul care m-a arestat. Dar nu mă aștept să depună mărturie la procesul meu.

Faulkner a zâmbit.

— La funeraliile lui aș vrea eu să particip. Apropo, dacă ai nevoie de un avocat, îți pot recomanda unul, a spus el, în timp ce un alt gardian a apărut lângă el.

— Vă așteaptă mașina, domnule Faulkner.

— Fără îndoială, însoțit de trei mașini de poliție, șase motocicliști și o escortă înarmată.

— Ca să nu menționăm un elicopter, a spus gardianul.

Rashidi a râs.

— Numai tu și familia regală aveți acest fel de tratament. Am de gând să inventez niște funeralii, la care să mă lase să merg.

— Reglementările Ministerului de interne îți permit să participi numai la funeraliile părinților sau ale copiilor, nici chiar la ale unor rude apropiate.

— Atunci, nu voi merge la nicio înmormântare, a spus Rashidi, pentru că, cu siguranță, nu-mi vor permite să merg la funeraliile detectivului sergent Warwick.

***

— Care-i problema, morocănoaso? a întrebat William.

— Astăzi este ziua, a răspuns Beth.

— Naștem astăzi? a întrebat William, în a cărui voce se simțea emoția.

— Nu, om al cavernelor! Este ziua în care trebuie să-i dăm Vermeer-ul înapoi Christinei.

— Îmi pare foarte rău, a spus William, luând-o în brațe. Nu-i de mirare că ai avut așa o noapte fără odihnă.

— Oricât de mult spune Christina că are nevoie de bani, eu nu pot pretinde că aștept cu nerăbdare să dau înapoi una dintre lucrările cele mai bune ale galeriei.

— Vine chiar ea să o ia?

— Nu. Casa de Licitație Christie’s trimite un reprezentant să ia pictura, în dimineața asta, pentru că ea le-a dat-o spre vânzare. Tim va fi responsabil pentru predarea lucrării, dar intenționez să fiu

acolo, pentru că este, probabil, ultima ocazie în care o voi vedea.

William nu a găsit niciun cuvânt de mângâiere pentru Beth, așa că a continuat numai să o țină în brațe.

***

Sir Julian sugerase să se întâlnească la tribunal, la ora opt, în dimineața următoare, pentru că urmau să ajungă în fața domnului Justice Baverstock, la ora zece.

William a sosit la Lincoln's Inn Fields cu mult înainte de ora întâlnirii. A mers încet spre clădirea victoriană care putea să fi trecut drept o rezidență privată la modă – și probabil că așa fusese, cu o sută de ani în urmă – de pe cealaltă latură a pieței.

În timp ce intra în clădirea de birouri a Tribunalului Essex, s-a oprit să studieze lista lungă de nume printată în negru pe zidul de cărămidă albă. Sir Julian Warwick QC era în capul listei. Privirea lui William a continuat să coboare și s-a oprit numai când a ajuns la numele domnișoarei Grace Warwick. Cât va dura până când la numele ei vor fi adăugate literele QC s-a întrebat el. Tatăl lui va fi foarte mândru, deși niciodată nu va admite asta. Și-a petrecut un moment gândindu-se unde ar fi apărut numele lui, dacă ar fi urmat sfatul tatălui său și i s-ar fi alăturat ca ucenic în tribunal și nu ar fi ales să devină polițist în Poliția Metropolitană.

William a urcat pe niște scări de piatră tocite serios până la primul etaj și a bătut la o ușă, în fața căreia stătuse pentru prima oară, pe când era un copil. Nici acum nu era mai puțin neliniștit cu privire la reacția tatălui său, când îi va spune noutățile.

— Intră, a spus o voce de bărbat, care nu făcea risipă de cuvinte.

William a intrat în încăperea care nu se schimbase deloc, după câte își putea el aminti.

Poza mamei lui ca tânără femeie frumoasă era pe colțul biroului tatălui său. Pe pereți atârnau reproduceri de imagini ale Sherborne, Brasenose și Lincoln Inn, alături de o fotografie a lui sir Julian luând masa cu regina-mamă, la High Table, când el era trezorierul de la Lincoln Inn. Era chiar și o fotografie a lui William la White City, la cursa de o sută de metri, din vremea când era student. Nu-i spusese niciodată tatălui său că ajunsese ultimul în acea cursă.

Julian s-a ridicat în picioare și a dat mâna cu fiul său, ca și cum acesta ar fi fost un client, în timp ce Grace și-a îmbrățișat fratele.

— În mod clar, tu ceri sfatul a doi dintre avocații de vârf în zonă, băiatul meu, așa că, te avertizez, ceasul ticăie deja și, judecând după salariul tău, îți putem acorda cam zece minute din timpul nostru.

— Eu am disponibilă toată dimineața, a spus Grace, zâmbindu-i încurajator fratelui ei.

— Din păcate, eu nu am la dispoziție toată dimineața, a spus William. Trebuie să mă întorc la Yard, la ora nouă, pentru dezbaterea asupra Calului Troian. Dar, înainte de a-i spune comandantului, vreau să știți amândoi că am de gând să demisionez.

Julian nu a părut surprins și a spus, pur și simplu:

— Îmi pare rău să aud asta.

— Eu credeam că vei fi încântat, a spus William. La urma urmelor, tu nu ai vrut niciodată să intru în poliție.

— Adevărat, dar, de atunci, a curs multă apă pe sub pod.

— Și, nu în ultimul rând, triumful tău ca membru de frunte al echipei Calul Troian, a sugerat Grace. Și mai sunt și zvonuri că tu ești pe punctul de a deveni cel mai tânăr inspector din forțele polițienești.

— Acest așa-numit triumf este cauza dilemei mele actuale.

— Ce vrei să spui? a întrebat Grace.

— Unui dintre membrii în vârstă implicat în această operațiune s-a dovedit a fi exact la fel de necinstit ca și criminalii pe care încerc eu să-i pun după gratii.

— M-am gândit mult la această problemă, de când am discutat-o, în ultimul weekend, a spus sir Julian, și am ajuns cu reținere la concluzia că va trebui să dezvălui ce-a făcut el.

— Sunt de acord cu tine, a spus William, dar n-aș fi surprins dacă el ar decide să continue fără jenă, până se va pensiona, peste optsprezece luni.

— Date fiind circumstanțele, a sugerat sir Julian, Hawk ar putea analiza politic să-l mute într-un departament mai puțin expus, până la pensionare.

— Cum ar fi, poate, la tâlhării? a întrebat William, ceea ce a adus un zâmbet pe fața tatălui lui.

— Deci, ce intenționezi să faci, de fapt? a întrebat Grace. Pentru că ești încă destul de tânăr pentru a te putea gândi la o altă carieră.

— Voi face ceea ce a vrut, întotdeauna, tata să fac. Să fac o cerere pentru un loc la King's College din Londra, pentru a studia dreptul. Cu toate că sincronizarea nu este ideală cu venirea gemenilor…

— Să nu-ți faci probleme în ceea ce privește banii, l-a asigurat tatăl lui.

— Și, îndată ce îți iei diploma, ni te alături, în biroul nostru de avocatură, a spus Grace.

— Numai dacă primești premiul întâi ca sora ta, a spus Julian. Eu nu cred în nepotism, așa că nu va fi niciun „Bob este unchiul tău", în acest birou de avocatură.

— Să nu uiți să-mi amintești, tata, a spus William, făcând jocul ce începuse la grădiniță.

— Proverbul derivă din vremea în care Robert Cecil, mai târziu, Lord Salisbury, era prim-ministru și l-a numit pe nepotul său în cabinet. De aici vine *Bob este unchiul tău*. Dar poți să-mi spui numele nepotului care a continuat până a devenit, de asemenea, prim-ministru?

— Sir Arthur Balfour, a spus Grace.

— Corect! Dar cum spuneai că te grăbești să te întorci la Yard, îmi permit să-ți sugerez să discutăm mai în detaliu despre viitorul tău, când veniți, tu și Beth, la prânz, duminică.

— Până atunci, eu voi fi demisionat, deja, a spus William, ca o mimoză, de pe scaunul său.

— Atunci, va trebui să-ți depui cererea la King's College foarte repede, dacă speri să intri la facultatea de drept în septembrie.

— Deja am completat formularul, a spus William, rădicându-se de la locul său.

— Ai vrea să vorbesc cu Ron Maudsley, care e profesor de drept la King's? Am fost colegi la Brasenose și…

— Tata, dacă faci asta, mă voi duce la Battersea Polytechnic și mă voi apuca de împletit coșuri de nuiele.

Înainte ca sir Julian să apuce să spună ceva, William închisese ușa în urma lui.

— Ce dezamăgitor! Sunt de acord cu tine, tata. În primul rând, a făcut alegerea corectă.

— Dar nu este fără o speranță născută dintr-o situație neplăcută. Va fi un bun avocat și toate aceste cunoștințe câștigate ca polițist îi vor fi de folos ori de câte ori va da de criminali înrăiți în boxa martorilor.

— Sau de un polițist. Dar eu tot cred că el ar fi trebuit să rămână în poliție și să închidă criminali, mai degrabă decât să lucreze cu noi, încercând să-i elibereze.

— Să nu-i spui vreodată lucrul acesta, dar sunt de acord cu tine și voi încerca să-l conving, duminică.

— Va fi deja prea târziu atunci.

***

Tim Knox a ridicat receptorul.

— Jos este un domn Drummond de la Casa de Licitații Christie's a spus secretara. Spune că-l așteptați.

Knox s-a uitat la ceas

— A venit mai devreme, dar la fel voi fi și eu, dacă mă voi alege cu o capodoperă care valorează câteva milioane. Spune-i că pornesc și, te rog, anunț-o pe Beth să vină și ea.

Directorul a ieșit fără tragere de inimă din biroul său și a pornit fără grabă pe scara largă de marmură în jos, spre parter, unde a văzut un bărbat îmbrăcat elegant, cu o geantă Christie's mare și albastră, în mână.

— Bună dimineața, doctor Knox, a spus bărbatul, în timp ce-și strângeau mâinile. Alex Drummond. Domnul Davage m-a rugat să-i țin locul, pentru că el este plecat la New York, pentru licitația de toamnă, dar a spus, că vă va suna, imediat ce se trezește, a adăugat el, înmânându-i directorului cartea lui de vizită. Probabil nu vă amintiți, dar noi ne-am cunoscut la recepția de vară, dată de Christie's, anul trecut. M-ați întrebat ce preț cred eu că ar putea aduce lucrarea *Noapte și Zi* a lui Teniers.

— Și, amintiți-mi care a fost prețul obținut în licitație? a întrebat Knox.

— Un pic peste un milion.

— Cu mult peste resursele noastre, așa cum mă temeam eu. Unde a ajuns?

— La Getty Museum, în California.

— Puțin pentru ei, a spus Tim, pe un ton jalnic, când li s-a alăturat Beth, cu o pereche de mânuși albe pe mâini. V-o prezint pe Beth, curatorul galeriei.

— Un titlu nefericit, date fiind circumstanțele, a spus Beth.

— Încântat să vă cunosc, doamnă Warwick, a salutat-o Drummond.

— Ei, haideți să rezolvăm problema, a intervenit Tom. Aș vrea să încheiem această poveste înainte de deschiderea galeriei pentru public.

Beth a scos cu grijă pictura de pe perete, apoi i-a dat-o directorului. În același timp, Drummond, a scos o cutie mică de lemn din geanta lui de pânză și a deschis-o, pentru ca Beth să poată pune pictura înăuntru.

— Se potrivește perfect, a spus ea.

Drummond a pus capacul, a închis clapele și a pus cutia în geanta de pânză.

— Cât de mult vă așteptați să facă? a întrebat Tim, după ce a semnat formularul de predare.

— Estimarea cea mai mică este de un milion, dar dl Davage crede că ar putea fi vândută chiar cu două milioane.

— Mai mult decât destul pentru a rezolva problemele Christinei, a murmurat Beth.

— Divorț, moarte și datorie, a spus Drummond. Licitatorii sunt trei foarte buni prieteni. Ironia este că, de această dată, cel care o va achiziționa va fi, probabil, fostul soț al clientei noastre. Domnul Faulkner a afirmat clar că vrea pictura înapoi, indiferent de preț.

— Atunci sper că trebuie să plătească mult peste prețul cel mai mare, a spus Beth, cu emoție. Cu toate acestea, nu pot înțelege cum i-ar permite autoritățile închisorii să o atârne în celulă.

Drummond a zâmbit, după ce a semnat și el formularul de predare.

— Dacă oricare dintre dvs. ar dori să vă rezerv locuri la licitație, vă rog numai să-mi spuneți.

— Eu n-aș putea suporta asta, a declarat Beth.

— Nici eu, a adăugat Tim. Nu în ultimul rând pentru că știu foarte bine că noi nu ne permitem să licităm.

— Și, cu acestea, eu voi pleca, a încheiat Drummond, dând mâna cu amândoi, înainte de a ieși.

— O zi tristă pentru galerie, a declarat Tim, în timp ce el și Beth urcau împreună scările.

— Era inevitabil, a presupus, Beth, după ce Faulkner a furat celelalte picturi ale Christinei. Dar, măcar, a obținut cel mai mult de la el, de această dată.

***

După ce William plecase de la biroul tatălui său din Lincoln Inn Field's, a mers pe jos de-a lungul Strand-ului și a ezitat puțin, înainte de a se opri la King's College.

I-a dat cererea sa de a studia la facultatea de drept, începând cu luna septembrie, funcționarului de la registratură. Expresia feței acestuia sugera gândul că William părea un pic cam în vârstă pentru a fi student.

William s-a uitat la ceas. Nu trebuia să întârzie la întâlnirea cu comandantul, unde intenționa să-l divulge pe Lamont.

***

Întors la birou, Tim Knox a început să verifice corespondența de dimineață. Prea multe facturi și prea puține donații. Problema permanentă a directorului de muzeu, se gândea el, în timp ce a început să sune telefonul.

— Vă așteaptă la recepție domnul Davage.

— Poftim? Credeam că e la New York, a spus Tim.

Imediat a chemat-o pe Beth și a rugat-o să îl însoțească și, de această dată, au luat-o amândoi la fugă pe scări în jos.

— Bună dimineața, a spus Davage, după ce ei și-au recăpătat suflul. Deși, mă tem că nu e una

special de bună, și, de aceea, am decis să vin să iau eu însumi pictura.

— Dar a luat-o deja unul din colegii dvs., a spus Tim, arătând spațiul gol de pe perete.

— Un coleg de-al meu? Despre ce vorbiți?

— Alex Drummond, a spus Tim, nervos. A spus că sunteți plecat la New York.

— Am fost, dar am prins un avion și am venit direct la galerie, de la aeroport. Și vă pot asigura că nu există nimeni la Christie's cu numele Alex Drummond.

A urmat o tăcere apăsătoare, apoi Beth a spus pe un ton calm:

— Faulkner a acționat, din nou. Și, de această dată, nici măcar nu a trebuit să liciteze pentru pictură. După o scurtă pauză, ea a adăugat: Ar fi trebuit să-l întreb de unde știa…

— Știa ce? a întrebat directorul.

— Că eu eram doamna Warwick, de vreme ce tu m-ai prezentat ca Beth…

— Și cutia aceea pe care o avea la el, a spus Knox, izbind cu piciorul de furie. Pictura s-a potrivit, la perfecție.

— Prea la perfecție a completat Beth. Deci i-a fost dată de proprietarul anterior.

— Dar Faulkner e în pușcărie, a spus Davage.

— Asta nu l-ar împiedica să dea ordine slugilor lui de-afară, precum așa-zisul Alex Drummond.

— Nu e momentul să stăm și să vorbim despre ce proști am fost, a spus Tim. Beth, mai bine l-ai suna pe soțul tău, imediat, și i-ai spune ce s-a întâmplat.

Beth s-a întors în biroul ei, sprijinindu-se de balustradă. Se temea că *Doamna cu guler de dantelă* era deja în brațele altcuiva.

28

ARUNCĂ CHEIA! Striga titlul bannerului publicitar al ziarului *The Sun.*

Echipa stătea în jurul mesei din biroul comandantului, răsfoind ziarele de dimineață. William alesese *The Sun*, pentru că Beth îi permitea să-l aducă acasă. O jumătate de milion de lire cash. Treizeci de arestați și cinci kg de cocaină descoperite într-o vizuină din Brixton. Beth ar fi subliniat că Brixton era cam singurul cuvânt scris corect, în acel articol.

Jackie citea *Daily Mail.* POLIȚIA A ARESTAT UN BARON DE FRUNTE AL DROGURILOR, ÎNTR-UN RAID, LA MIEZUL NOPȚII. O fotografie flatantă a comandantului orna prima pagină a ziarului. La pagina șaisprezece, o poză din profil.

Lamont se hotărâse pentru *Express.* UN ȘARPE PRINS ÎN CUIBUL LUI! Acesta era titlul, deasupra, o fotografie a lui Rashidi scos din clădire de doi ofițeri de poliție înarmați.

Hawk citea RĂZBOI CONTRA DROGURILOR, din *Guardian*, iar Paul era singurul care nu părea să se bucure de subiectele presei de dimineață.

— Este destulă auto-indulgență, pentru o singură zi, a spus Hawk, în cele din urmă. E timpul să trecem mai departe.

— Frumoase titluri, totuși, a remarcat Lamont, împachetând *Express* și punându-l pe teancul de ziare din centrul mesei. Chiar dacă, din căutările mele, n-am găsit nicio mențiune a detectivului Adaja și a rolului său de pivot, în întreaga operațiune.

— Trebuie să fie cu litere mici, pe undeva, a spus comandantul, mascându-și un zâmbet, dacă are cineva timp să caute.

Paul și-a plecat capul și nu a făcut nicio tentativă de a răspunde.

— Sergent Warwick, ai fost martor la eveniment?

— Nu, sir, a răspuns William. Ultima oară când l-am văzut pe detectivul Adaja, era încă în autobuz.

— Acolo unde ar fi trebuit să rămână, a spus Lamont.

— Dar tu, Jackie?

— Întregul tragic eveniment s-a desfășurat înaintea mea, sir. Detectivul Adaja a sărit afară din autobuz, înainte ca el să fi ajuns măcar la stație. A izbit pământul în alergare, dar s-a împiedicat și a căzut. Din fericire, am putut să-l târăsc pe margine, așa că nu a fost călcat în picioare, în învălmășeala care a urmat. Am strigat „ofițer la pământ!” și, în câteva minute, a venit o ambulanță, l-a luat și a pornit cu el spre A&E la Saint Thomas.

— Și, după ce l-au examinat, ce diagnostic au pus? a întrebat comandantul, abia capabil să ridice capul.

Toți s-au întors spre Paul.

— O gleznă scrântită, a reușit el să spună, în cele din urmă. Adevărul este că eu nu am avut niciun rol, în succesul operațiunii.

— Ba, cu siguranță, l-ai avut, a spus Hawk. Nu uita orele pe care le-ai petrecut filându-l pe Rashidi. Și, cinstit vorbind, fără implicarea ta, s-ar fi putut ca întreaga operațiune să nu se întâmple niciodată.

Restul echipei a început să bată cu palmele în masă, ca recunoaștere a rolului pe care-l jucase Paul și, în câteva momente, zâmbetul lui familiar i-a apărut pe față.

Hawk s-a întors spre William.

— Sergent Warwick, sunt uluit să aflu cum te-ai făcut cu un ochi negru..

— Unul dintre ucigașii angajați de Rashidi mi-a tras un pumn, în toiul bătăliei, a spus William, cu

mândrie. Dar, a meritat, pentru că l-am arestat și l-am acuzat pe micul bastard.

— Sigur că a meritat, a spus Hawk. De fapt, acest mic bastard anume era Marlboro Man.

William a rămas încremenit, pe moment, dar și-a revenit repede.

— Vreți să-mi spuneți că ofițerul dvs. sub acoperire s-a aflat în laboratorul lui Rashidi, tot timpul?

— Tot timpul. De fapt, când l-ai arestat tu, încerca să te facă să înțelegi care era Rashidi.

— Atunci, sunt orb și tâmpit, a spus William. Deci, unde este el, acum?

— La Pentonville, unde va sta în următoarele câteva săptămâni, în timp ce așteaptă procesul.

— E un pic cam dur, nu-i așa?

— Nu și când el are de lucru acolo, de aceea este în aceeași clădire cu Rashidi.

— Dar, dacă Rashidi îl descoperă…

— De ce să-l descopere? El îl știe pe MM numai ca pe un locotenent loial, care a încercat să-l ajute să scape. Mai degrabă, sperăm ca, în timp ce el este înăuntru, va reuși să adune destule probe pentru noi, pentru a-i prinde și pe restul bastarzilor.

— Dar nu va crea suspiciuni, când va fi declarat nevinovat?

— Nu va fi declarat nevinovat. Va fi declarat vinovat de posesia a vreo două țigări cu canabis, va primi sentința de șase luni închisoare și va fi trimis înapoi la Pentonville.

— Ce se întâmplă cu rana mea actuală? a întrebat William, arătând spre ochiul lui negru.

— Probabil că va primi vreo două luni pentru asta, a spus Hawk. Detectivul Adaja a râs. Nu, MM va fi transferat la o închisoare normală, după câteva săptămâni, și va fi eliberat curând după aceea, așa că se va putea întoarce la muncă. Dar nu înainte de a-și lua o vacanță, undeva, la căldură.

Jackie a zâmbit. Ea chiar știa unde.

— Foarte corect, a spus Lamont. Nu mai mult decât merită.

— De acord, a spus Hawk. Acum, permiteți-mi să vă pun la curent cu discuția mea cu comisarul.

***

— Cenușa la cenușă, a intonat preotul.

Miles Faulkner a arătat puțin interes, când trupul mamei lui a fost coborât în groapă. La urma-urmelor, nu mai vorbise cu blestemata de maică-sa de ani de zile și avea lucruri mai importante în minte. Christina își păstrase partea odată ce semnase actul post-nupțial, cum îi spunea Booth Watson contractului. Urma să primească o mie de lire sterline pe săptămână, atâta timp cât nu va face nicio încercare de a-l contacta și era conștient că plata va înceta, dacă îi iese în cale.

Miles nu a spus niciodată prietenilor și asociaților săi în afaceri că el era fiul unui muncitor feroviar, care, din fericire, murise înainte ca fiul lui să câștige o bursă la Harrow, și că mama lui era o coafeză din Chelmsford, în Essex, un comitat în care nu mai intrase niciodată de când părăsise școala. Cu toate că, de fapt, singurul motiv pentru care primise bursa la universitatea Winston Churchill fusese mediul din care provenea, Harrow încercând să îmblânzească Guvernul Laburist, recent ales.

S-a uitat în jur la mica adunare care înconjura mormântul. Miles nu a recunoscut pe niciunul dintre ei, cu toate că toți îl știau pe el.

În timpul serviciului funerar, trei gardieni stătuseră în șir, în spatele lui, iar un altul fusese postat lângă ușa bisericii. Îi scoseseră cătușele chiar înainte de a-l însoți în biserică, ceea ce n-a fost mic lucru. Ei au făcut tot ce le-a stat în putință să se topească în peisaj, când el s-a alăturat celorlalți participanți care asistau la înmormântare. Gardienii erau îmbrăcați în costume închise la

culoare, cu cravate negre și pelerine de ploaie nepotrivite, așa că toți participanții știau cine erau ei. Cel puțin, avuseseră decența să stea la câțiva pași în spate, în timp ce avea loc slujba. Un elicopter al poliției plutea deasupra lor, acoperind aproape cuvintele vicarului.

— Praf la praf…

Preotul dădea binecuvântarea finală, când o camionetă de transport albă a trecut încet printre porțile din fundul cimitirului. Unul din gardieni s-a uitat cu mai mare atenție la mașină, în timp ce aceasta trecea foarte încet pe lângă ei, înainte de a se opri, la cincizeci de yarzi distanță. Pe o latură a mașinii, scria cu litere mari, negre:

Desmond Leach & Fiii
Pietrari și gravori
Fondată în 1963

Gardianul principal a manifestat un interes încă și mai mare când șoferul a sărit afară de la volan, s-a dus în spatele camionetei și a descuiat ușile.

Câteva momente mai târziu, li s-a alăturat un tânăr și s-a urcat în spate. Toți cei patru gardieni urmăreau acum cu mare atenție, până când l-au văzut pe tânăr scoțând din camionetă o piatră de mormânt, pe care a susținut-o bărbatul mai în vârstă, apoi cei doi au cărat-o pe brațe spre marginea din spate a cimitirului.

Și-au întors atenția spre Miles Faulkner, al cărui cap rămăsese plecat tot timpul în care sicriul fusese coborât în mormânt. Preotul a făcut semnul crucii și, în timp ce prima lopată de pământ era aruncată pe sicriu, trei motociclete negre Norton 750 au țâșnit din spatele camionetei. Numai câteva secunde mai târziu, s-au oprit lângă mormânt, cu motoarele turate.

Gardianul principal nu a făcut nicio mișcare, dar și-a dat seama ce urma să se întâmple în următoarele treizeci de secunde. Prizonierul s-a

întors și a început să alerge spre motocicleta din centru, singura care nu avea pasager. Toți cei trei motocicliști purtau costume identice de piele neagră, căști negre, cu viziera coborâtă. Cei doi pasageri care erau așezați în spatele primei și a celei de-a doua motociclete, erau îmbrăcați în costume gri-închis, cămăși albe cu cravate negre, identice cu hainele pe care le purta Faulkner.

Acesta a sărit pe locul din spate al motocicletei din mijloc, a apucat casca cu o mână și vesta conducătorului, cu cealaltă. A strigat: *Pornește!*. Unul dintre gardienii cei tineri a sărit pe el, când motocicleta a demarat, dar a fost cu un moment prea târziu. S-a rostogolit iar și iar, oprindu-se aproape în mormânt.

Gardianul principal și-a înăbușit un acces de râs, când motocicletele au trecut în zig-zag printre morminte, spre intrarea pietonilor, parțial ascunsă vederii, care ducea direct în strada aglomerată. Atunci, a pornit repede, dar nu prea, înapoi spre mașina lui, a urcat în ea și a lătrat un ordin. Șoferul lui s-a îndreptat spre intrarea principală, dar știa că era o sarcină fără speranță, pentru că, atunci când ei au intrat în strada principală, motocicletele parcurseseră deja prima milă. Cu toate acestea, cei doi ofițeri din elicopter fuseseră martori și știau exact ce avusese loc sub ei. Gardianul îngăduitor îl avertizase deja pe Faulkner că el nu mai avea niciun control asupra lor.

Pilotul a întors elicopterul și a luat-o după cele trei motociclete, urmându-le îndeaproape traseul, în timp ce colegii lui au contactat prin radio centrul de comandă din New Scotland Yard raportându-le ce se întâmplase. Câteva momente mai târziu, toate mașinile aflate în patrulare pe o rază de cinci mile, fuseseră alertate și începuseră să asculte instrucțiunile de la elicopter – încă ceva ce cei trei motocicliști anticipaseră că se va întâmpla.

Odată ce-au ajuns la intersecția principală, motocicletele au început o manevră cunoscută ca *Trucul cu trei carduri.* La fiecare câteva secunde, schimbau locurile, până ce pilotul din elicopter nu mai putea fi sigur pe care din motociclete era Faulkner.

Când cele trei motociclete au ajuns la următoarea joncțiune, motociclistul din față a virat la stânga, al doilea a virat la dreapta și al treilea a continuat drept înainte.

Pilotul a decis să urmărească motocicleta care se îndrepta spre autostradă, comunicând la Scotland Yard locația exactă a celorlalte două și direcția lor de mers. Poliția a avut noroc. Prima mașină de patrulare a identificat motocicleta care mersese drept înainte, venind spre ea. Șoferul a pornit sirena, a întors brusc și a urmărit suspectul, care, spre surpriza celor din mașină, a încetinit și s-a oprit pe marginea drumului. Doi ofițeri de poliție au coborât din mașină și s-au apropiat cu precauție de suspect.

Motociclistul își scosese casca cu mult înainte ca cei doi ofițeri să ajungă la el, dar ei erau interesați numai de pasager. Ea și-a îndepărtat ușor casca și le-a zâmbit cu căldură polițiștilor.

— Cu ce vă putem ajuta, domnilor ofițeri? a întrebat ea cu inocență.

Când a doua motocicletă a ajuns la autostradă, a luat-o pe o bandă laterală și a accelerat rapid, atingând o viteză de peste o sută de mile pe oră, în timp ce elicopterul stătea lipit de ea. Când motociclistul a auzit sirena, s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut mașina de poliție venind cu viteză spre el. A încetinit, a continuat pe banda interioară și a luat-o pe primul drum din autostradă, dar numai pentru a da peste trei mașini de poliție, care blocau ieșirea.

De această dată, motocicleta a fost înconjurată de o duzină de ofițeri, dintre care doi erau înarmați. Conducătorul și-a scos casca și a spus:

— Nu cred că am depășit limita de viteză, domnule ofițer.

— Nu tu ne interesezi, a lătrat unul dintre ofițeri, ridicând viziera pasagerului, pentru a fi întâmpinat de fața unui adolescent, care i-a adresat un zâmbet generos.

— Da, ai depășit-o, tată, dar a meritat.

Al treilea motociclist a încetinit când s-a apropiat de un pasaj subteran. Odată ce motocicleta nu s-a mai văzut, s-a oprit, în timp ce o a patra a demarat ca la o ștafetă, ieșind din tunel, numai câteva secunde mai târziu. Conducătorul a virat brusc la stânga, la următoarea joncțiune și a luat-o cu viteză, în direcția opusă direcției elicopterului. Instrucțiunile lui nu puteau fi mai clare: să-i conduci într-un dans vesel cât de mult timp poți!

Miles a coborât de pe motocicletă și i-a dat casca lui conducătorului.

— Stai pe-aici cincisprezece minute și, apoi, ia-o încet înapoi, pe același drum pe care ai venit, a spus el, în timp ce în pasajul subteran, intra un Ford Escort, care a oprit lângă ei.

Șoferul a coborât din mașină și a spus:

— Bună dimineața, sir, ca și cum l-ar fi luat pe șeful său de la birou.

— Bună, Eddie, a răspuns Faulkner, în timp ce șoferul îi deschidea portiera din față, iar el a intrat în mașină.

Fordul Escort a ieșit din tunel, câteva minute mai târziu și, când a ajuns la joncțiune, Eddie a virat la dreapta. Miles s-a uitat pe fereastra din spate și a văzut elicopterul zburând în direcție opusă.

***

Comandantul a deschis dosarul gros, din fața lui.

— Întâi și cel mai important, Assem Rashidi este, după cum știi, închis în siguranță, la Pentonville. Te vei bucura, de asemenea, să auzi că i s-a refuzat eliberarea pe cauțiune, așa că-și va petrece următoarele șase luni sau cam așa, în pușcărie, așteptând audierea în cazul său. Până atunci, avocatul său este singura persoană care are voie să-l viziteze.

— De data asta, avem martori de încredere? a întrebat Lamont.

— Coroana va aduce un doctor care este deja în schema de protecție a martorului și va oferi dovezi detaliate despre ce punea la care Rashidi, în schimbul unei sentințe mai ușoare.

— Asta-i o veste bună, a spus Lamont. Nu avem nevoie de un alt Adrian Heath.

— Te pot asigura, a spus Hawk, că acesta va fi mai bine protejat decât familia regală. Și, chiar dacă s-ar răzgândi în ultimul moment, mai avem alți doi potențiali martori, ca rezervă, ai căror avocați încearcă, de asemenea, să facă afaceri cu CPS.

— Ce știți despre mama lui Rashidi? a întrebat William.

— S-a izolat în casa ei din Boltons, a spus Jackie, și nu deschide nimănui ușa.

— Și cine o poate condamna? Cred că e un șoc groaznic să descoperi că unicul tău fiu este un traficant de droguri notoriu și nu președintele respectabil al unei companii de ceai de succes.

— Cu adevărat, ironic, a spus comandantul. Dacă nu ar fi îmbrățișat-o pe mama lui în pragul casei ei, în acea zi de vineri seara, se putea ca niciodată noi să nu-l putem identifica.

— Ea l-a trădat pe singurul ei fiu, a spus William. Dar, spre deosebire de Iuda, nu a făcut-o cu intenție.

Comandantul a întors pagina.

— În total douăzeci și șapte de alți suspecți au fost arestați și acuzați, inclusiv Marlboro Man și

patru dintre cei mai apropiați asociați ai lui Rashidi, dintre care unul, după cum am spus, cântă ca un canar. Și, ca bonus, Jackie a arestat un alt distribuitor, care s-a dovedit, după raid, că avea asupra lui destule plicuri cu cocaină pentru a fi sigur că se va alătura restului de prieteni, în Pentonville.

— A scăpat vreunul? a întrebat William.

— Mulțumită tâmplarului și ofițerilor antitero, nu pare. Dar trei dintre cei care au fost arestați au fost eliberați pe cauțiune și acum amenință că dau în judecată poliția.

— Lăsați-mă să ghicesc, a spus William. Trei dintre paznici?

— Așadar, care este povestea lor? a întrebat Lamont.

— Ei susțin că mergeau liniștiți spre casă, după ce se bucuraseră de un pahar la localul lor, când au fost atacați fără avertisment de poliție. Avocatul lor ne amenință cu arestarea în afara legii și brutalitate din partea poliției.

— Scutește-mă, a spus Lamont.

— Dar, dacă ar fi să renunțăm la acuzații, nu vor mai continua povestea.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să fi avut antecedente, la fel de lungi ca brațul tău, a spus Jackie.

— Ai dreptate, a spus Hawk. Dar, cinstit vorbind, sunt destul de jos în lanțul trofic. De data asta am prins rechinul, așa că ne putem permite să ne scape ceva plevușcă.

— Ce-i cu cel de-al patrulea paznic? a întrebat Lamont.

— El și-a ieșit din minți, a spus comandantul. Ar trebui să fie într-un pat de spital, nu într-o celulă.

— Și Donoghue? a întrebat William.

— A fost acuzat de atac asupra unui ofițer de poliție. I s-a refuzat cauțiunea și, cu dosarul lui, se așteaptă la patru, chiar șase ani, cel puțin.

Bătutul mesei cu palmele a durat ceva timp.

— Totuși, am să vă raportez și o veste proastă, a continuat Hawk. Flăcăul care aproape că l-a stopat pe Donoghue, dar a reușit să-i ia radioul – oferindu-ne nouă acele patruzeci și două de secunde vitale – a fost rănit serios și se poate să-și petreacă tot restul vieții într-un scaun cu rotile.

— Cu o pensie de polițist, a spus William. Sfârșind ca un alt număr în statistică sau uitat de public, în câteva zile. El ar trebui să primească una din acele trei genți pline cu bancnote. Cel puțin, el le merită.

— Două genți, a spus Lamont. A treia era goală, probabil aștepta să fie umplută cu restul colectării de noapte.

— Eu nu le-am deschis pe toate trei, a spus William, privind direct la Lamont, dar am ridicat-o de la podea pe a treia și aș putea să jur că era la fel de grea ca și celelalte două.

În jurul mesei, s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Faci o greșeală, sergent Warwick, a spus Lamont, cu fermitate. Era goală, cum va confirma și detectiv Roycroft.

Jackie a dat din cap fără convingere, dar nu a spus nimic.

— Poate că Marlboro Man nu este singura persoană care spera să petreacă o vacanță lungă, undeva la căldură, a spus William, incapabil să se mai abțină.

— Ai grijă ce vorbești a lătrat Lamont. Ți-am spus deja, nu era nimic în a treia geantă, așa că am lăsat-o cum era.

— Domnilor, domnilor, a spus comandantul. Acesta nu este felul în care trebuie să se comporte niște colegi, după un asemenea triumf.

— Mai puțin dacă unul dintre noi s-a comportat la fel de rău ca răufăcătorii.

Superintendentul s-a ridicat de la locul lui, și-a încleștat pumnii și s-a întins amenințător peste

masă, exact când cineva a bătut la ușă și secretara lui Hawk a intrat, în grabă.

— Angela, nu e momentul potrivit, a spus comandantul.

— Un oarecare domn Knox a sunat de la Fitzmolean să spună că soția domnului Warwick a fost dusă de urgență la spital.

William a sărit în picioare.

— La ce spital?

— La Chelsea și Westminster.

— Și a mai fost un alt apel despre care am crezut că ați vrea cu toții să știți, despre…

Dar William ieșise deja din birou, înainte ca Angela să poată spune vestea. A alergat pe coridor, pe scări în jos și afară pe stradă, unde a chemat primul taxi pe care l-a văzut.

***

Farurile mașinii au strălucit peste apă, dar numai pentru un scurt moment, apoi au fost opriți.

Căpitanul a dat comanda să se coboare RIB. Câteva momente mai târziu, el și un tânăr muncitor pe punte au urcat într-o barcă cu motor. Au început să se îndrepte spre țărm, navigatorul ghidându-i spre un golfuleț îngust – nu pentru prima oară – în timp ce căpitanul scana apa pentru a vedea ceva ce n-ar trebui să fie acolo. Doi pescărușI se roteau deasupra lor, bucurându-se în mod clar de compania lor, în timp ce o turmă de oi de pe dealul din apropiere nu le arăta niciun interes.

Și, atunci, l-a văzut stând în picioare pe plajă.

Căpitanul a schimbat direcția și s-a îndreptat spre țărm.

***

— Încotro, domnule?

— La spitalul Chelsea și Westminster, a spus William. Și am întârziat deja.

Chiar și Danny ar fi impresionat de străzile lăturalnice și scurtăturile pe care a luat-o șoferul de taxi ca să-și ducă pasagerul la spital, în cel mai scurt timp posibil.

— Așteptăm un copil, nu-i așa? a spus taximetristul, în timp ce William i-a dat cinci lire.

— De fapt, doi. Cum ai ghicit?

— Am întârziat deja, a fost primul indiciu și, apoi, expresia de pe fața dvs. a fost decisivă.

William era pe punctul să spună „păstrează restul", când taximetristul i-a dat înapoi bancnota și a spus:

— Țineți ăștia de la mine, domnule. Și, dacă știți pe cineva care a fost implicat în prinderea acelor nenorociți, noaptea trecută, transmiteți-i felicitările mele.

— Așa voi face, a spus William, înainte de a intra grăbit în spital și îndreptându-se spre recepție.

— Warwick, Beth Warwick, a spus el femeii care stătea în spatele biroului. Sunt soțul ei.

Femeia a verificat ecranul din fața ei și a spus:

— Salonul Cavell, etajul patru, camera trei. Noroc!

William a evitat un grup de oameni care așteptau la lift, conștient fiind că lifturile din spitale sunt construite să se miște încet. În loc să aștepte, a luat-o în sus pe scări, sărind două trepte deodată. Când a ajuns la etajul al patrulea, era fără suflu. O soră medicală îl aștepta pe coridor, cu clipboard-ul în mână.

— Sper numai că a fost ceva important ceea ce v-a reținut, domnule Warwick, a spus ea. Pentru că soția dvs. tocmai a născut gemeni.

Wiliam a început să sară în sus și-n jos.

— Băieți, fete? Unul din fiecare? a întrebat el, odată ce a aterizat pe pământ.

— O fetiță de trei kg trei sute – ea a fost prima –, și un băiat, de trei kg o sută, a urmat, cum mă aștept că va face tot restul vieții lui, a spus sora medicală, cu un zâmbet.

— Și Beth cum este?

— Urmați-mă și veți vedea cu ochii dvs. Dar nu trebuie să stați prea mult, domnule Warwick. Soția dvs. este epuizată și are nevoie să se odihnească.

L-a condus pe William în salonul în care Beth stătea în fund în pat, cu câte un copil, în fiecare braț

— Ai întârziat, a spus ea.

— Și tu te-ai grăbit, a spus William.

— Îmi pare rău. Dar, la urma-urmelor, ei au fost mai degrabă grăbiți să iasă afară. Probabil că seamănă cu tine. Acesta este tati care deja a pierdut evenimentul principal, a spus ea uitându-se cu adorare la gemeni. El crede că a venit pe pământ să salveze lumea, un superman modern, acesta este motivul pentru care a ratat a doua decizie majoră din viețile noastre.

— Și care este acesta, super-woman? a întrebat William, îmbrățișându-i pe toți trei deodată.

— Am avut deja o discuție serioasă despre nume, a spus Beth, dându-i unul din bebelușii lui William.

— Și ce nume ați ales voi trei, în lipsa mea.

— Pentru fiul tău, am stabilit Peter Paul.

— Rubens, a spus William. Aprob. Dar, va fi fie artist, fie diplomat.

— Atâta timp cât nu e polițist, nu-mi pasă.

— Și pentru sora lui?

— Artemisia.

— Gentileschi? Un geniu, cu mult înainte de timpul ei.

— Și, mai important, ea are un tată care îi cunoaște talentele și o încurajează să le folosească. Așa că ai grijă.

— Bună, Artemisia, a șoptit William, mângâind-o pe nas.

— Bună încercare, dar Peter Paul, care e nerăbdător să știe dacă te-ai mai gândit să ceri o slujbă la Fitzmolean? Depunerea cererilor se închide la sfârșitul săptămânii, mi-a reamintit directorul.

— Îi poți spune lui Tim că m-am gândit mult la această idee, în ultimul timp, a spus William liniștit.

Pe figura lui Beth a apărut o expresie de uimire.

— De ce în ultimul timp?

— Avem un ofițer corupt în echipa noastră și unul dintre noi va trebui să plece.

— Dar de ce trebuie să pleci tu? Tu nu ai făcut nimic rău.

— Pentru că nu vreau să mă fac că nu văd și asta-i ce trebuie să fac, dacă decid să rămân în poliție.

— Ce trist, a spus Beth, aproape numai pentru sine.

— Am crezut că vei fi încântată să auzi că mă gândesc să renunț.

— Sunt. Dar nu aș vrea să mă trezesc în fiecare dimineață cu un om al cavernelor nemulțumit lângă mine, în special acum, când presa spune că ești la rând să devii cel mai tânăr inspector din istoria Poliției Metropolitane.

— Dar cu ce preț!

— Poate ar trebui să vorbești despre asta cu tatăl tău, înainte de a lua o decizie pe care să o regreți mai târziu.

— Aproape aceleași cuvinte. Dar nu mă pot gândi la nimic care m-ar face să mă răzgândesc.

Artemisia a început să plângă, urmată imediat de Peter Paul.

— E clar că vor lucra în tandem, pentru a ne atrage atenția, a spus Beth.

Ea și William au dat gemenii unei moașe, care i-a liniștit rapid, apoi i-a așezat cu blândețe în pătuțurile lor.

— Poate că e timpul ca soția dvs. să se odihnească, a sugerat ea, apoi a părăsit încăperea.

— Dar nu înainte de a verifica dacă nu ești deja din trecut, a spus Beth, deschizând televizorul pentru a vedea un autobuz roșu cu etaj dispărând de pe ecran.

— Ei, bănuiesc că este ultima oară când te vom vedea, a oftat ea. Era pe punctul să închidă televizorul, când speakerul a spus: Avem știri proaspete. Un prizonier a evadat de la închisoarea Pentonville.

Fața lui Miles Faulkner a umplut ecranul.

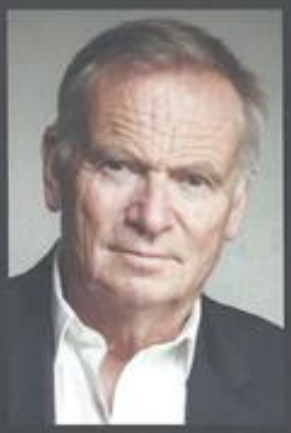

JEFFREY ARCHER

SERIA WILLIAM WARWICK
POVESTEA VIETII UNUI DETECTIV
2

Scena noului roman al lui Jeffrey Archer, ASCUNS LA VEDERE, este Londra. Cartea surprinde confruntarea dintre forțele Poliției Metropolitane, pe de o parte și consumatorii și trafcanții de droguri, pe de alta. Ostilitățile nu mai seamănă cu cele tradiționale.

Cei care sfidează legea sunt intelectuali, cu diplome de la prestigioase universități, unii pasionați de artă și rafinament, bine situați financiar. O cauțiune de 1.000.000 de lire sterline este, pentru ei, o bagatelă! Agenții și polițiștii intervin spectaculos, cu mobilizări năucitoare, cu izbânzi plătite cu efort și cu victime.

Un nou bestseller captivant, al celebrului autor Jeffrey Archer!

Editura Vivaldi

ISBN 978-973-150-156-7

{1} Ofițeri superiori de anchetă.

{2} Prescurtarea de la Hawksby. Hawk: Șoim.

{3} Sistemul Național de Sănătate.

{4} Fiscul, responsabil pentru colectarea și gestionarea impozitelor și veniturilor; de efectuare a plăților în numele suveranului și auditarea conturilor oficiale.

{5} Joint: țigară de marijuana, artizanală, fumată adesea în grup.

{6} Curat, autentic, pur. (Ebr. Käser)

{7} Vipera.

{8} Ofițer sub acoperire.

{9} Sursă secretă de informații umane a autorităților publice.

{10} Woman Police Constable, prescurtare pentru o femeie ofițer de poliție de rang inferior.

{11} Prescurtare pentru Queen's Counsel, consilierul reginei. Un QC este un avocat superior numit la recomandarea lordului cancelar.

{12} Ofițer al Ordinului Imperiului Britanic. Este al doilea rang al ordinului și este cel la care sunt admiși cei care au îndeplinit o slujire foarte demnă.

{13} Justice of the Peace. Abreviere pentru judecătorul de pace.

{14} The Crown Prosecution Service - Serviciul de Urmărire Penală.

{15} Până la saturație.

{16} Lesbos – sau Lesvos, cum se numește în greacă – este locul unde s-a născut poeta antică Sappho, prima lesbiană celebră din istorie.

Table of Contents

1	4
2	11
3	21
4	33
5	42
6	49
7	58
8	68
10	85
11	96
12	105
13	113
14	123
15	134
16	148
17	157
18	171
19	183
20	193
21	204
22	216
23	232
24	239
25	249
26	262
27	277
28	293